

ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์
แขนงวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา
ธันวาคม 2559

ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์
แขนงจิตวิทยาการให้คำปรึกษา

ธันวาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์
แขนงวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา
ธันวาคม 2559

ชุตินันท์ พัดเยี่ยม. (2559). ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและ
ความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ.
ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาประยุกต์-แขนงวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาณิพนธ์:
อาจารย์ ดร.อมราพร สุรการ, อาจารย์ ดร.อัครา ประเสริฐสิน.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อ 1) พัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจ
ภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ
ภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อนและหลังการให้
คำปรึกษากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เขตวัง
ทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แบบวัดแรงจูงใจภายใน 2) แบบวัดความ
ตั้งใจเรียน และ 3) โปรแกรม การให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเคราะห์เอกสาร การสังเกต
และ การสัมภาษณ์ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ t-test dependent เพื่อการวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนและหลังการ
เข้าร่วมการทดลองของกลุ่มควบคุม และใช้ t-test independent เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม

ผลการศึกษวิจัยพบว่า

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ประกอบด้วย 3 ชั้น ชั้นเริ่มต้น ชั้นดำเนินการ และชั้นสรุป โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี
และเทคนิคการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนได้

ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ พบว่า

หลังจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจ
ภายในและความตั้งใจเรียน จะมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อแรงจูงใจภายในต่ำกลุ่มทดลอง ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้
คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้
คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายในหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หลังจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจ
ภายในและความตั้งใจเรียน จะมีความตั้งใจเรียนสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อแรงจูงใจภายในต่ำกลุ่มทดลอง ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้
คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้
คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียนหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECT OF A GROUP COUNSELING PROGRAM ON INTRINSIC MOTIVATION
AND ATTENTION TO LEARN FOR MIDDLE STUDENTS WITH LOW INTRINSIC
MOTIVATION.

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Applied Psychology
at Srinakharinwirot University
December 2016

Chutiporn Pad-iam. (2016). **The effect of a group counseling program on intrinsic motivation and attention to learn for middle students with low intrinsic motivation.** Master-thesis, M.A. Applied – Psychology. Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Amaraporn Surakarn, Dr. Ujsara Prasertsin.

The purposes of this research were to develop intrinsic motivation and attention to learn for middle student low intrinsic motivation through group counseling and to compare the intrinsic motivation and attention to learn before and after participating in the group counseling. The subjects were mathayomsuksa 1 – 3 students consisting of 16 Bodindecha (Sing Singhaseni) school students with total intrinsic motivation scores at the 25th percentile and lower. They were divided into two groups, classified as an experimental group and a control group. Each group consisted of eight students. The research instruments were an intrinsic motivation scale, attention to learn scale and a group counseling program. The data were analyzed by mean, standard deviation, t-test for dependent sample and t-test for independent sample.

The results of the study were that: the intrinsic motivation and attention to learn group counseling program included three major stages: the initial stage, the working stage and the summarizing stage. Group counseling theories and techniques were applied to develop the middle students' intrinsic motivation and attention to learn. The effectiveness of the program for developing the students' intrinsic motivation and attention to learn were: statistically significant differences in the total intrinsic motivation and each component of the intrinsic motivation and attention to learn of the experimental group were found before counseling and after counseling period at the .05 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเนื่องจากผู้วิจัยได้รับความเมตตาและความกรุณา จาก อาจารย์ ดร. อมราพร สุรการ อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ ดร.อัสตรา ประเสริฐสิน อาจารย์ ที่ปรึกษา ร่วม และกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่กรุณาเสียสละเวลาถ่ายทอดความรู้ให้คำปรึกษา คำแนะนำช่วยเหลือ และคอยติดตามตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในการจัดทำวิจัยเป็นอย่างดี ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยให้เกิดแรงจูงใจ พยายาม ต่อความยากลำบาก เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ ดร.ครรชิต แสนอุบล และอาจารย์สิทธิพร ครามานนท์ ที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ทักษะ และเทคนิคการให้ คำปรึกษา คำแนะนำ ชี้แนะ และช่วยเหลือในการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจนการเป็นต้นแบบ ผู้ให้คำปรึกษาที่ดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินดา วราสุนันท์ อาจารย์ ดร.อนันดา สันจิตติวิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ ดร.ครรชิต แสนอุบล และอาจารย์ ดร.ณิธิ ประกิจเพชร ที่เสียสละเวลาตรวจสอบ และให้คำแนะนำที่มี ค่า

ขอกราบขอบพระคุณคุณครู ดร.ณิธิ ประกิจเพชร หัวหน้างานแนะแนว และคณะครูโรงเรียน บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ เอื้อเฟื้อสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

การเรียนรู้ของผู้วิจัยในครั้งนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงลงได้ หากขาดนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่อาสา และเสียสละเข้าร่วมการให้คำปรึกษาความเสียสละครั้งนี้ ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนสำหรับ ความเสียสละ

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ครอบครัวที่เป็นกำลังใจสำคัญ และมอบโอกาสที่สำคัญ ทางการศึกษาตลอดจนพี่น้องและเพื่อนทุกคนที่คอยห่วงใยและให้กำลังใจในการศึกษาตลอดมา จน ทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยอุทิศสิ่งดีงามแก่พระคุณทุกท่าน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ชุตติภรณ์ พัดเอี่ยม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แรงจูงใจภายใน	10
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน	10
การวัดแรงจูงใจภายใน	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน	12
การวัดแรงจูงใจภายใน	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน	14
ความตั้งใจเรียน	16
การให้คำปรึกษากลุ่มที่ประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรม	21
การให้คำปรึกษากลุ่ม	21
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม	39
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	41
สมมติฐานการวิจัย	42
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
สมมติฐานในการวิจัย	73
วิธีดำเนินการวิจัย	73
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
สรุปผลการวิจัย	75
อภิปรายผลการวิจัย	77
ข้อเสนอแนะ	84
บรรณานุกรม	85
ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก	96
ภาคผนวก ข	98
ภาคผนวก ค	105
ประวัติย่อผู้วิจัย	130

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปรูปโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน	51
2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของ คะแนนแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการเข้าร่วมโปรแกรม	62
3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของ คะแนนแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองที่เข้าร่วม โปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม	64
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของ คะแนนความตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม	65
5 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจภายใน	99
6 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดความตั้งใจเรียน	101
7 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อ แรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน	103

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายใน
และความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ... 42

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการดำเนินชีวิต เพื่อให้สามารถปรับตัวได้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคม เสมือนเป็นการเสริมสร้างทุนให้กับประเทศ เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนพัฒนาประเทศตลอดจน การเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ โดยแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ทุกฉบับมุ่งเน้นพัฒนามนุษย์เป็นสำคัญ เพื่อให้ได้พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ ทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจ โดยแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559) ซึ่งมีสาระสำคัญคือ ยึด “คน” เป็นศูนย์กลางการพัฒนา และพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ในทุกระดับและทุก ประเภทของการศึกษา มุ่งหวังที่จะพัฒนาคุณภาพคนไทยในทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีจิตสำนึก วัฒนธรรมที่ดีงาม และรู้คุณค่าของความเป็นไทย โดยเป้าหมายสำคัญ คือ มุ่งให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ และรู้เท่าทันในเวทีโลก (สำนักงานเลขาธิการสภา การศึกษา. 2553: online) จะเห็นได้ว่าภาครัฐและภาคเอกชนได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญ ของการศึกษาเป็นอย่างมาก และสนับสนุนในทุกด้านอย่างต่อเนื่อง

แต่หากการจัดการศึกษายังไม่ตอบสนองกับผู้เรียน อาจถือว่าเป็นการลงทุนจัดการศึกษาที่ สูญเปล่า ซึ่งงบประมาณที่ใช้ในการพัฒนาประเทศด้านการศึกษานั้นมีจำนวนค่อนข้างสูง และ จาก สถิติจำนวนและอัตราการออกกลางคันของนักเรียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปี การศึกษา 2556 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ออกกลางคันมีจำนวน 1,901,340 คน คิด เป็นร้อยละ 0.95 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ออกกลางคันมีจำนวน 1,128,943 คน คิด เป็นร้อยละ 0.91 (ระบบฐานข้อมูลและคุณภาพชีวิต. 2556) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมี อัตราการออกกลางคันสูงกว่านักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ซึ่งหนึ่งในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนที่ออก กลางคันในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ แรงจูงใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของพรสิทธิ์ สุขทอง (2552) ได้ศึกษาสาเหตุและการให้ความช่วยเหลือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีแนวโน้มออกกลางคัน: การศึกษารายกรณี ซึ่งผลการศึกษาพบว่าหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีแนวโน้มออกกลางคัน คือ แรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และเป็นพลังที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ของนักเรียน ซึ่งการทำความเข้าใจถึงกระบวนการที่ทำให้เกิดแรงจูงใจจะทำให้เข้าใจกระบวนการ เรียนรู้ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น (Elliott et al., 2000) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิ ดขึ้นกับนักเรียน เพราะแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ นักเรียนที่ มีแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งตรงข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ ทางเรียนต่ำ (Nicholls, 1979 อ้างถึงจาก ประวีณา เอี่ยมยี่สุน. 2553) นอกจากนี้นักเรียนที่มี

แรงจูงใจจะมีลักษณะนิสัยการทำงานที่ดี มีความทะเยอทะยานทางการเรียน เลือกรงานที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง มีความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถจนเสร็จสิ้น มุ่งหวังเพื่อบรรลุมาตรฐานของตนเอง และมีผลการเรียนที่ดี (สุกิจ ทวีศักดิ์. 2555: 15; อ้างอิงจาก Keith, Wetherbee; & Kindzia. 1995) นักเรียนที่มีแรงจูงใจจะมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียน และจะให้ความสำคัญกับการเรียน การทำกิจกรรมที่โรงเรียน อีกทั้งกิจกรรมที่โรงเรียนนั้นเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ให้นักเรียนเรียนรู้ถึงการสร้างมิตรภาพกับผู้อื่น เรียนรู้ถึงความสำเร็จ (Conner. 2008) เพราะแรงจูงใจมีความสำคัญและเป็นตัวแปรหลักที่กำหนดความสำเร็จในการเรียนรู้ และแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นการเรียนรู้และเป็นพลังผลักดันให้กระบวนการเรียนรู้คงอยู่ต่อไป (สุกิจ ทวีศักดิ์. 2555: 15; อ้างอิงจาก Dornyei. 1994; Dornyei; & Csizer. 1998)

นักเรียนที่ขาดแรงจูงใจมีความพึงพอใจที่จะทำงานที่ต่ำกว่าศักยภาพของตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใส่ใจและตัดพ้อถึงความไม่ต้องการที่จะทำงาน แต่ถ้าหากนักเรียนที่ขาดแรงจูงใจยอมปฏิบัติตามที่ครูได้มอบหมายก็จะเอาใจใส่ต่องานที่ทำเพียงแค่น้อยและใช้ความพยายามเพียงแค่อะไรเดียวเท่านั้น เมื่อพบเจอกับปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นก็จะยอมแพ้กับงานที่ทำและเกิดความล้มเหลวตามมา (สุกิจ ทวีศักดิ์. 2555: 15 ; อ้างอิงจาก Madan. 1971) ด้วยการหยุดทำงานกลางคันหรือทำงานไม่เสร็จตามกำหนดเวลา (Conner. 2008) ซึ่งนักเรียนบางคนมักใช้ศักยภาพของตนเองที่มีอยู่ดีเยี่ยมไม่เต็มที่ หรือบางครั้งอาจมีพฤติกรรมทางลบในห้องเรียน แต่ในบางครั้งอาจจะมีพฤติกรรมในชั้นเรียนที่ตรงข้ามกับศักยภาพของตนเอง (Protheroe. 2004; Corner. 2008) กล่าวคือนักเรียนที่ขาดแรงจูงใจหรือมีแรงจูงใจต่ำอาจแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อาจใช้ศักยภาพไม่เต็มที่และมีเจตคติด้านลบกับการเรียน รวมทั้งการทำกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน นอกจากนี้ Dicinto และ Gee (1999 อ้างอิงจาก Protheroe. 2004) ได้อธิบายถึงสาเหตุที่มีผลทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจว่า การที่นักเรียนขาดแรงจูงใจอาจเกิดจากนักเรียนไม่เห็นถึงความสำคัญของการเรียน ขาดความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียน ขาดแรงกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายกับการเรียน ยอมแพ้ เมื่อพบอุปสรรค กลัวความผิดหวัง ต้องการความสนใจจากครู ซึ่งสาเหตุเหล่านี้อาจจะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงกับการเรียน และขาดแรงจูงใจในที่สุด

ความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจในการเรียนของเด็กเป็นสิ่งที่นักการศึกษาทั่วไปให้การยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ซึ่งเป็นความต้องการจะเรียน เพราะสนใจวิชาที่เรียนเอง หรือเพราะต้องการมีความรู้ ความสามารถในการเรียนนั้น (วิลาสลักณ์ ชั่ววัลลี. 2542: 1) ดังนั้นหากนักเรียนเกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญของการเรียนจะทำให้เกิดความตั้งใจจริง ในการกระทำกิจกรรมต่างๆ มีความสนุก สนใจ เพลิดเพลิน ทำสิ่งที่ท้าทายความสามารถของตน และมักประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี แรงจูงใจภายในเป็นลักษณะที่สำคัญในการสร้างแรงผลักดัน ที่ต่างกันในการแสดงพฤติกรรมออกมา แรงจูงใจสามารถอธิบายพฤติกรรมบางอย่างที่บุคคลทำกิจกรรม หรืองานต่างๆ ที่บุคคลนั้นทำโดยไม่ได้รับรางวัลหรือแรงเสริมใดๆ เพื่อกระตุ้นให้บุคคลเกิดความอยากรู้ ความอยากรู้อยากเห็น สนใจ อยากเรียนรู้ รับผิดชอบ และอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ได้ ความสำคัญของเรื่องแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนจึงมี

ความสำคัญ (อุมาภรณ์ สุขารมณ. 2550: 1) แรงจูงใจภายใน จึงเป็นคุณลักษณะสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อการเรียน อยากรู้ อยากเห็น รับผิดชอบ และพัฒนาทักษะ การเรียนของตนเองมากขึ้น (Hackman; & Oldhan. 1980) ซึ่งเป็นการกระทำที่เกิดจากความ พึงพอใจ ตั้งใจ จนทำให้ประสบความสำเร็จมากกว่านักเรียนที่ทำตามคำสั่ง หรือถูกบังคับ (James. 1998) และแรงจูงใจภายในยังส่งผลต่อวิธีการเรียนรู้ของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (อรพินทร์ ชูชม และคณะ. 2543) ดังนั้น แรงจูงใจภายในจึงเป็นลักษณะที่สำคัญและเป็นแรงผลักดันให้เกิดความสนใจ อยากเรียนรู้ และ เกิดความตั้งใจเรียนอีกด้วย ซึ่งพิษณุ ลิ้มพะสูตร(2555) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบ ศึกษาความสัมพันธ์ และค้นหาตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมการตั้งใจเรียนใจ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการตั้งใจเรียนได้

พฤติกรรมการตั้งใจเรียน เป็นภาวะเตรียมพร้อมของนักเรียนในการเรียน เอาใจจดใจจ่อ มีสมาธิและให้ความร่วมมือทั้งในการเรียนและการทำกิจกรรมในการเรียน ทุ่มเทในการเรียน หาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้บรรลุเป้าหมายทางการเรียนที่ตั้งใจ (วัชรประทาน. 2556: 52) โดยความตั้งใจมีความสัมพันธ์กับผู้รับรู้และสิ่งเร้า อาจเป็นลักษณะของผู้รับรู้เอง หรือลักษณะของสิ่งเร้า ซึ่งสิ่งเร้าจะก่อให้เกิดความตั้งใจแก่ผู้รับรู้ต่อเมื่อสิ่งเร้านั้นมีการเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนขนาดหรือเกิดขึ้นซ้ำๆ กัน สิ่งเร้าที่ผิดปกติก็จะกระตุ้นความตั้งใจของผู้รับด้วยในตัวผู้รับรู้จะมีตัวประกอบที่จะช่วยเสริมให้เกิดความตั้งใจ คือ แรงจูงใจ และความตั้งใจเรียนสอดคล้องกับ สุพัตรา ผลรัตนไพบูลย์ (2550: 27) ได้กล่าวว่าสิ่งหนึ่งในปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนนั้น คือ แรงจูงใจในการเรียน และรุ่งทิวา จักรกร (2527: 21)ได้สรุปว่าสิ่งหนึ่งในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน คือ แรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งที่กระตุ้น หรือแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้ามีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน ต่อครูผู้สอน และยอมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจขึ้น

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนมาพัฒนานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่นสนใจในการเรียน มีความขยันหมั่นเพียร ใฝ่รู้ใฝ่เรียน แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพื่อเสาะแสวงหาความรู้ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน อีกทั้งยังเป็นกลวิธีจูงใจในการเรียนวิชาที่นักเรียนอาจคิดว่ายาก แต่นักเรียนยังเต็มใจที่จะเรียนรู้ ไม่เรียนด้วยการถูกบังคับ หรือหวังคะแนน ดังเช่นการศึกษาของกิริณา วชิโรภาสกรณ (2548) พบว่า เมื่อได้รับการให้คำปรึกษาจนรู้จักความสามารถของตัวเองดีก็จะเกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ทำท่าย มองเห็นโอกาสที่จะไปสู่เป้าหมาย ซึ่งนั่นก็คือการเกิดกระบวนการจูงใจ และเรียนรู้ความต้องการ รู้ความสามารถในตนเอง เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความมุ่งมั่น มีความอิสระ ไม่รู้สึกกดดัน ไม่ถูกควบคุม ซึ่งดีชี และไรอัน (1990: 931) อธิบายว่า บุคคลที่เชื่อว่าสาเหตุของการกระทำมาจากตนเอง เป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเอง และจากการศึกษาของ บารอน และเกนซ์ (1972: 126) เสนอว่าความเชื่ออำนาจภายในตนเองมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน โดยผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในจะสามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน เนื่องจากผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนจะแสดงพฤติกรรมที่ถูกระตุ้นจากแรงจูงใจภายใน และได้รับรางวัลจากภายในตนเองมากกว่าการจูงใจด้วยรางวัลจากภายนอก

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในเป็น การพัฒนาโดยใช้กิจกรรมกลุ่มในกลุ่ม การฝึกอบรม ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับ ตัวแปรต่างๆ ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจภายใน เช่น ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของตน ทักษะการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการให้คำปรึกษากลุ่ม (กิริณา วชิโรภาสกรณ. 2548; สุภากร อธิโชติ. 2548; มณฑา อนุรัตน์ศร. 2546; สุจินดา ประเสริฐ. 2554; อุมารณ สุขารมณ. 2550) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนส่วนใหญ่เป็นการศึกษาความสัมพันธ์หรือการ ค้นหาตัวแปรทำนายระหว่างความตั้งใจเรียนกับตัวแปรต่างๆ เช่น การควบคุมตนเอง แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ และการพัฒนาความตั้งใจเรียนด้วยการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ (พิษณุ ลิ้มพะสุตร. 2555; สุกัญญา แยมยิ้ม. 2541; พระมหาสุริยันต์ สัตตะยาภุมภ. 2555) ซึ่งการพัฒนาแรงจูงใจ ภายใน โดยการให้คำปรึกษากลุ่มที่ผ่านมา มีการใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มเพียงกลุ่มเดียว แต่ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 3 ทฤษฎี ได้แก่ได้แก่ 1) ทฤษฎีการให้คำปรึกษา กลุ่มแบบ ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory) 2) ทฤษฎีการ ให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) และ3) ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory)

จากการศึกษางานวิจัยในข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้กระบวนการของการให้ คำปรึกษากลุ่มมาช่วยในการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน เนื่องจากการให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการที่จะช่วยให้เกิดความคิดอย่างมีเหตุผล และช่วยให้ตัดสินใจได้ด้วยตนเอง (อรอนงค์ อินทรจิตร. 2540: 120) โดยนักเรียนจะมีอิสระในการแสดงออกซึ่งศักยภาพ ความสามารถในการ สร้างทางเลือกที่จะปฏิบัติตนเอง และสามารถกำหนดตนเองให้บรรลุเป้าหมายได้ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้าง โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยประยุกต์ใช้แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิคการให้คำปรึกษากลุ่ม 3 ทฤษฎี ได้แก่ ได้แก่ 1) ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory) มีแนวคิดเชื่อว่า บุคคลสามารถเข้าใจตนเองและนำตนเองได้ ตลอดจนความรู้สึกไว้วางใจในความสามารถของกลุ่มที่จะพัฒนาศักยภาพของสมาชิกได้ 2) ทฤษฎี การให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) ซึ่งหนึ่งในเป้าหมายเฉพาะของการให้คำปรึกษา คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามี ความมุ่งมั่น ตั้งใจจริงที่จะทำในสิ่งที่สนใจ และให้ความสำคัญจนบรรลุผลสำเร็จ และ 3) ทฤษฎีการ ให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) โดยทฤษฎีนี้เชื่อว่า การตระหนักรู้ ความต้องการ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ และการรับรู้ของตนเองจะช่วยใน การตัดสินใจได้ เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของบุคคล นั้น หากบุคคลนั้นมีความเข้าใจตนเอง มีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และมีความมุ่งมั่น จะนำไปสู่การพัฒนา

แรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ซึ่งการให้คำปรึกษากลุ่มยังเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคและวิธีการทางจิตวิทยาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสสำรวจความรู้สึก ค่านิยมตลอดจนข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับตนเอง (อาภา จันทรสกุล, 2535: 2) เพื่อนำไปสู่การเข้าใจตนเอง และพร้อมที่รับผิดชอบหาทางแก้ไขปัญหา และพัฒนาตนเองให้มีประสิทธิภาพ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2534: 130) และนฤมล เนตรวิเชียร กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มจะทำให้เกิดการเรียนรู้ และความเข้าใจ ความหมายของตนเอง และสามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเองได้อย่างเข้าใจ โดยมีผลสืบเนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกในกลุ่ม นอกจากนั้นแล้วมนุษย์มีเสรีภาพที่จะเลือกอยู่ได้ หรืออยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเสรีภาพและความรับผิดชอบเป็นของคู่กัน มนุษย์จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง มนุษย์สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง มีอิสระที่จะเลือกและรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตและเป้าหมายในชีวิต (นฤมล เนตรวิเชียร, 2556)

ดังนั้นการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มมาพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนในการวิจัยครั้งนี้ จึงเป็นการพัฒนานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำให้มีความรู้สึกนึกคิด ความพึงพอใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ มีความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น มีอิสระทางความคิด พัฒนาทักษะต่างๆ ตลอดจนมีความมุ่งมั่น ทุ่มเทในการเรียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบของแรงจูงใจภายใน และเกิดความใส่ใจ เอาใจใส่ในการเรียน การมีสมาธิ และมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน มุ่งมั่นในการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนนั้นคือลักษณะของนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน

คำถามการวิจัย

1. โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ควรมีลักษณะอย่างไร
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มสามารถนำไปใช้พัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำได้มากน้อยเพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องสามารถนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาดังกล่าวไปเป็นประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มภายใต้บริบทของตนเองเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนนักเรียนได้พัฒนาองค์ประกอบแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความต้องการ สิ่งท้าทาย, ความสนใจ-เฟลิตเฟลิต, ความเป็นตัวของตัวเอง, ความต้องการมีความสามารถ และ ความมุ่งมั่น พร้อมทั้งความตั้งใจเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มดังกล่าวได้ประเมินผลแล้วว่ามีความเหมาะสมเพื่อนำไปปรับใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานักเรียนที่มีบริบทใกล้เคียงกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) การศึกษาวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เขตวังทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2,159 คน

กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เขตวังทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน และมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียน

นิยามเชิงปฏิบัติการ

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด เจตคติ และความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของนักเรียน และเกิดเป็นพฤติกรรมที่คงทนถาวร ซึ่งไม่ได้เกิดจากความคาดหวังสิ่งของหรือ รางวัลใดๆ จากภายนอกของนักเรียน แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1.1 ความต้องการสิ่งที่ท้าทาย หมายถึง นักเรียนเกิดความพึงพอใจ หรือต้องการเรียนรู้ สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจ มีความซับซ้อน ท้าทายความสามารถ

1.2 ความสนใจ-เฟลิตเฟลิต หมายถึง นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น มีความกระตือรือร้น ตลอดจนเกิดความพอใจ ความสุข และเฟลิตเฟลิตกับการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

1.3 ความเป็นตัวของตัวเอง หมายถึง นักเรียนเกิดความอิสระทางความคิดและการกระทำในการเรียนรู้ พร้อมทั้งการริเริ่มทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง

1.4 ความต้องการมีความสามารถ นักเรียนเกิดความต้องการเรียนรู้ ฝึกฝน และพัฒนาทักษะและความสามารถของตนเองในการเรียน ซึ่งนำไปสู่ความภาคภูมิใจ

1.5 ความมุ่งมั่น นักเรียนเกิดความทุ่มเท มุ่งมั่นในการเรียน และเห็นคุณค่าของความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จนั้นเกิดจากภายในของบุคคลนั้นมากกว่ารางวัลภายนอก

แรงจูงใจภายใน วัดได้โดยแบบวัดแรงจูงใจภายในที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบวัดแรงจูงใจภายในด้านการเรียนมาจากอรพินทร์ ชูชม และคณะ (2542) มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริง ค่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ค่อนข้างไม่จริง และไม่จริง โดยประเมินความคิดและความรู้สึกในปัจจุบัน ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีแรงจูงใจภายในมาก และผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่ามีแรงจูงใจภายในต่ำ

2. ความตั้งใจเรียน หมายถึง การรายงานตนเองของนักเรียนถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความใส่ใจ เอาใจใส่ในการเรียน ให้ความร่วมมือกับครูผู้สอน และเพื่อนๆ ในห้องเรียน การมีสมาธิ และ มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน มุ่งมั่นในการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

ความตั้งใจเรียน วัดได้โดยแบบวัดความตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบวัดความตั้งใจเรียนมาจากพิษณุ ลิ้มพะสูตร (2555) มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริง ค่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ค่อนข้างไม่จริง และไม่จริง โดยประเมินความคิดและความรู้สึกในปัจจุบันผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีความตั้งใจเรียนมาก และผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่า มีความตั้งใจเรียนต่ำ

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม หมายถึง กระบวนการการให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาที่มีผู้ให้คำปรึกษา หรือผู้นำกลุ่ม จำนวน 1 คน และผู้รับคำปรึกษาหรือสมาชิกกลุ่ม จำนวน 8 คน โดยโปรแกรมดังกล่าวใช้ระยะเวลา 90 นาที จำนวน 10 ครั้ง ด้วยการนำแนวคิดและเทคนิคของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่ม 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory), ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) มาประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรม การให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อพัฒนาทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน และส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มได้มีโอกาสแบ่งปันเรื่องราวต่างๆ ตลอดจน การให้กำลังใจซึ่งกันและกัน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแรงจูงใจภายในของนักเรียน ซึ่งแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษากลุ่มจะพัฒนา ในแต่ละองค์ประกอบของแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความต้องการสิ่งท้าทาย, ความสนใจ-เฟลิดเฟลิน, ความเป็นตัวของตัวเอง, ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น และนำไปสู่การตั้งเป้าหมาย และความภาคภูมิใจ ตลอดจนความตั้งใจของนักเรียน โดยการให้คำปรึกษากลุ่ม มีลำดับ การดำเนินการแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น เป็นขั้นปฐมนิเทศและการสำรวจเพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ให้คำปรึกษา สามชิกกลุ่ม และระหว่างสมาชิกด้วยกัน ซึ่งในขั้นนี้จะมีการสำรวจ ความคาดหวังของนักเรียนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม และผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษากลุ่ม รวมถึงข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และความร่วมมือในการให้คำปรึกษากลุ่ม

3.2 ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ เป็นขั้นที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดและเทคนิคของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่ม 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory), ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) มาพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน โดยนำองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบของแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความต้องการสิ่งท้าทาย, ความสนใจ-เฟลิดเฟลิน, ความเป็นตัวของตัวเอง, ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น เพื่อให้สมาชิกได้แบ่งปันเรื่องราว ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ของตนเอง ตลอดจน การให้กำลังใจซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

3.3 ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป เป็นขั้นที่สมาชิกกลุ่มร่วมกันสรุปถึงสิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วม การให้คำปรึกษากลุ่ม เช่น สิ่งที่ได้เรียนรู้ ประสบการณ์ที่ได้รับ และการที่ได้ให้ปะได้รับจากการเข้าร่วม การให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-3 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ที่มีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจภายในตั้งแต่ เปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม และศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ดังนั้นในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ 1) แรงจูงใจภายใน เพื่อให้เข้าใจถึงความหมาย ประเภท การวัด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนงานวิจัยที่ผ่านมา 2) ความตั้งใจเรียน เพื่ออธิบายถึงความหมาย สาเหตุ การวัด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อให้เข้าใจถึงความหมาย จุดมุ่งหมาย คุณค่าและประโยชน์ หลักการ ขั้นตอน บทบาท ทักษะ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และ 4) กรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้เสนอตามลำดับต่อไปนี้

1. แรงจูงใจภายใน

1.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน

1.1.1 ความหมายของแรงจูงใจภายใน

1.1.2 ประเภทแรงจูงใจ

1.1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน

1) ทฤษฎีการประเมินการรู้คิด (cognitive evaluation theory) กับแรงจูงใจ

ภายใน

1.2 การวัดแรงจูงใจภายใน

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน

2. ความตั้งใจเรียน

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียน

2.1.1 ความหมายของความตั้งใจเรียน

2.1.2 สาเหตุของความตั้งใจเรียน

2.1.3 การวัดพฤติกรรมความตั้งใจเรียน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียน

3. การให้คำปรึกษากลุ่มที่ประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรม

3.1 การให้คำปรึกษากลุ่ม

3.2 ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Group Counseling Theory)

3.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory) (REBT)

3.4 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory)

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม

4. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. แรงจูงใจภายใน

1.1 ความหมายของแรงจูงใจภายใน

จากการศึกษาความหมายของแรงจูงใจภายในจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายในไว้หลายแนวคิด ดังนี้ แรงจูงใจภายในเป็นความต้องการที่จะค้นหารางวัลของตนเองภายในตัวของตนเอง กล่าวคือ บุคคลที่มีแรงจูงใจจะปฏิบัติ เรียนรู้ แก้ปัญหา เสาะแสวง และซึมซับประสบการณ์ใหม่ ด้วยความพึงพอใจในการกระทำเหล่านี้มากกว่าหวังผลภายนอก และเป็นพลังงานและความรู้สึกที่มีวัตถุประสงค์ในการเกิดขึ้นโดยแท้จริง และมาจากแรงจูงใจภายในนอกซึ่งเกิดจากสิ่งแวดล้อมและความรู้สึกของวัตถุประสงค์นั้นๆ และลักษณะนิสัยโดยธรรมชาติที่มีส่วนร่วมในความสนใจ การแสดงออกของความสามารถ และการกระทำเพื่อเรียนรู้ เพื่อสำรวจ ตลอดจนการท้าทายต่อความสามารถของตนเอง (Amabile. 1985) และพฤติกรรมที่ได้รับการจูงใจภายในจะเป็นการกระทำจากการเสาะแสวงหาของตนเองและไม่ต้องการรางวัลที่เป็นวัตถุ หรือการบังคับ แต่มีรางวัลเบื้องต้น คือ ความรู้สึกว่ามีประสิทธิภาพ หรือมีความสามารถ (effectance) และความเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง (autonomy) (สุจินดา ประเสริฐ. 2554: 54; อ้างอิงจาก Deci; & Ryan. 1990) ในขณะที่ มาลีย์ พันธกถ้อย (2558: 10) กล่าวว่า แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงกระตุ้นภายในที่มีความรู้สึกพอใจที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นด้วยตนเอง ให้บรรลุความต้องการหรือวัตถุประสงค์ และยังเป็นพลังก่อให้เกิดพฤติกรรม ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีประสิทธิภาพ

แรงจูงใจภายในเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นในการเรียนรู้ (ประสาธ อิศรปริดา. 2523: 9) กล่าวคือ แรงจูงใจเป็นสภาวะในตัวผู้เรียนที่เกิดขึ้น ซึ่งการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเริ่มต้นด้วยสภาวะบางอย่างในตัวของผู้เรียนเป็นตัวกระตุ้นหรือผลักดันให้ผู้เรียนมีความปรารถนาหรือต้องการทำสิ่งนั้นๆ (สุชา จันท์เอม. 2522: 12) และเป็นความต้องการของบุคคลที่ต้องการมีความสามารถ (Competence) ต้องการลิขิตตัวเอง (self-determination) และต้องการสิ่งท้าทาย ในขณะที่อารี พันธุ์ณี (2546: 270) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจภายในว่า เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการกระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของแต่ละบุคคลจะผลักดันให้บุคคลเกิดพฤติกรรม ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจ ความรัก ความศรัทธา เป็นต้น และแรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดจากการ เสาะแสวงหาของตนเอง โดยความต้องการมีความสามารถ ความต้องการลิขิตด้วยตนเอง และลักษณะที่ซ่อนเร้นอยู่ในภายในงานเป็นแรงผลักดันไม่ต้องอาศัยรางวัลภายนอก หรือกฎเกณฑ์ข้อบังคับ (อรพินท์ ชื่นชม; และคณะ. 2542: 7) และเป็น

กระบวนการที่กระตุ้นให้บุคคลเกิดความมานะ พยายาม เกิดความพร้อม ความพึงพอใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จ (กฤษฎา พวงซ้อย. 2552: 11)

จากการศึกษาความหมายของแรงจูงใจภายใน สรุปได้ว่า แรงจูงใจภายในเป็นความรู้สึกนึกคิด เจตคติ และความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของบุคคล

1.2 ประเภทแรงจูงใจ

ประเภทของแรงจูงใจได้มีนักวิชาการและนักจิตวิทยา ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ ดังนี้ สปอลดิง ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มองเห็นจุดมุ่งหมาย และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่ได้ไม่เกิดจากอุดมคติ 2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการที่จะทำหรือเรียนรู้บางอย่างด้วยจิตใจของตนเองที่รักการแสวงหา แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจากความสนใจ เจตคติ ความต้องการ ดังนั้นบุคคลจะมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ จึงทำด้วยความ เต็มใจ และตระหนักว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวอยู่แล้ว ในขณะที่ Lefton (1997) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งแรงจูงใจภายใน คือ แรงกระตุ้นจากความพึงพอใจและเพลิดเพลินในการร่วมกิจกรรม ส่วนแรงจูงใจภายนอก คือ แรงกระตุ้นจากการได้รับสิ่งที่พอใจ สิ่งตอบแทนจากภายนอก ส่วนปราณี งามสุด (2542: 125 -126) ได้ศึกษาการแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ชนิด คือ 1. แรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากพฤติกรรมภายใน เช่น ความสนใจ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ความตั้งใจ ความพอใจ ซึ่งผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่มีความคงทนถาวร โดยเนื่องมาจากสิ่งผลักดันที่เป็นความในใจ หรือพฤติกรรมภายในของตน 2. แรงจูงใจภายนอก เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งเร้าหรือกระตุ้นจากภายนอก เช่น ได้รับรางวัล การถูกลงโทษ คำชม ฯลฯ ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นชั่วคราว ไม่ทนถาวร สำหรับแสงเดือน ทวีสิน (2545: 77) ได้ศึกษาแบ่งลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 1. แรงจูงใจภายใน คือแรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจาก สิ่งเร้าภายในตัวบุคคลนั้น 2. แรงจูงใจภายนอก คือแรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าภายนอก หรือแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่นอกตัวบุคคล ในขณะที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายในซึ่งเป็นแรงกระตุ้นจากสิ่งที่อยู่ภายในตัวของแต่ละบุคคลที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งยังทำให้เกิดพฤติกรรมที่คงทนถาวร และแรงจูงใจภายนอกเกิดจากแรงกระตุ้นจากสิ่ง ที่ภายนอกของบุคคลแล้วเกิดเป็นพฤติกรรม และยังทำให้พฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่คงทนถาวร เพราะพฤติกรรมจะเกิดขึ้นเมื่อได้รับสิ่งล่อใจ เช่น การชมเชย รางวัล คะแนน เป็นต้น และสุกิจ ทวีศักดิ์ (2555) กล่าวว่าแรงจูงใจมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายในที่เกิดจากบุคคลมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่ทำด้วยความเต็มใจ และแรงจูงใจภายนอกเกิดจากความคาดหวังผลจากการทำสิ่งต่างๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งที่อยู่ภายนอก เช่น รางวัล ผลการเรียน การชมเชย การลงโทษ เป็นต้น

สรุปได้ว่า แรงจูงใจภายใน เป็นประเภทหนึ่งของแรงจูงใจ ซึ่งแรงจูงใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน คือแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการภายใน และแรงจูงใจภายนอก คือแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการหรือสิ่งเร้าภายนอก

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน

ทฤษฎีแรงจูงใจภายในเป็นทฤษฎีในกลุ่มทฤษฎีเนื้อหา (Content theories) ที่พยายามอธิบายถึงปัจจัยในตัวบุคคลที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหรือทำให้พฤติกรรมคงอยู่ และส่งเสริมให้บุคคลมีแรงผลักดันพฤติกรรมเพิ่มขึ้น แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจภายในได้เสนอโครงสร้างแรงจูงใจไว้ในลักษณะเหตุการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (self-determination theory) เป็นทฤษฎีที่มองว่า ธรรมชาติของมนุษย์มีความกระตือรือร้นและริเริ่มลงมือกระทำ (active) ซึ่งตรงข้ามกับแนวคิดที่มองมนุษย์ในเชิงกลไก (mechanism) คือมองว่ามนุษย์เป็นฝ่ายถูกกระทำ (passive) ศึกษาแนวโน้มแห่งความเจริญงอกงามภายในของมนุษย์ ความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ และสถานการณ์ที่ส่งเสริมกระบวนการเหล่านี้ โดยมนุษย์มีความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ 3 ประการ คือ 1. ความต้องการมีความสามารถ 2. ความต้องการเป็นตัวของตัวเอง และ 3. ความต้องการมีสัมพันธกับผู้อื่น ความต้องการทั้ง 3 ประการ เป็นสิ่งจำเป็นต่อการส่งเสริมการทำหน้าที่ได้ดีที่สุดของแรงจูงใจภายในส่งผลต่อความเจริญงอกงามตามธรรมชาติของมนุษย์ และช่วยให้มนุษย์มีความสุขในการทำงานและดำรงชีวิต (เรวดี ทรงเที่ยง. 2548: 19–21) สำหรับแรงจูงใจภายในตามทฤษฎีกำหนดเห็นว่า เป็นแนวโน้มภายในโดยธรรมชาติของมนุษย์ที่จะแสวงหาความแปลกใหม่ (novelty) และท้าทาย (challenges) เป็นแนวโน้มที่จะเพิ่มพูนและใช้ความสามารถของตน และเป็นแนวโน้มที่จะสำรวจและเรียนรู้รางวัลในเบื้องต้นของการทำพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายในมีความสำคัญต่อการพัฒนาการรู้คิดและทางสังคมของมนุษย์ และเป็นแหล่งที่จะก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และความมีชีวิตชีวาตลอดชีวิตมนุษย์ (เรวดี ทรงเที่ยง. 2548: 21) ในส่วนของทฤษฎีการประเมินการรู้คิด (cognitive evaluation theory) ได้เสนอแนะว่า สภาพแวดล้อมที่ให้การท้าทายที่พอเหมาะสมกับความสามารถ ข้อมูลป้อนกลับที่ส่งเสริมความสามารถ การสนับสนุนกิจกรรมที่เป็นตัวของตัวเองจะเอื้อต่อแรงจูงใจภายใน และจะส่งเสริมพัฒนาการของแรงจูงใจภายในด้วย เหตุการณ์ที่ทำลายแรงจูงใจภายใน เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ความสำคัญในเรื่องการควบคุม ได้แก่ รางวัล การกำหนดเส้นตาย การตรวจสอบตราสอบส่อง เหตุการณ์เหล่านี้เป็นแรงกดดันกับบุคคลต่อผลลัพธ์ที่เจาะจง และเหตุการณ์นี้มีแนวโน้มที่จะส่งเสริมการยอมตามภายนอกหรือการต่อต้าน (อรพินทร์ ชูชม; และอัจฉรา สุขารมณ. 2543: 8–9) ทฤษฎีแรงจูงใจภายในได้บูรณาการแนวคิดเรื่องแรงจูงใจของมนุษย์ไว้ 2 ประการ คือมนุษย์จะถูกจูงใจ จากสิ่งที่ตรงกับความต้องการ และมนุษย์มีความต้องการพื้นฐาน คือมีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ และการกระทำที่เกิดขึ้นมีสามเหตุมาจากความตั้งใจของตนเอง หรือกำหนดด้วยตนเอง โดยบุคคลจะ

แสวงหาสิ่งที่ตรงกับความต้องการ และเลือกทำกิจกรรมที่มีความท้าทายซึ่งมาจากแรงจูงใจภายใน (เรวดี ทรงเที่ยง. 2548: 23)

ทฤษฎีการประเมินผลการรู้คิด (Deci & Ryan. 1990) เสนอแนะว่าการกำหนดด้วยตนเอง และการมีความสามารถเป็นประเด็นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจูงใจภายในทฤษฎีได้ วิเคราะห์การริเริ่มเหตุการณ์ และเหตุการณ์ที่ควบคุมจัดระบบในรูปของอิทธิพลที่ส่งผลต่อ การรับรู้ สาเหตุ (locus of causality) และการรับรู้ความสามารถ ทฤษฎีได้เสนอแนะว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ ส่งผลต่อแรงจูงใจภายในที่แตกต่างกันมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เหตุการณ์ที่ส่งเสริมแรงจูงใจภายใน โดยให้ความสำคัญในเรื่องข่าวสารข้อมูล ได้แก่ การเลือก และข้อมูลป้อนกลับทางบวก เหตุการณ์เหล่านี้เอื้อความสามารถในการกำหนดด้วยตนเอง

2. เหตุการณ์ที่ทำลายแรงจูงใจภายใน โดยให้ความสำคัญในเรื่องการควบคุม ได้แก่ รางวัล การกำหนดเส้นตาย (deadlines) การตรวจตราสอดส่อง (surveillance) เหตุการณ์เหล่านี้เป็น แรงกดดันกับบุคคลต่อผลลัพธ์ที่เจาะจง และเหตุการณ์เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะส่งเสริมการยอมตาม ภายนอกหรือการต่อต้าน

3. เหตุการณ์ที่ทำลายแรงจูงใจภายในโดยให้ความสำคัญกับการไม่จูงใจ (amotivation significance) ได้แก่ ข้อมูลป้อนกลับทางลบ

กล่าวโดยสรุปทฤษฎีการประเมินการรู้คิดเสนอแนะสภาพแวดล้อมที่ให้การท้าทายที่ พอเหมาะ ข้อมูลป้อนกลับที่ส่งเสริมความสามารถ และการสนับสนุนกิจกรรมที่เป็นตัวของตัวเองจะ เอื้อต่อแรงจูงใจภายในและน่าจะส่งเสริมพัฒนาการของแรงจูงใจภายในด้วย

แต่อย่างไรก็ตามเหตุการณ์เช่นการให้รางวัล การกำหนดเส้นตาย หรือการให้ข้อมูล ป้อนกลับ ผู้รับอาจมีประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ประการนี้ ได้แก่ 1) เป็นข่าวสารข้อมูล 2) เป็นการควบคุม และ 3) เป็นการไม่จูงใจ โดยทั่วไปรางวัลมีแนวโน้มที่จะเป็นประสบการณ์ที่ผู้รับ ได้รับการควบคุมและทำให้แรงจูงใจลดลง แต่ถ้ารางวัลถูกเสนอในรูปที่ผู้รับถือว่าเป็นข่าวสารข้อมูล แล้ว จะช่วยส่งเสริมแรงจูงใจภายใน ในทำนองเดียวกัน ข้อมูลป้อนกลับทางบวกมีแนวโน้มที่ผู้รับจะ ได้รับประสบการณ์ในรูปเป็นข่าวสารข้อมูล แต่ข้อมูลป้อนกลับทางบวกสามารถมองในรูปการ ควบคุมได้โดยกล่าวถึงผลการปฏิบัติงานของบุคคลเปรียบเทียบกับสิ่งที่ควรจะเป็น ทฤษฎีการ ประเมินผลการรู้คิดได้เสนอแนะเรื่องสื่อสารระหว่างบุคคลจะส่งผลต่อการแปลความหมายและ ผลกระทบต่อแรงจูงใจ (Deci. 1971; Ryan. 1982)

จากข้างต้นสรุปได้ว่าทฤษฎีแรงจูงใจภายในเป็นทฤษฎีในกลุ่มทฤษฎีเนื้อหาเป็นทฤษฎี ย่อยภายใต้ทฤษฎีอัตลัษิตมีเป้าหมายที่จะอธิบายเรื่องปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมและ ทำลายแรงจูงใจภายใน ทฤษฎีการประเมินการรู้คิดเน้นความต้องการพื้นฐานเรื่อง ความสามารถ (competence) และความมีอิสระกำหนดได้ด้วยตนเอง (autonomy) สร้างขึ้นโดยการรวมผลจากการ ทดลอง เรื่องผลของรางวัลการป้อนกลับ (feedback) และเหตุการณ์ภายนอกที่มีต่อแรงจูงใจภายใน

1.4 การวัดแรงจูงใจภายใน

ดีซี และไรอัน (1982) ได้เสนอว่า แรงจูงใจภายในอาจวัดได้หลายลักษณะดังนี้ 1. การที่จะอ้างว่าบุคคลมีแรงจูงใจภายในในการทำกิจกรรมได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นทำกิจกรรมที่ปราศจากรางวัลจากการทำกิจกรรมหรือปราศจากการควบคุม ซึ่งเป็นการวัดแรงจูงใจภายในในช่วงเวลาอิสระ ซึ่งใช้กันมากในวิจัยเชิงทดลอง 2. แรงจูงใจภายในอาจวัดได้ที่คุณภาพของ การทำกิจกรรม เช่น ดูว่าผลงานแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ ความคิดยืดหยุ่น หรือการเกิดอย่างเป็นธรรมชาติหรือไม่ เพราะลักษณะเหล่านี้บอกถึงการมีแรงจูงใจภายใน 3. ใช้แบบสอบถามวัด โดยแบบสอบถามถามถึงความรู้สึก ความสนใจ ความสนุก การรับรู้ถึงความสามารถและความรู้สึกที่กำหนดได้ด้วยตนเอง ก็สามารถอ้างถึงแรงจูงใจภายในได้ สำหรับวิลาสลักษ์ ชวัลลี ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจภายในในการเล่นเกมที่สร้างตามแนวทางของไรอัน และแมคคอลี เรช และดันแคน (สุจินดา ประเสริฐ. 2554: 57; อ้างอิงจาก McAuley, Wraith. & Duncan) วัดใน 5 มิติ ได้แก่ 1. ความรู้สึกสนใจและสนุกในการเล่น 2. การเห็นว่าตนมีความสามารถในการเล่นเกม 3. การพยายามในการเล่น 4. การเล่นเกมโดยปราศจากความกดดันหรือความเครียด 5. การรับรู้ว่าคุณมีสิทธิเลือกและไม่ได้ถูกบังคับ จำนวน 25 ข้อ มีลักษณะมาตรประเมินค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ไม่สามารถเล่นได้เลยได้และมั่นใจน้อยจนถึงเล่นได้และมั่นใจที่สุด (สุจินดา ประเสริฐ. 2554: 54)

อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2542) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจภายในที่สร้างขึ้นเพื่อวัดพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกถึงลักษณะของการที่บุคคลมีแรงจูงใจภายใน โดยสร้างแบบวัดแรงจูงใจภายใน ที่ประกอบด้วย องค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ ความต้องการสิ่งที่ท้าทาย ความสนใจ-ผลิตผลิติน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น ซึ่งแบ่งมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับ จริง ก่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ก่อนข้างไม่จริง และไม่จริง ตามลำดับ มีค่าความเชื่อมั่น แบบคงที่ภายใน ด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา ค่าความเชื่อมั่นที่ .83

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างแบบวัดแรงจูงใจภายในด้านการเรียน โดยปรับปรุงจากแบบวัดแรงจูงใจภายในของอรพินทร์ ชูชม และคณะ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ความต้องการสิ่งที่ท้าทาย ความสนใจ-ผลิตผลิติน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับ จริง ก่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ก่อนข้างไม่จริง และไม่จริง ตามลำดับ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน

มีงานวิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการแรงจูงใจภายใน ดังเช่น สุวิไล เรืองวัฒนสุขและ อุมารณ์ สุขารมณ (2556) ได้ศึกษาแรงจูงใจภายในการเรียนรู้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเปรียบเทียบศึกษาระดับแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตาม

ระดับชั้น และอาชีพผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 278 คน การวิจัยในครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ คือ จริง ค่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ค่อนข้างไม่จริง และไม่จริง ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงจำแนกตามระดับชั้น พบว่า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง เท่ากัน โดยเฉลี่ย 3.42, 3.44, และ 3.45 ตามลำดับ นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีระดับแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงจำแนก ตามอาชีพของผู้ปกครอง พบว่าส่วนใหญ่มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.40–3.43 อาชีพผู้ปกครองของนักเรียนที่แตกต่างกันมีระดับแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพลูกจ้างบริษัทเอกชน มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 (สุวิไล เรียงวัฒนสุข; และอุมาภรณ์ สุขารมณ. 2556)

อุมาภรณ์ สุขารมณ (2550) ศึกษาและการสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ และเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ ประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 232 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญาของราเวน (Raven) แบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียน และโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยในต่างประเทศที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการแรงจูงใจภายใน ดังเช่น การศึกษาการเปิดรับความรุนแรงและความเชื่อในแรงจูงใจความสำเร็จ: การกลั่นกรองบทบาทของปัจจัยทางวัฒนธรรม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชาวอเมริกัน-แอฟริกัน จำนวน 380 คน จากบริบทเมืองซึ่งแสดงความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างเปิดรับความรุนแรงจากชุมชน และความเชื่อในแรงจูงใจพบว่า การสนับสนุนของแม่มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Butler-Barnes, Chavous, & Zimmerman. 2011: 75-91) สอดคล้องกับงานวิจัยของฟิตตาฮิลีโอกู และอิกิชิ (2011: 2808-2812) ได้ศึกษาผลกระทบของครูอาสาสมัครต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านวิชาการที่เกี่ยวกับแรงจูงใจของพวกเขาที่มีต่อวิชาวิทยาศาสตร์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 222 คน แบ่งออกเป็นเพศหญิง 184 คน และเพศชาย 39 คน ในช่วงปีการศึกษา 2008–2009 การศึกษาครั้งนี้ พบว่า แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก ความสนใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ ความมั่นใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ การตอบสนองในวิชาวิทยาศาสตร์ ความวิตกกังวลในการสอบมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ การส่งเสริมแรงจูงใจภายในของเด็ก โดยกระบวนการการให้คำปรึกษาแบบมนุษยนิยม พบว่า การให้คำปรึกษาแบบมนุษยนิยมกับเด็กเป็นการพยายามช่วยเหลือให้มีการเจริญเติบโตและพัฒนาการเกี่ยวกับความจำเป็นของแรงจูงใจในการตัดสินใจและเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา แรงจูงใจภายในเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบมนุษยนิยมเพราะเป็นตัวกำหนดและคำอธิบายซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัย และเป็นข้อเสนอแนะสำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่กำลังมองหาการพัฒนาแรงจูงใจภายในให้กับเด็ก และการพัฒนาแรงจูงใจภายในด้านการเรียนโดยการให้คำปรึกษา (Randolph, H., Watts, Jr, Craig, S., Cashwell; & Wendi, K., Schweiger. 2004) อีกทั้งงานวิจัยของ Tracy, W., Altman (2005) พบว่า แรงจูงใจภายในด้านการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของผลการเรียนและผลสัมฤทธิ์ มีเหตุผลของนักเรียนมากมายที่มีแรงจูงใจน้อยเห็นได้จากความอดทนและความพยายามในโรงเรียน การวิจัยครั้งนี้เป็นการตรวจสอบผลของการให้คำปรึกษากับแรงจูงใจทางวิชาการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ถูกระบุว่าขาดแรงจูงใจ รายการแรงจูงใจภายในของนักเรียนเป็นสิ่งที่ใช้ยืนยันเกี่ยวกับแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลาในการให้คำปรึกษาจะเสร็จสิ้นในช่วง 13 สัปดาห์ โดยได้รับการให้คำปรึกษาขั้นต่ำคนละ 11 ครั้ง ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า เมื่อผ่านการให้คำปรึกษาแล้วแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น และในบางกรณีก็มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น ข้อเสนอแนะคือทิศทางหรือแนวทางของการให้คำปรึกษา

2. ความตั้งใจเรียน

2.1 ความหมายความตั้งใจเรียน

จากการศึกษาความหมายของความตั้งใจเรียนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีผู้ให้ความหมายความตั้งใจไว้หลายแนวคิด ดังนี้ ความตั้งใจเรียนเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับแรงขับและความจำ และเป็นสิ่งที่บังคับไม่ได้ เพราะเกิดจากความสนใจและความพร้อม ซึ่งการจะเรียนรู้สิ่งใดได้จะต้องมีความตั้งใจเรียนในสิ่งนั้นเพราะความตั้งใจเรียนเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ (Strang. 1959: 307) ในขณะที่ วิทเทคเตอร์ (1966: 567) กล่าวว่า ความตั้งใจเป็นจุดร่วมของการรับรู้ พร้อมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และสิ่งเร้า และฮอลตัน (1973: 20-25) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน

หมายถึง การที่จิตใจจดจ่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้มีสมาธิ การเรียนที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าของผู้เรียนที่ไม่มีความตั้งใจเรียน สอดคล้องกับ อรุณศรี กุมุท (2515: 14) ความตั้งใจเรียนเป็นองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางการเรียน กล่าวคือ ความตั้งใจเรียนกับความสำเร็จทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ซึ่งวิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526: 6) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน พร้อมทั้งจะทุ่มเทให้แก่วิชาต่างๆ ที่เรียน โดยไม่รู้สึกลำบากหน่าย และพิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2544: 14) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน คือ การมุ่งในการเรียนเป็นหลัก ไม่วอกแวกนอกห้องเรียน และราชบัณฑิตยสถาน (2546: 449) ได้ให้ความหมายตั้งใจ, ตั้งอกตั้งใจไว้ว่า ตั้งใจ, ตั้งอก ตั้งใจ หมายถึง เอาใจจดใจจ่อ โดยความตั้งใจเรียน คือ องค์ประกอบที่ซับซ้อนของแรงขับและความจำของวัฒนธรรมและประสบการณ์ ในขณะที่ ลลนา พรหมสุวรรณ (2547: 7) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจ และมีสมาธิในการเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียนในห้องเรียน และส่งงานที่ครูมอบหมาย สอดคล้องกับภูวดล แก้วมณี (2551: 11-12) หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน จดจ่อต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

จากการศึกษาความหมายของความตั้งใจเรียน สรุปได้ว่า ความตั้งใจเรียน เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในของผู้เรียน และทำให้เกิดสมาธิ ความสนใจ ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ ตลอดจนพฤติกรรมที่ดีต่อการเรียน เช่น ความพร้อมในการเรียน ใส่ใจ จดจ่อกับการเรียน เป็นต้น

2.2 สาเหตุความตั้งใจเรียน

การศึกษสาเหตุความตั้งใจเรียนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจะเรียนรู้สิ่งใดได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจเรียนในสิ่งนั้น เพราะความตั้งใจเรียนเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ (Strang. 1959: 308) ซึ่งสิ่งเร้าจะก่อให้เกิดความตั้งใจกับผู้รับรู้ได้ก็ต่อเมื่อสิ่งเร้ามีการเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนขนาด หรือเกิดขึ้นซ้ำๆ กัน สิ่งเร้าที่ผิดปกติดึงกระตุ้นให้ผู้รับรู้ตั้งใจ (Whittaker. 1966: 567) และเกิดจากแรงขับภายในของผู้เรียนที่เกิดจากความจำของวัฒนธรรมและประสบการณ์ ต่อความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และสิ่งเร้า (วัชร ประทาน. 2556: 53)

การศึกษาคความหมายของความตั้งใจเรียนสรุปได้ว่า ความตั้งใจเกิดจากสภาวะภายในตัวของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้

2.3 ผลของความตั้งใจเรียน

การศึกษผลของความตั้งใจเรียนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความตั้งใจเรียนเป็นพลังงานอย่างหนึ่งที่อยู่ในตัวผู้เรียน และสามารถผลักดันให้ผู้เรียนนั้นเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างจริงจัง และตั้งใจ กล่าวคือ บุคคลที่มีความตั้งใจเรียนมากจะมีผลสัมฤทธิ์ในการทำงานสูง สอดคล้องกับ ฮอลตันที่กล่าวว่า การเรียนวิชาที่ตรงกับความสนใจและความตั้งใจเรียน จะทำให้ผู้เรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน (Holton. 1973: 20-25)

การศึกษาผลของความตั้งใจเรียน สรุปได้ว่า ความตั้งใจเรียนสามารถส่งผลให้ผู้เรียน มีความสนใจ ตั้งใจ เอาใจใส่ ตลอดจนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และมีความสุขในการเรียน

2.4 การวัดความตั้งใจเรียน

สำหรับการวัดความตั้งใจนั้น มีผู้สนใจศึกษาเรื่องนี้ โดยได้ทำแบบวัดขึ้น ดังเช่น กองวิจัยทางการศึกษา (2535: 75-82) ได้เสนอวิธีการวัด พฤติกรรมตั้งใจไว้ ดังนี้

1. ใช้แบบทดสอบสถานการณ์ แบบทดสอบชนิดนี้ จะตั้งคำถามหรือกำหนดสถานการณ์ให้ตอบ แล้วนำคำตอบที่ได้ไปวิเคราะห์ว่าอยู่ในชั้น การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมขั้นใดของโคล
2. ใช้แบบสอบถาม/แบบวัด การใช้แบบสอบถามหรือแบบวัดเป็นการให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกของตนเอง ในแต่ละข้อตามมาตรการประเมิน ซึ่งอาจจะเป็นมาตรการประเมิน 3 ระดับ 4 ระดับ 5 ระดับ หรือ 6 ระดับ

สิริพร ปาณางษ์ (2545: 60-61) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้สร้างแบบสอบถามความตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในขณะที่ พิชญ์ ลิ้มพะสูตร (2555) ได้สร้างแบบวัดความตั้งใจเรียน ซึ่งลักษณะของข้อคำถามเป็นมาตรประเมินค่า (Rating scale) 6 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด มาก ค่อนข้างมาก ค่อนข้างน้อย น้อย และน้อยที่สุด โดยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .89

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกแบบวัดความตั้งใจเรียนของพิชญ์ ลิ้มพะสูตร (2555) เป็นเครื่องมือในการวัดความตั้งใจเรียนในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากมีความทันสมัย มีคุณสมบัติทางสถิติที่เหมาะสมโดยความ เชื่อมั่นของเครื่องมืออยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่า alpha สูงถึง 0.89 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับกันทั่วไป มีความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ดี

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีงานวิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจเรียน ดังเช่น อุทัยวรรณ ปัญญาวัน (2553: 115) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 400 คน พบว่าการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูคณิตศาสตร์ มีอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ .064 และ .087 ตามลำดับ สอดคล้องกับ สมใจ บุญดี (2552: 76) ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 770 คน จาก 16 โรงเรียน พบว่า ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีอิทธิพลรวมต่อความตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ .69

ในขณะที่ผลการวิจัยของ ลลนา พรหมสุวรรณ (2547) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความตั้งใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ตัวแปรด้านส่วนตัว คือ เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเรียนของเรียน ในขณะที่ตัวแปรด้านครอบครัว คือ บรรยากาศในครอบครัว และตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจของนักเรียน และยังพบว่าความเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความตั้งใจเรียน และเสมอใจ ชื่นจิต (2533: 80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

มีงานผู้วิจัยในต่างประเทศที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจเรียน ดังเช่น ริชาดร์ เซลล์ดราห์ (2014: 49-61) ได้ศึกษาการวัดการประเมินตนเองด้านความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนในประเทศอังกฤษ อายุระหว่าง 13 -15 ปี และความตั้งใจต่อการเรียนคณิตศาสตร์ที่ไม่ใช่ภาคบังคับหลังอายุ 15 ปี ซึ่งการวัดการประเมินตนเองด้านความสามารถทางคณิตศาสตร์ (การเปรียบเทียบความมั่นใจในการะงานด้านคณิตศาสตร์กับความสามารถ) เป็นการศึกษาระยะยาว จากนักเรียนจำนวน 2,490 คน ในประเทศอังกฤษ โดยอยู่ในช่วงอายุ 15 ปี นักเรียนจะรายงานความตั้งใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของช่วงอายุ 12 -13 ปีที่ผ่านมา (เมื่อเรียนคณิตศาสตร์ที่ไม่ใช่ภาคบังคับ) และโดยทั่วไปจะให้รายงานตนเองเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองด้านคณิตศาสตร์ ทักษะที่เกี่ยวข้องกับความสนุก ความผ่อนคลาย และความสนใจ พร้อมทั้งอัตมโนทัศน์ก่อนอายุ 13 ปี ไม่มีความแตกต่างของความตั้งใจ โดยทั่วไปนักเรียนมีความมั่นใจสูงเกินไป จะรายงานตนเองสูงด้วยในช่วงอายุ 13 ปี ในขณะที่นักเรียนที่มีความมั่นใจต่ำจะรายงานตนเองต่ำด้วย สอดคล้องกับการพยากรณ์องค์ประกอบของพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยใช้ระบบการจัดการการเรียนรู้: กรณีศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาดุรกี แนวโน้มการใช้ระบบ e-learning ในปัจจุบันมีการใช้อย่างแพร่หลายในขอบเขตของการศึกษา ซึ่งเป็นที่นิยมมาก การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นที่ e-learning และการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการระบุผลการประสิทธิภาพ ความสำเร็จ หรือความล้มเหลว และการนำเอาระบบ e-learning เพื่อพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนในการใช้ระบบการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่มีการยอมรับ วัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่จะใช้ระบบการจัดการเรียนรู้ (LMS) ที่ศึกษาระดับอาชีวศึกษา ซึ่งใช้กรอบแนวคิดของ Findik Coskuncay และ Ozkan สำหรับการทำความเข้าใจของครูผู้สอนวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่ใช้ LMS โดยใช้ครูผู้สอน จำนวน 115 คน

เพื่อตอบแบบสอบถามพฤติกรรมความตั้งใจ ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้งหมดมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในการใช้ LMS (Harun Cigdem; & Abdullah Topcu. 2015: 22-28)

ในขณะที่การสร้างรูปแบบความต่อเนื่องของสภาพแวดล้อมการใช้ความตั้งใจการเรียนรู้ออนไลน์ การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นความต่อเนื่องความตั้งใจของการใช้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ออนไลน์ ตลอดจนการนำเสนอข้อมูลการทดสอบรูปแบบการบูรณาการเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นในการกำหนดตนเองของนักเรียนที่มีความตั้งใจต่อเนื่องในสภาพแวดล้อมดังกล่าว วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่ส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของความตั้งใจเรียน ซึ่งเป็นการตรวจสอบรูปแบบความตั้งใจในการใช้การเรียนรู้ออนไลน์อย่างต่อเนื่อง ข้อมูลที่เก็บนั้นมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 474 คน ที่อยู่สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ออนไลน์เป็นครั้งแรก ผลการวิจัยพบว่า การใช้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ออนไลน์จะได้รับข้อมูลที่มีคุณภาพ และระบบที่ดี (Gökhan Daghan, Buket Akkoyunlu. 2016: 198-211)

นอกจากนี้การวิจัยของ อาเมท อัลโทนิบัล (2015: 65-71) ได้ศึกษาการกำหนดปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนการสอนที่นำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านเทคโนโลยีไร้สาย (m-learning) ในการศึกษาในระดับสูงของจอร์แดน m-learning เป็นการเรียนรู้ลักษณะขององค์ประกอบที่มีประสิทธิภาพของการเรียนรู้และการศึกษาสำหรับอำนวยความสะดวกต่อการประกอบการเรียนรู้ ด้วยความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นและรวดเร็วในการใช้เทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศ (สารสนเทศและการสื่อสาร) และโทรศัพท์มือถือ บริการนวัตกรรม และการพัฒนาการใช้งาน ดังนั้นจึงเห็นถึงความสำคัญของการตรวจสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนที่นำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านเทคโนโลยีไร้สาย (m-learning) ให้กับนักศึกษาระดับสูง ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 250 คน จากนักเรียนที่อาศัยอยู่ในชุมชน และมหาวิทยาลัยต่างๆ ผลการวิเคราะห์พบว่า อัตราของผลกระทบในการนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านเทคโนโลยีไร้สาย (m-learning) เป็นการเรียนการสอนที่ครอบคลุมในสถาบันการศึกษาขั้นสูง และการศึกษา การควบคุมการดำเนินกลยุทธ์ของแรงจูงใจ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการพยากรณ์การเรียนรู้ภาษาที่มีผลต่อความตั้งใจอย่างต่อเนื่องในการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศส การศึกษาครั้งนี้จะเป็น การตรวจสอบความสามารถของตัวแปรจากกรอบแรงจูงใจ 3 ด้าน ต่อการทำนายผลลัพธ์ทั้ง 4 ของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งการศึกษาการตรวจสอบทฤษฎีควบคุมการดำเนินการ ได้แก่ ความลังเล ความผันผวน และการครุ่นคิด และการตรวจสอบทฤษฎีคุณค่าและความคาดหวัง ได้แก่ ภายใน แนวทางเป้าหมายภายนอก มูลค่าของงาน การรับรู้ความสามารถของตนเอง การควบคุมความเชื่อ และ ความวิตกกังวล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ ที่ 2 (อายุเฉลี่ย 16.6 ปี เป็นผู้หญิง 62%) การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความลังเลที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายการสื่อสารการรับรู้ ความวิตกกังวลภาษา ความตั้งใจในการติดต่อสื่อสาร และความตั้งใจ

ที่จะศึกษาต่อภาษาฝรั่งเศส ซึ่งเป็นผลเชิงบวกทางทัศนคติ (Peter D. MacIntyre, Rebecca A. Blackie. 2012: 533-543)

3. การให้คำปรึกษากลุ่มที่ประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม 8 ประเด็น คือ ความหมาย จุดมุ่งหมาย คุณค่าและประโยชน์ หลักการ ขั้นตอน บทบาทของผู้นำกลุ่ม ทักษะของกลุ่ม และทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มที่นำมาประยุกต์ใช้ ได้แก่ ให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ มาใช้ในกิจกรรมแต่ละครั้ง ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ทฤษฎีดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้ในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม และเกิดประสิทธิภาพต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียน

3.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม

3.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม

การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการที่มุ่งไปที่สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในกลุ่ม และการร่วมกันแก้ปัญหา ผ่านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ซึ่งเป็นการช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มแก้ไขปัญหาและจัดการกับสิ่งที่เผชิญอยู่ที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ กังวลใจ เช่น ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านครอบครัว ปัญหาด้านบุคลิกภาพ เป็นต้น หรือบางครั้งเป็นการพัฒนาความองอาจของบุคคล โดยภายในกลุ่มจะมีการตั้งกติกา การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย เพื่อนำไปสู่การเปิดเผยตนเองของสมาชิกในกลุ่ม และบรรยากาศของกลุ่มเต็มไปด้วยการช่วยเหลือสนับสนุน (Support) การร่วมรู้สึก (Empathy) ซึ่งช่วยในการพัฒนาความไว้วางใจ ส่งผลให้สมาชิกในกลุ่มกล้าที่จะสำรวจปัญหาของตนเองอย่างอิสระนำไปสู่ความเข้าใจและยอมรับในปัญหาและสามารถค้นหาทางแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองภายใต้การส่งเสริม และช่วยเหลือของสมาชิกในกลุ่ม โดยมีผู้นำกลุ่มทำหน้าที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกให้เกิดขึ้นเหล่านี้ด้วยการใช้ทักษะ และเทคนิคทางการปรึกษา รวมถึงกิจกรรมต่างๆ (Corey. 2005: 3-5) ในขณะที่ทรอเซอร์ (1999: 20-23) ได้ให้ความหมายผ่านการตั้งคำถาม และตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

1. อะไร (What) การให้คำปรึกษากลุ่ม คือ การพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม เป็นการสร้างบรรยากาศและสภาพกลุ่มให้เหมาะสมแก่การช่วยเหลือ ซึ่งประกอบไปด้วย ความไว้วางใจ การยอมรับ การให้เกียรติกันและกัน มีความเข้าใจ ความอบอุ่นและเป็นมิตร ตลอดจนมีการติดต่อสื่อสารแบบสองทางเพื่อสามารถสื่อสารความคิด ความต้องการและความเข้าใจได้ตรงกัน

2. ใคร (Who) บุคคลที่เกี่ยวข้องมี 2 ฝ่าย คือ ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ในบทบาทของผู้นำกลุ่ม (Leader) เป็นผู้ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กระบวนการกลุ่มเป็นไปตามขั้นตอนอย่างราบรื่น

และบรรลุป้าหมาย และผู้รับคำปรึกษา (Counselee) หรือสมาชิกกลุ่ม (Member) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และเป็นผู้ที่ประสบปัญหาและต้องการความช่วยเหลือ

3. ทำไม (Why) จัดขึ้นเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้เผชิญกับสิ่งที่ไม่สบายใจ หรือมีปัญหาในชีวิต เพื่อให้เกิดความเข้าใจในปัญหา ยอมรับ และนำไปสู่การแก้ปัญหาได้ เป็นการค้นพบศักยภาพแห่งตนและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และยังเป็นการรวมเอาองค์ประกอบต่างๆ ของกลุ่มไว้ คือ กระบวนการ บรรยากาศภายในกลุ่ม จุดมุ่งหมาย สมาชิกกลุ่ม และผู้นำกลุ่ม อีกด้วย

ตลอดจนเป็นกระบวนการที่บุคคล ซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาปรึกษาหารือซึ่งกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้ใช้ความคิดในการแก้ไขปัญหา หรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้ฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่า คนอื่นก็มี ความขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน ไม่ใช่ตนเองเท่านั้นที่มีปัญหา (วัชร ทรัพย์มี. 2550: 103-104) โดยสามารถแบ่งตามลักษณะได้ 3 ประการคือ 1.การใช้กลุ่มเพื่อแก้ปัญหา ข้อตกลงระหว่าง การให้คำปรึกษารายบุคคลกับการให้คำปรึกษากลุ่มประการหนึ่ง คือ การให้คำปรึกษากลุ่มนั้น สมาชิกทุกคนที่มีปัญหามาอภิปรายและแสดงความคิดเห็นร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจกันแต่ การให้คำปรึกษารายบุคคลนั้นจะไม่ได้รับความคิดอย่างกว้างขวาง ผู้มีปัญหาจะต้องใช้ความคิดมาก ในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ดังนั้น อาจจะช่วยให้แก้ปัญหาได้ยากในบางกรณี 2.การให้คำปรึกษา กลุ่มมุ่งช่วยเหลือปัญหาที่ปกติ 3. การให้คำปรึกษากลุ่ม มุ่งจะช่วยเหลือที่มีสภาพปกติในที่นี้ หมายความว่า การให้คำปรึกษากลุ่มนี้จะไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่มีความผิดปกติทางด้านจิตใจ (Mental Disorder) ถ้าหากสมาชิกคนใดก็ตามมีความผิดปกติเกิดขึ้น ก็ไม่ควรนำมาเป็นสมาชิกในกลุ่มที่จะ แก้ไขปัญหาร่วมกัน เพราะอาจจะมีการรับรู้มีความคิดทั้งหลายที่ผิดปกติไป การสื่อสารในกลุ่มก็จะมี ปัญหา เนื่องจากการพูดหรืออภิปรายแล้วสมาชิกไม่สามารถเข้าร่วมกันได้ (คมเพชร จัตรศุภกุล. 2547: 90)

จากการศึกษาความหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม สรุปได้ว่า เป็นกระบวนการช่วยเหลือ บุคคล ซึ่งมีจำนวนสมาชิกตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้ายคลึงกัน โดยสมาชิก ภายในกลุ่มจะได้สำรวจทั้งด้านความรู้สึก ความคิด ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย และ เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน

3.1.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม

การให้คำปรึกษากลุ่ม จัดขึ้นเพื่อการป้องกันและการบำบัดรักษา หรือเยียวยาเป็นการ จัดการกับปัญหาที่มีอยู่ให้หายไป ซึ่งแตกต่างไปจากกลุ่มทางสังคมอื่นๆ ที่มีเป้าหมายเพื่อความ สนุกสนาน และไม่เป็นการ ความสามารถในการรักษาจะเกิดขึ้นจากการที่สมาชิกกลุ่มได้สำรวจ ปัญหาจนเข้าใจอย่างถ่องแท้ ชัดเจน และนำไปสู่การยอมรับ และหาทางออกให้กับปัญหาได้ด้วย

ตนเอง (Posthuma.2002: 4) โดยจุดมุ่งหมายของกลุ่มแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเภทของกลุ่ม และกระบวนการกลุ่ม เช่น กลุ่มแนะแนวจิตเพื่อการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อสมาชิกกลุ่ม การให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาจัดเพื่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในใจ กลุ่มจิตบำบัดจัดขึ้นเพื่อ การแก้ไขปัญหาทางด้านจิตใจหรือแก้ไขโครงสร้างบุคลิกภาพ (Nystul.1999: 310) กลุ่มการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยามีโครงสร้างที่เปิดกว้าง โดยมีสมาชิกกลุ่มช่วยกันกำหนดทิศทางของกลุ่ม ทำให้แต่ละกลุ่มมีคุณลักษณะเฉพาะ และมีจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง แต่อย่างไรก็ตาม ทุกกลุ่มล้วนมีเป้าหมายเดียวกัน คือ การช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาทัศนคติทางบวก และมีทักษะการสร้างสัมพันธภาพที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น การใช้กระบวนการกลุ่มเป็นไปเพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และช่วยให้สมาชิกกลุ่มได้ถ้อยทอดทักษะใหม่ๆ ที่ได้เรียนรู้ในกลุ่มไปใช้ในชีวิตประจำวัน (Corey; & Corey. 1997: 13)

คอเรย์ (2004: 5) กล่าวว่า สมาชิกที่เข้าร่วมกลุ่ม มักมีเป้าหมายเพื่อเรียนรู้วิธีการที่จะไว้วางใจตนเองและผู้อื่น ส่งเสริมและพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตน เกิดการตระหนักและยอมรับความต้องการและปัญหาต่างๆ การเพิ่มการยอมรับนับถือและความเชื่อมั่นในตนเองอันจะนำไปสู่การมองตนเองในมุมใหม่ๆ ค้นหาวิธีการจัดการกับปัญหา และความขัดแย้งในใจ เพิ่มความสามารถในการนำตนเอง (Self-Direction) ความเป็นตัวของตัวเอง และความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนเพิ่มการตระหนัก (Awareness) ในการตัดสินใจและทำตามสิ่งที่เลือกอย่างชาญฉลาด กำหนดแผน ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามแผนที่กำหนด เรียนรู้ทักษะทางสังคมที่มีประสิทธิภาพ ฝึกความไวต่อการรับรู้ความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่น เรียนรู้วิธีการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสนใจ ใส่ใจ ซื่อสัตย์ และจริงใจ และหลีกเลี่ยงการอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่นและเรียนรู้ที่จะอยู่กับความต้องการและความคาดหวังของตนเอง ตลอดจนสร้างค่านิยมแห่งตนให้กระจ่างชัด และเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองให้สอดคล้องกับค่านิยมนั้น ทางด้านของบาร์เต็นท์เดอร์ (2002: 16-22) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญของทุกกลุ่ม คือ การเปลี่ยนแปลง (Change) 4 ด้าน ดังนี้

1. สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal) หมายถึง การเพิ่มความสามารถ และประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ของบุคคลในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น การลดความรู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่น การเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น และความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

2. ลักษณะภายในส่วนบุคคล (Intrapsychic) หมายถึง กระบวนการคิด การแสดงอารมณ์ การจัดรูปแบบหรือโครงสร้างของความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการกับความขัดแย้ง ความโกรธ ความเครียด ความโศกเศร้าจากการสูญเสีย ความกลัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคสำคัญที่ขัดขวาง การพัฒนาศักยภาพของบุคคล

3. ทักษะต่างๆ (Skill Acquisition) ได้แก่ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะเกี่ยวกับการบริหารจัดการกับปัญหาพฤติกรรม

4. การลดหรือบรรเทาอาการแสดงทางอารมณ์ (Symptom Relief) เช่น อารมณ์ซึมเศร้า วิตกกังวล หวาดระแวง ย้ำคิดย้ำทำ เป็นต้น

สำหรับผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2534: 180) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มไว้ดังนี้เพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรู้จักและเข้าใจตนเองเพื่อช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาการยอมรับตนเอง และรู้สึกว่ามีคุณค่าเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้พัฒนาวิธีการคิดต่างๆ ที่จะช่วยให้งานตามขั้นพัฒนาการของตนเป็นไปอย่างเหมาะสมเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง และสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้สมาชิกแต่ละคนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และความรู้สึกของบุคคลอื่น ตระหนักถึงบทบาทและความรับผิดชอบของตนเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและเรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกภายในกลุ่ม และเพื่อส่งเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกให้มีความรัก และความสามัคคีกัน

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม สรุปได้ว่า เพื่อให้สมาชิกได้รู้จัก และเข้าใจตนเอง ตลอดจนเกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม พร้อมทั้งสมาชิกเกิดแนวทาง การแก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง

3.1.3 คุณค่าและประโยชน์ของการให้คำปรึกษากลุ่ม

คอเรย์ (2004: 7) กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของการให้คำปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้ เป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือให้บุคคลเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความเชื่อ เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นผู้รับคำปรึกษาสามารถเปิดเผยรูปแบบความสัมพันธ์ของตนกับผู้อื่น ตลอดจนเรียนรู้ทักษะทางสังคมที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นผู้รับคำปรึกษาสามารถอภิปรายการรับรู้ของตนที่มีต่อผู้อื่น และได้รับการสะท้อนค่านิยมจากผู้รับคำปรึกษาคนอื่นๆ ด้วย ซึ่งเป็นการสร้างการมีส่วนร่วม โดยเฉพาะหากผู้รับคำปรึกษาในกลุ่มมีความหลากหลายด้านอายุ ภูมิหลัง ความสนใจ สถานะทางเศรษฐกิจ รวมทั้งปัญหาที่แตกต่างกันเป็นสังคมจำลอง เนื่องจากกลุ่มเป็นสังคมขนาดเล็ก ดังนั้นจึงเป็นเสมือนตัวอย่างของความเป็นจริงในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับปัญหาที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติภายนอกกลุ่มได้ ทั้งนี้ได้จากการร่วมกันสะท้อนความคิดของสมาชิกในกลุ่มได้รับความเข้าใจ สนับสนุน ตลอดจนกำลังใจจากกลุ่ม ซึ่งสนับสนุนให้สมาชิกแต่ละคนยินดีเปิดเผยเรื่องราวที่เป็นปัญหาเกิดการตอบสนองความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Sense of Belonging) ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวช่วยพัฒนาการเรียนรู้วิธีการเริ่มต้น ใส่ใจ และท้าทายผู้รับคำปรึกษาได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ๆ จากบรรยากาศที่ให้การสนับสนุนและกระตุ้น ซึ่งกันและกันช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ตนต้องการ ซึ่งได้จากการเปรียบเทียบมุมมองระหว่างผู้รับคำปรึกษาในกลุ่มเข้าใจความต้องการของตนมากขึ้น รู้ว่าตนต้องการอะไร และอะไรเป็นสิ่งที่ขัดขวางไม่ให้เป็นไปตามที่ต้องการ

จากคุณค่าและประโยชน์ของการให้คำปรึกษากลุ่มข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคล และยังเป็นการสะท้อนค่านิยมของสมาชิกภายในกลุ่ม เสมือน การจำลองเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนนำไปใช้จริงหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่ม

3.1.4 หลักการของการให้คำปรึกษากลุ่ม

แนวทางการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มไว้หลายประการ คือ ในบางกลุ่มอาจจัดสมาชิกที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น อายุ ความสนใจ หรือปัญหา ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกกลุ่มไม่รู้สึกโดดเดี่ยว แต่รู้สึกเข้าใจ พร้อมทั้งจะแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกซึ่งกันและกัน เรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน นอกจากนั้นกลุ่มที่สมาชิกมีความแตกต่างกัน เช่น ประสบการณ์ที่ต่างกันก็จะเป็นประโยชน์ต่อการแลกเปลี่ยนเจตคติอันนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมใหม่ๆ ได้ และทั้งนี้ก็ไม่ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันมากเกินไปอาจส่งผลต่อการยอมรับซึ่งกันและกัน ดังนั้นการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม ผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาให้สมาชิกได้รับประโยชน์มากที่สุด ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษากลุ่ม ความเหมาะสมของบุคลิกภาพ และความถนัดของผู้ให้คำปรึกษา (Trotzer. 1999: 181)

สำหรับคมเพชร ฉัตรศุภกุล (2547: 94) ได้เสนอเกี่ยวกับการเลือกสมาชิกไว้ 4 ประการ ดังนี้ 1. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรจะเป็นผู้ที่มีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อที่จะได้อภิปรายประเด็นเดียวกัน และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน 2. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษากลุ่มควรเป็นผู้ที่อยากแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง เพื่อเป็นไปตามกระบวนการของกลุ่มที่มีการเปิดเผยตนเอง 3. การจัดกลุ่ม ควรให้สมาชิกมีลักษณะที่แตกต่างกันบ้างเป็นไปตามธรรมชาติของกลุ่ม เช่น ความแตกต่างทางเพศ แต่อย่างไรก็ตามไม่ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันมากเกินไปจะทำให้เกิดปัญหาได้ 4. การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม ต้องพิจารณาว่าแต่ละบุคคลจะได้รับประโยชน์จากกลุ่ม และสามารถให้ความช่วยเหลือสมาชิกคนอื่นในกลุ่มได้

การให้คำปรึกษากลุ่มบุคคลที่จะเข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี ดังนั้นจำนวนสมาชิกในกลุ่มต้องไม่มากเกินไป คือประมาณ 6-10 คน คอเรีย (2004: 69) ได้กล่าวว่าจำนวนสมาชิกของกลุ่มควรมี 8 คน จะเอื้อต่อประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษากลุ่มมากที่สุด และวัชร ทรัพย์มี (2550: 115) กล่าวว่า ควรมีประมาณ 6-8 คน แต่ถ้าเป็นเด็กเล็กควรมีสมาชิกน้อยกว่า 6-8 คน ซึ่งการมีสมาชิกในกลุ่มมากเกินไปจะทำให้ผู้รับบริการแต่ละคนไม่มีโอกาสได้สำรวจปัญหาของตนเองเพียงพอ และผู้ให้คำปรึกษาไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมและให้ความช่วยเหลือสมาชิกแต่ละคนได้อย่างทั่วถึง

สำหรับช่วงเวลาของการให้คำปรึกษากลุ่มขึ้นอยู่กับอายุของผู้ที่มาขอรับคำปรึกษา หากเป็นเด็กเล็กช่วงเวลาของความสนใจสั้น ในแต่ละครั้งจึงไม่ควรเกิน 30 นาที และควรจัดให้ถี่ขึ้น เช่น สัปดาห์ละ 2 ครั้ง แต่ถ้าเป็นวัยรุ่นน่าจะใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงในแต่ละครั้ง ส่วนกลุ่มสำหรับผู้ใหญ่อาจจะใช้เวลามากกว่านั้นได้ (วัชร ทรัพย์มี. 2550: 115) สำหรับคมเพชร ฉัตรศุภกุล (2547: 99) กล่าวว่าควรจัดให้มีการให้คำปรึกษากลุ่มสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษาน้อย อาจจะจัดให้มีการปรึกษากลุ่ม สัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง ในแต่ละครั้งที่พบกัน ถ้าสมาชิกเป็นวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ควรใช้เวลา 1-1/2 ชั่วโมง ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษา อาจอยู่ในช่วง 30-45 นาที เพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้ และควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1

ชั่วโมง และไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง และโอลเซน (1970: 6) เสนอแนะว่าจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษากลุ่ม ควรอยู่ที่ 8–10 ครั้ง แต่แต่ละครั้งระยะเวลาไม่ควรต่ำกว่า 90 นาที และให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2–3 ครั้ง

การจัดสถานที่ควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วนและมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนสมาชิก ลักษณะการจัดเก้าอี้เป็นวงกลม สมาชิกสามารถมองเห็นได้ทั่วถึงกัน พื้นห้องสะอาดพร้อมสำหรับการเปลี่ยนอิริยาบถมานั่งกับพื้นได้ (Mahler. 1969: 58–59) และเป็นที่เฉพาะ มีความมิดชิด เพื่อให้สมาชิกรู้สึกปลอดภัย สามารถพูดคุยกันได้อย่างเปิดเผย (Corey. 2000: 104)

ในการให้คำปรึกษานั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรู้ เข้าใจ และยอมรับที่จะนำเอาพลังต่างๆ มาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อให้การให้คำปรึกษามีความสมบูรณ์ ในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกในกลุ่มสามารถดึงพลังงานเหล่านั้นได้ด้วย ซึ่งพลังงานที่กล่าวในข้างต้น ได้แก่ ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม จะต้องรู้และยอมรับว่า มีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา และพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตนเอง พร้อมทั้งจะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาทั้งหลายจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเอง เพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม นอกจากนี้จะต้องเพิ่มโอกาสให้เกิดความเจริญงอกงามภายในกลุ่มที่รับคำปรึกษา การยอมรับ (Acceptance) การให้คำปรึกษากลุ่มจะได้ผลก็ต่อเมื่อสมาชิกให้การยอมรับกันเอง ซึ่งจะเป็นผลให้แต่ละบุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเองและ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการดึงดูด (Attractiveness) ถ้าหากเป็นกลุ่มที่ดึงดูดใจของสมาชิกในกลุ่มมากเท่าใด ก็ยิ่งจะทำให้การให้คำปรึกษากลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงตนเองและบุคคลที่จะต้องมีอิทธิพลในกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผลในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวของเขา มีการยอมรับความคิดของบุคคลอื่นที่แสดงตัวต่อเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนเองต่อบุคคลอื่นซึ่งนับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อการให้คำปรึกษากลุ่มเป็นอย่างมาก ความเครียด (Tension) ความเจริญงอกงามของสมาชิกในกลุ่มในขณะที่รับคำปรึกษากลุ่มนั้น สมาชิกจะมีความเครียดอยู่บ้าง การมีความเครียดและความไม่พึงพอใจ ที่อยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงใจที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้อย่างสำเร็จ ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) เมื่อผู้มีปัญหาที่มีความเข้าใจ และยอมรับเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเข้ารับการให้คำปรึกษาในกลุ่ม เขาจะไม่ละเลยต่อปทัสถานของกลุ่ม เพราะสมาชิกย่อมต้องการที่จะได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้บุคคลอื่นมองเขาไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่นๆ ในกลุ่มที่รับคำปรึกษาร่วมกัน ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่า ความสำเร็จของการให้คำปรึกษากลุ่มก็ขึ้นอยู่กับปทัสถานของกลุ่มด้วย (คมเพชร จัตรศุกุล. 2547: 97–98)

การสำรวจและการค้นพบความหมายส่วนบุคคลในการปรึกษาเชิงจิตวิทยานั้นจะเป็นไปได้โดยอาศัยบรรยากาศที่เอื้ออำนวย ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลเราพยายามจะสร้าง

บรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับ ทำทายนมากกว่าคุกคาม ศักดิ์ศรีและบูรณการของสมาชิกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ผู้นำกลุ่มพยายามจะสร้างบรรยากาศดังกล่าวในการปฏิบัติในกลุ่ม ในการสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มอาศัยกระบวนการที่ปรากฏออกมาตามที่ผู้มาปรึกษาค้นพบ และเอื้ออำนวยบรรยากาศจากประสบการณ์ของคนในกลุ่มเอง จากการให้ข้อสังเกตเป็นครั้งคราวของผู้ในกลุ่มบ้าง จากการให้คำจำกัดความสำหรับตนเองของผู้มาปรึกษาบ้าง และ ยังมาจากวิธีการที่ผู้นำกลุ่มตอบรับต่อสมาชิก (หรือไม่ตอบ) จากสาระที่ไม่ใช่จากที่ผู้นำกลุ่มปฏิบัติ (หรือไม่ปฏิบัติ) หรือว่าจากสัมพันธภาพที่สมาชิกกลุ่มพัฒนาขึ้นมาเมื่อเหตุการณ์เคลื่อนไปข้างหน้า ในการบำบัดรายบุคคลนั้น ผู้นำกลุ่มเป็นครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ร่วมกระบวนการ แต่ในการบำบัดรายกลุ่ม ผู้นำกลุ่มเป็นหนึ่งในหก หนึ่งในสิบ หรือหนึ่งในยี่สิบตามขนาดของกลุ่ม ความถี่ที่ผู้นำกลุ่มพูดก็ลดลงตามลำดับด้วยในการดำเนินกลุ่ม ผู้นำกลุ่มมักจะมีความชัดเจนในการสร้างบรรยากาศ เขาอาจจะต้องใช้ความรอบคอบเป็นพิเศษที่จะประกันว่า พฤติกรรมของตนเองเป็นต้นแบบอย่างแท้จริง ในการเอื้ออำนวยบรรยากาศ เขายังจะกล่าวถึงบรรยากาศด้วยข้อเสนอแนะ กล่าวถึงสิ่งที่ควรทำหรือควรหลีกเลี่ยง ผู้นำกลุ่มอาจจะวางกฎกติกา เพื่อที่จะเร่งการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยขึ้นมา (Corey. 2004: 84 -85)

ในการมีส่วนร่วมอย่างอิสระนั้น สมาชิกกลุ่มจะต้องรู้สึกว่าคุณปลอดภัย ความมั่นคงปลอดภัยเช่นนี้ยากยิ่งที่จะทำให้เกิดมีขึ้นในกลุ่ม เพราะสมาชิกกลุ่มอาจถูกคุกคามได้โดยง่ายจากสมาชิกคนอื่น ๆ และผู้นำกลุ่มควบคุมเหตุการณ์โดยตรงได้ไม่มากนัก ผลที่ตามมาก็คือผู้นำกลุ่มอาจจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมมากขึ้นในการปกป้องผู้มาปรึกษาจากการโจมตี โดยอาจทำทางตรงอย่างชัดเจน โดยการห้ามหรือยับยั้งพฤติกรรมการโจมตี หรืออาจทำทางอ้อมโดยการเข้าไปร่วมในการอภิปราย และรับเอาการโจมตีนั้นมาเอง เขาอาจจะกล่าวประโยคนั้นด้วยคำพูดที่น่ากลัวน้อยลง หรือหันเหการอภิปรายเพื่อปรับเป้าของการโจมตี บรรยากาศจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อสมาชิกกลุ่มรู้สึกเป็นที่ยอมรับ และรู้สึก มีคุณค่าไม่ว่าการอภิปรายจะเป็นเรื่องใด เป้าหมายมิใช่เพื่อทำให้กลุ่มเคืองแค้นหรือจืดชืด แต่ตรงข้าม ความแตกต่างหรือความตรงข้ามกันของความคิดเห็นเป็นพลวัตที่สำคัญของกระบวนการกลุ่ม และผู้นำกลุ่มมักมีความสุข ที่จะเห็นมักเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการเอื้ออำนวยให้แสดงออกนั้นจะต้องไม่ละทิ้งบรรยากาศที่ไม่น่ากลัว ไม่คุกคามในขณะที่การปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลนั้นใช้สถานที่ในสำนักงาน แต่กลุ่มที่มีประสิทธิภาพอาจใช้สถานที่ที่หลากหลายมากมาย ผู้นำกลุ่มบางคนจัดสภาพแวดล้อมพิเศษสำหรับกลุ่ม บางคนก็เชื่อว่าบรรยากาศที่เอื้ออำนวยสามารถสร้างขึ้นได้ในสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย ที่ต้องตามเกณฑ์พื้นฐาน คือ สถานที่ต้องเงียบ สงบ ปลอดภัยจาก การรบกวนขัดจังหวะ สมาชิกนั่งเผชิญหน้ากัน และถ้าเป็นไปได้เป็นสถานที่ที่แยกออกจากสถานที่ทำงานปกติของสมาชิกกลุ่ม ที่สำคัญก็คือ ความพอดีในระบบความเชื่อของผู้นำกลุ่มเชิงจิตวิทยาและธรรมชาติของปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกซึ่งมีความสำคัญยิ่งกว่าสถานที่แวดล้อมทางกายภาพในการที่จะสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยอย่างแท้จริง (Corey. 2004)

จากการศึกษาหลักการให้คำปรึกษากลุ่มข้างต้น สรุปได้ว่า การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม ผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาให้สมาชิกได้รับประโยชน์มากที่สุด ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์

ของการให้คำปรึกษากลุ่มขนาดของสมาชิกกลุ่มไว้ว่า ควรมีประมาณ 6-8 คนช่วงเวลาของการให้คำปรึกษากลุ่มขึ้นอยู่กับอายุของผู้ที่มาขอรับคำปรึกษา ส่วนของสถานที่ควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วนและมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนสมาชิก มีการจัดเก้าอี้ในลักษณะเป็นวงกลม สำหรับพลังในการให้คำปรึกษากลุ่ม ได้แก่ ข้อผูกพัน ความรับผิดชอบ การยอมรับ การดึงดูด ความรู้สึกเป็นเจ้าของ ความปลอดภัย และความเครียด และบรรยากาศภายในกลุ่มควรมีความปลอดภัยอบอุ่น เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้สึกผ่อนคลาย

3.1.5 ขั้นตอนของการให้คำปรึกษากลุ่ม

ระยะของการให้คำปรึกษากลุ่มออกเป็น 2 ระยะ คือระยะแรก (Early stages) ของการให้คำปรึกษากลุ่ม เป็นระยะที่ผู้นำกลุ่มเริ่มปฏิบัติภารกิจ ได้แก่ การเตรียมความพร้อม การประกาศ รับสมัครสมาชิกกลุ่ม การคัดเลือกสมาชิกกลุ่ม และการเตรียมความพร้อมแก่สมาชิกกลุ่ม โดยในระยะแรกมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 คือขั้นการจัดตั้งกลุ่ม ขั้นที่ 2 คือขั้นเริ่มต้นกลุ่ม และขั้นที่ 3 คือขั้นเปลี่ยนแปลง ส่วนระยะหลัง (Later stages) ของการให้คำปรึกษากลุ่ม มี 3 ขั้นตอนเช่นกัน ได้แก่ ขั้นที่ 4 คือขั้นดำเนินการกลุ่ม ขั้นที่ 5 คือขั้นยุติการให้คำปรึกษา และขั้นที่ 6 คือประเด็นปัญหาสำคัญหลังการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งการดำเนินการแต่ละขั้นตอนมีดังต่อไปนี้ (Corey. 2004: 79-104)

1. ระยะแรก (Early stages) มี 3 ขั้นตอน คือ

1.1 ขั้นการจัดตั้งกลุ่ม (Formation stage) การให้คำปรึกษากลุ่มจะประสบความสำเร็จมากน้อยขึ้นอยู่กับ การวางแผน การวางแผนควรประกอบไปด้วยจุดประสงค์ของกลุ่ม ผู้ที่จะรับเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม หลักการและเหตุผลที่ชัดเจนสำหรับกลุ่ม ซึ่งได้แก่ การประกาศรับสมัคร และการจัดหาสมาชิกกลุ่ม กระบวนการในการคัดเลือกสมาชิกกลุ่ม ขนาดและระยะเวลาของกลุ่ม ความถี่และเวลาในการเข้ากลุ่ม โครงสร้างและรูปแบบของกลุ่ม วิธีการในการเตรียมความพร้อมให้แก่สมาชิกกลุ่ม และประเมินและติดตามผล

1.2 ขั้นเริ่มต้นกลุ่ม (Initial stage) เป็นการปฐมนิเทศ (orientation) และการสำรวจ (Exploration) ซึ่งเป็นขั้นในการกำหนดโครงสร้างกลุ่ม การสร้างความคุ้นเคย และการสำรวจความคาดหวังของสมาชิกกลุ่ม

1.3 ขั้นเปลี่ยนแปลง (Transition stage) เป็นขั้นในการจัดการกับการต่อต้าน (Resistance) เพื่อให้สมาชิกจัดการกับความวิตกกังวล กลไกในการป้องกันความขัดแย้ง และความไม่สอดคล้องในการเข้าร่วมกลุ่ม

2. ระยะหลัง (Later stages) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้นดำเนินการกลุ่ม (Working stage) เป็นขั้นของความกลมเกลียว (Cohesion) และการสร้างสรรค์ผลผลิตในกลุ่ม (Productivity)

2.2 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา (Final stage) เป็นขั้นที่สมาชิกกลุ่มเกิดการเรียนรู้ที่มั่นคง และสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ (Consolidation) และเป็นขั้นตอนสิ้นสุดการให้คำปรึกษา (Termination)

2.3 ประเด็นปัญหาสำคัญหลังการให้คำปรึกษากลุ่ม (Evaluation and follow-up) ผู้นำกลุ่มมีความรับผิดชอบในการดำเนินการหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มสิ้นสุดลง ดังต่อไปนี้

2.3.1 การประเมินกระบวนการและผลลัพธ์ของกลุ่ม (Evaluating the process and outcomes of a group) ผู้นำกลุ่มจะต้องทำการประเมินการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับสมาชิกกลุ่ม โดยเป็นการประเมินตลอดช่วงของการให้คำปรึกษา เพื่อเป็นการติดตามความก้าวหน้าของสมาชิกกลุ่มแต่ละคน และกลุ่มโดยรวม โดยที่ผู้นำกลุ่มนำเครื่องมือวัดตามเกณฑ์มาตรฐานมาใช้ เพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกรายบุคคลทั้งทางด้านเจตคติ และค่านิยม นอกจากนี้ สมาชิกกลุ่มยังมีส่วนร่วมในการประเมินด้วยการเขียนรายงานส่วนบุคคล เกี่ยวกับสิ่งที่สมาชิกกลุ่มคาดหวังกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง นอกจากนี้ สมาชิกกลุ่มอาจจะตอบแบบประเมินหลังการให้คำปรึกษากลุ่มเกี่ยวกับตัวผู้นำกลุ่ม เทคนิคที่ผู้นำกลุ่มนำมาใช้ ผลกระทบของกลุ่มที่มีต่อตนเอง และระดับของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเอง

2.3.2 ช่วงการติดตามผลของกลุ่ม (The follow-up group session) ในช่วงสุดท้ายของการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้นำกลุ่มอาจนัดหมายสมาชิกกลุ่มมาพบปะกันอีก นอกจากจะทำให้ผู้นำกลุ่มสามารถประเมินผลลัพธ์ของกลุ่มแล้ว สมาชิกกลุ่มยังมีโอกาสในการมองเห็นภาพที่เป็นรูปธรรมเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองและกับเพื่อนสมาชิกกลุ่มอีกด้วย โดยในช่วงของการติดตามผลทั้งกลุ่ม สมาชิกสามารถอภิปรายถึงความพยายามในการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในการปฏิบัติในชีวิตจริง อุปสรรคที่ตนเองประสบ แลกเปลี่ยนความสนุกสนานและความสำเร็จร่วมกัน และรำลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในกลุ่มอีกด้วย การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในช่วงติดตามผล นอกจากนั้นยังเป็นการเสนอแนะแหล่งให้คำปรึกษาเพิ่มเติม เพื่อความมั่งคั่งเพิ่มขึ้นอีกด้วยท้ายที่สุด ผู้นำกลุ่มยังมีโอกาสในการเตือนความจำแก่สมาชิกกลุ่ม เกี่ยวกับความรับผิดชอบของสมาชิกกลุ่มเองที่จะนำผลของการให้คำปรึกษาไปใช้เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

2.3.3 ช่วงการติดตามผลเป็นรายบุคคล (Individual follow-up sessions) เป็นช่วงที่ผู้นำกลุ่มพบปะสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล เพื่อการเปรียบเทียบผลการวัดก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เกี่ยวกับความเชื่อ ค่านิยม เจตคติ และระดับของการปรับตัวของสมาชิกกลุ่ม นอกจากนี้ ยังเป็นการทบทวนการบรรลุความสำเร็จของเป้าหมายส่วนบุคคล เพื่อใช้ในการอภิปรายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเจตคติ และพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนอีกด้วย สมาชิกยังมีโอกาสแสดงปฏิกิริยาของตนเองที่ไม่มีโอกาสแสดงออกในกลุ่ม ทั้งเป็นการแสดงถึงความสนใจและการเอาใจใส่ของผู้นำกลุ่มอีกด้วย นอกจากนั้นยังเป็นโอกาสในการแนะนำแหล่งให้คำปรึกษาเพิ่มเติมสำหรับสมาชิกแต่ละคนอีกด้วย

จากการศึกษาขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่ม สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มออกเป็น 2 ระยะ คือระยะแรก (Early stages) โดยในระยะแรกมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 คือขั้นการจัดตั้งกลุ่ม

ขั้นที่ 2 คือขั้นเริ่มต้นกลุ่ม และขั้นที่ 3 คือขั้นเปลี่ยนแปลง และส่วนระยะหลัง (Later stages) ของการให้คำปรึกษากลุ่ม มี 3 ขั้นตอนเช่นกัน ได้แก่ ขั้นที่ 4 คือขั้นดำเนินการกลุ่ม ขั้นที่ 5 คือขั้นยุติการให้คำปรึกษา และขั้นที่ 6 คือประเด็นปัญหาสำคัญหลังการให้คำปรึกษากลุ่ม

3.1.6 บทบาทของผู้นำกลุ่มในการให้คำปรึกษากลุ่ม

คอเรีย (2004) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้นำกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มจะเป็นผู้เริ่มต้นให้สมาชิกรับรู้ถึงความรู้สึกที่ปลอดภัยอบอุ่น และเป็นอิสระ โดยการฟังอย่างตั้งใจที่จะรับรู้ความหมายที่ชัดเจนทั้งในแง่เนื้อหา และความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีเงื่อนไข

2. การยอมรับกลุ่ม ผู้นำกลุ่มต้องมีความพยายามและอดทนเป็นอย่างยิ่งกับกลุ่มและสมาชิกในกลุ่ม ทุกเรื่อง รวมทั้งความรู้สึกที่เกิดขึ้น

3. การยอมรับลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ผู้นำกลุ่มต้องยอมรับสมาชิกในเรื่องความแตกต่างของแต่ละบุคคลอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งสมาชิกแสดงถึงความรู้สึกต่างๆ แตกต่างกันอย่างออกไป

4. การเข้าใจความรู้สึก การที่ผู้นำกลุ่มมีความเข้าใจความรู้สึกของสมาชิกที่แสดงออกมา และผู้นำกลุ่มต้องสื่อให้สมาชิกรับรู้ ผู้นำกลุ่มเข้าใจความหมายนั้น (Empathy)

5. ความเป็นธรรมชาติของผู้นำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มควรรู้สึกอิสระที่จะแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกต่อกลุ่มทั้งหมดหรือต่อสมาชิกบางคน หรือต่อตนเอง ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความผูกพันต่อกัน

6. การกล้าเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ ผู้นำกลุ่มต้องเอื้อเพื่อให้สมาชิกได้เผชิญกับสิ่งที่สมาชิกพูดหรือแสดงออกมา

7. หลีกเลี่ยงการวางแผน การวิจารณ์ และการตีความ การวางแผนล่วงหน้าจะทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมชาติแก่กลุ่ม การวิจารณ์ การตีความ จะทำให้เกิดการระวังตัวและไม่ให้ความร่วมมือมากขึ้น

8. พลังรักชาติใจของกลุ่ม โดยผู้นำกลุ่มเอื้ออำนวยให้เกิดความรู้สึกอิสระที่จะสื่อสารกันระหว่างสมาชิก ซึ่งจะก่อให้เกิด “ปัญญาของกลุ่ม” เป็นพลังรักชาติใจจากสมาชิกด้วยกันเองในกลุ่ม ซึ่งเป็นศักยภาพในการช่วยเหลือทางจิตใจอย่างมาก

จากการศึกษาบทบาทของผู้นำกลุ่ม สรุปได้ดังนี้ ผู้นำกลุ่มควรสร้างบรรยากาศในกลุ่ม การยอมรับกลุ่ม การยอมรับลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ความเป็นธรรมชาติของผู้นำกลุ่ม การกล้าเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ หลีกเลี่ยงการวางแผน การวิจารณ์ และการตีความ และพลังรักชาติใจของกลุ่ม

3.1.7 ทักษะของกลุ่มของการให้คำปรึกษากลุ่ม

ผู้นำกลุ่มจะต้องมีทักษะทางวิชาชีพ เพื่อเป็นผู้นำกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ คอเรีย (2004: 32 - 39) ได้เสนอทักษะที่สำคัญ และจำเป็นต่อผู้นำกลุ่ม ดังนี้

1. การฟังอย่างตั้งใจ (Active listening) เป็นการแสดงความใส่ใจทั้งคำพูดและความรู้สึกของผู้พูดที่แสดงออกมาด้วยคำพูด ท่าทาง น้ำเสียง และการแสดงพฤติกรรมต่างๆ การให้ความสนใจ เอาใจใส่ผู้พูด การตั้งใจฟังอย่างกระตือรือร้น การหันหน้าเข้าหาผู้พูด การโน้มตัวเข้าหาเล็กน้อย การแสดงท่าทีที่อบอุ่นเป็นกันเอง ผ่อนคลาย การประสานสายตา ซึ่งการฟังอย่างตั้งใจนี้ทำให้สามารถติดตามเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา ความรู้สึก และอารมณ์ของผู้พูดได้อย่างชัดเจน ตลอดจนรับรู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ โดยที่ผู้พูดไม่ได้สื่อออกมา

2. การทวนซ้ำ (Restating) เป็นการพูดทวนซ้ำในคำพูดของสมาชิกโดยไม่มีการเพิ่มเติมข้อความใหม่เข้าไป วัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้สมาชิกได้ฟังและเกิดความเข้าใจความหมายที่ชัดเจนขึ้นในปัญหาที่ยุ่งยาก ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึก และความคิดของเขา ขณะเดียวกันก็เป็นการสื่อให้สมาชิกทราบว่าผู้นำกลุ่มมีความเข้าใจในสิ่งที่สมาชิกพูด

3. การทำให้เกิดความกระจ่าง (Clarifying) เป็นทักษะที่ผู้นำกลุ่มพยายามดึงเอาปัญหาที่ซ่อนเร้นอยู่ รวมทั้งความคิด ความรู้สึก ความขัดแย้งต่างๆ ออกมาเปิดเผย เพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดในสิ่งที่สมาชิกยังสับสนอยู่ อันเป็นการช่วยให้สมาชิกได้สำรวจปัญหาได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

4. การสรุปความ (Summarizing) เป็นการช่วยให้มีการรวบรวมความคิดและเนื้อหาที่เป็นประเด็นสำคัญ ให้มีการเชื่อมโยงกัน โดยใช้คำพูดที่กระชับและได้ใจความ ผู้นำกลุ่มอาจจะเป็นผู้สรุปเองหรือสมาชิกแต่ละคนเป็นผู้สรุปถึงสิ่งที่ได้อภิปรายกันในกลุ่มได้ การสรุปจะนำมาใช้เมื่อต้องการยุติการสนทนาหรือต้องการเปลี่ยนความคิด ความสนใจ จากสมาชิกคนหนึ่งไปสู่สมาชิกอีกคนหนึ่ง

5. การถาม (Questioning) เป็นการช่วยให้สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้สมาชิกพูดถึงความต้องการ อารมณ์ และความรู้สึกเพื่อให้สมาชิกได้เกิดความกระจ่าง และนำไปสู่การสำรวจตนเอง คำถามที่เหมาะสมควรเป็นคำถามปลายเปิดมากกว่าคำถามปลายปิด และควรหลีกเลี่ยงการใช้คำถามมากจนเกินไป เพราะจะทำให้สมาชิกรู้สึกอึดอัด โดยเฉพาะคำถามที่สมาชิกเกิดความรู้สึกว่าถูกคุกคาม และอาจมีผลต่อบรรยากาศความปลอดภัยภายในกลุ่ม

6. การตีความ (Interpreting) เป็นทักษะที่ใช้ในการอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมโดยการตีความในเชิงวิภาษนิยม การคาดคะเนถึงสาเหตุของปัญหานั้นๆ เพื่อช่วยให้สมาชิกได้พิจารณาตนเองในแง่มุมแตกต่างไปจากเดิม และพิจารณาทางเลือกใหม่ให้แก่ตนเอง ผู้นำกลุ่มควรใช้ทักษะนี้หลังจากที่ได้ทำความรู้จักกับสมาชิกเป็นอย่างดีแล้ว และควรเปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงปฏิกิริยาต่อการตีความนั้นๆ ด้วย

7. การเผชิญหน้า (Confronting) เป็นทักษะที่ชี้ให้เห็นการกระทำของสมาชิกอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา และมีความจริงใจ ผู้นำกลุ่มจำเป็นต้องใช้ทักษะนี้เพื่อช่วยให้สมาชิกได้มองเห็นความ

ขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวสมาชิก หรือความไม่สอดคล้องกันระหว่างความคิด ความรู้สึก และการกระทำของเขา ซึ่งจะทำให้สมาชิกมีความรับผิดชอบต่องานของตนเอง ทักษะการเผชิญหน้าควรจะใช้เมื่อกลุ่มมีความไว้วางใจและยอมรับซึ่งกันและกันเรียบร้อยแล้ว และจะต้องระมัดระวังในการใช้ทักษะนี้ต่อการกระทำของสมาชิก ไม่ใช่ตัวเขา รวมทั้งเป้าหมายเพื่อการให้ความช่วยเหลือ หรือสร้างสรรค์ มากกว่าการทำลาย

8. การสะท้อนความรู้สึก (Reflecting feelings) เป็นการสื่อให้สมาชิกทราบว่า ผู้นำกลุ่มมีความเข้าใจความรู้สึกของสมาชิก จากการฟังสิ่งที่สมาชิกพูด และสะท้อนออกมาเป็นคำพูดที่ชัดเจน ให้สมาชิกได้ทราบถึงอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง ผู้นำกลุ่มเปรียบเหมือนกระจกเงาสะท้อนให้สมาชิกมองเห็นตัวเอง มองเห็นความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน และการสะท้อนความรู้สึกยังเป็นการแสดงถึงความเอาใจใส่ ความสนใจ ความเข้าใจทุก ๆ สิ่งที่สมาชิกพูดหรือทำทางที่สมาชิกแสดงออก

9. การสนับสนุน (Supporting) เป็นทักษะที่ผู้นำกลุ่มให้การเสริมแรงแก่สมาชิกที่พยายามเข้ามามีส่วนร่วมในกลุ่ม เช่น การเปิดเผยถึงอารมณ์ของตนเอง เรื่องราวส่วนตัว การแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่มีการอภิปรายในกลุ่ม โดยผู้นำกลุ่มต้องมีการตอบสนองด้วยการฟังอย่างตั้งใจ แสดงท่าทีเอาใจใส่ มีการประสานสายตา แสดงการยอมรับและมีความกระตือรือร้น ทักษะนี้จะช่วยให้สมาชิกที่ไม่มั่นใจในตนเอง สามารถแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาได้

10. การเห็นอกเห็นใจ (Empathizing) เป็นทักษะสำคัญที่ผู้นำกลุ่มไว้วางใจต่อความรู้สึกในโลกของสมาชิก การเห็นอกเห็นใจอย่างมีประสิทธิภาพของผู้นำกลุ่มต้องมีความใส่ใจ และให้ความนับถือกับสมาชิกในกลุ่ม

11. การเอื้ออำนวย (Facilitating) เป็นทักษะที่ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นภายในกลุ่ม โดยการสร้างบรรยากาศของความปลอดภัย ความไว้วางใจ การยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่มเพื่อเป็นการส่งเสริมให้สมาชิกมีการเปิดเผยตนเอง มีการทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ๆ สนับสนุนให้สมาชิกแสดงออกอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา ในสิ่งที่ยังมีความขัดแย้งกันอยู่ ช่วยให้สมาชิกเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่างๆ รวมทั้งช่วยให้สมาชิกผสมผสานสิ่งที่ได้เรียนรู้ในกลุ่มลงมือไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

12. การเริ่มต้น (Initiating) เป็นทักษะที่ผู้นำกลุ่มมีบทบาทชัดเจนในการนำกลุ่ม เช่น กำหนดว่ากลุ่มจะดำเนินไปในทิศทางใด หรือจะมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร กรณีนี้จะช่วยลดความวิตกกังวลของสมาชิกในการเข้ากลุ่ม ในระยะแรกๆ ผู้นำกลุ่มควรใช้ทักษะนี้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของกลุ่ม โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้กำหนดแนวทางด้วยตัวของเขาเองบ้าง เพื่อสนับสนุนให้สมาชิกได้ค้นหาความต้องการของตนเอง และมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของกลุ่ม

13. การกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting) การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญในการให้คำปรึกษากลุ่มที่ผู้นำกลุ่มไม่ได้เป็นผู้กำหนด แต่สมาชิกกลุ่มจะร่วมกันทำความเข้าใจเป้าหมายที่เฉพาะของพวกเขาเอง แม้ว่าการกำหนดเป้าหมายจะเป็นสิ่งสำคัญในช่วงเริ่มต้นของกลุ่มตลอดการดำเนินกลุ่ม ผู้นำกลุ่มต้องให้กำลังใจสมาชิกในการค้นหาเป้าหมายอื่นๆ ของสมาชิกเอง ซึ่งอาจมีการ

ปรับเปลี่ยนถ้ามีความจำเป็น ถ้าผู้นำกลุ่มไม่มีทักษะในการทำทายสมาชิกให้กำหนดเป้าหมายที่เป็นรูปธรรม ก็จะทำให้การดำเนินกลุ่มไม่มีจุดหมายปลายทาง

จากการศึกษาทักษะของกลุ่ม สรุปได้ดังนี้ ทักษะที่สำคัญ และจำเป็นต่อผู้นำกลุ่ม ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ การทวนซ้ำ การทำให้เกิดความกระจ่าง การสรุปความ การถาม การตีความ การเผชิญหน้า การสะท้อนความรู้สึก การสนับสนุน การเห็นอกเห็นใจ การเอื้ออำนวย การเริ่มต้นและการกำหนดเป้าหมาย

3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม

3.2.1 ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Group Counseling Theory)

ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มีการมองมนุษย์ในด้านบวกไว้วางใจว่าผู้รับการปรึกษาจะสามารถเข้าใจตนเองและนำตนเองได้ ว่ามีศักยภาพที่จะตระหนักถึงปัญหาและวิธีการแก้ไข เป็นความสอดคล้องระหว่างตัวตนการรับรู้ของตนเอง และตัวตนตามสภาพจริง การปรับตัวไม่ขัดแย้งระหว่างสิ่งที่ต้องการกับสิ่งที่มีอยู่จริง ส่วนที่รับรู้ตนเองในเกินจริงในลักษณะที่ดีหรือไม่ดีก็ตามหรือส่วนที่ปฏิเสธการรับรู้นี้จะก่อให้เกิดการรับรู้อย่างผิดๆ ซึ่งเป็นปัญหาของความทุกข์ของมนุษย์

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

คอร์เร (2008: 247-255) ได้กล่าวถึงแนวคิดสำคัญของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

1. ความไว้วางใจในกระบวนการกลุ่ม โรเจอร์กล่าวว่า แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางตั้งอยู่บนพื้นฐานความไว้วางใจที่มนุษย์ตระหนักถึงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกัน การให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางอยู่บนความรู้สึกไว้วางใจอย่างลึกซึ้งในความสามารถของทุกคนในกลุ่มที่ต้องการจะพัฒนาศักยภาพอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งภายในกลุ่มนั้นจะต้องพัฒนาบรรยากาศให้เกิดการยอมรับและความไว้วางใจ
2. เงื่อนไขการให้คำปรึกษาเพื่อความงอกงาม บรรยากาศภายในกลุ่มของการให้คำปรึกษากลุ่มนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้สมาชิกบรรลุเป้าหมาย ซึ่งมีเงื่อนไขหลัก 3 ประการ ได้แก่ ความแท้จริงหรือความสอดคล้อง การยอมรับทางบวกอย่างไม่มีเงื่อนไข และการเห็นอกเห็นใจ

เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนั้นเน้นให้ความสำคัญกับการติดตามเรื่องราวและอารมณ์ความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา เทคนิคที่นำมาใช้จึงมุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา โดยมีเทคนิคดังนี้

การฟัง ผู้ให้การศึกษาที่ดีต้องให้ความสนใจ เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกจนสามารถตอบคำถามได้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับผู้รับการปรึกษา หรือต่อชีวิตของเขา ซึ่งเป็นการฟังอย่างใส่ใจ เป็นการให้ความสำคัญและแสดงการยอมรับผู้รับการปรึกษา แสดงออกได้ด้วยการประสานสายตาลักษณะท่าทางของร่างกาย ท่าทางประกอบในการพูด การสื่อสารทางร่างกาย ท่าทางเคร่งเครียดเกินไปจะก่อความเครียดแก่ผู้รับการปรึกษาและดึงความสนใจของผู้รับการปรึกษาเองด้วย การตั้งคำถาม เป็นการช่วยให้เข้าใจผู้รับการปรึกษามากขึ้น และสมาชิกกลุ่มเข้าใจตนเอง มากขึ้น และกระตุ้นผู้รับการปรึกษาให้ระบายความในใจออกมามากที่สุด หรือจูงใจผู้รับการปรึกษาให้ปัญหาของเขาให้กระจ่างยิ่งขึ้น แบ่งออกเป็นคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด

คำถามปลายเปิด เปิดช่องทางให้ผู้รับการปรึกษามีอิสระที่จะพูดอย่างที่เขาต้องการเป็นการช่วยผู้รับการปรึกษาเข้าใจตนเองได้

เทคนิคการสะท้อน เป็นการทำให้ผู้รับการปรึกษาตระหนักว่าผู้ให้การศึกษาเข้าใจ โลกภายในของเขา ประกอบด้วยเทคนิคของการสะท้อน 3 เทคนิคคือ 1) การสะท้อนความรู้สึก เป็นการสะท้อนความรู้สึกที่ยังคงคลุมเครือให้ออกมาได้ชัดเจน ตระหนักถึงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง 2) การสะท้อนประสบการณ์ เป็นการตอบสนองต่อประสบการณ์โดยรวมที่ผู้ให้การศึกษาสังเกตจากตัวผู้รับการปรึกษา จากการสังเกตภาษากายที่พยายามสื่อถึงลักษณะต่าง ๆ และ 3) การสะท้อนเนื้อหา เป็นการสะท้อนความคิดหรือความเห็นที่สำคัญ โดยใช้ภาษาที่สั้นและเป็นภาษาของผู้ให้การศึกษาเองเมื่อผู้รับไม่รู้จะพูดอะไร

เทคนิคการสรุป ผู้ให้การศึกษาสามารถช่วยเน้นความคิดต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายในระหว่างการให้การศึกษาให้มีความชัดเจนมากขึ้นจะช่วยให้เขาตรวจสอบความถูกต้องของการรับรู้ที่ ผู้ให้การศึกษาควรกระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาสรุปได้เองถ้าเป็นไปได้

3.2.2 ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

(Rational Emotive Behavior Theory) (REBT)

อัลเบิร์ต เอลลิส (1984) เป็นผู้นำของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีแนวคิดที่พอจะสรุปสาระสำคัญได้ว่า บุคคลในสังคมเป็นจำนวนมากมีวิธีการคิดที่ไร้เหตุผล ซึ่งความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผลเหล่านี้ จะนำไปสู่การมีอารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ดังนั้นการให้คำปรึกษาแก่บุคคลเหล่านี้ จึงต้องช่วยให้เขาเรียนรู้ และปรับเปลี่ยนจากการเป็นผู้ที่มีความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผล มาเป็นผู้ที่มีความคิดความเชื่อที่มีเหตุผลมากขึ้น

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ทฤษฎีนี้เชื่อว่าบุคคลถูกรบกวนทางอารมณ์โดยไม่มีความจำเป็นด้วยความคิดของความสมบูรณ์แบบด้วยคำว่า ควร ควรจะ และต้อง ที่เพ้อฝันเกินจริง หรือเกิดขึ้นจากความเชื่อที่มีพื้นฐานมากจากความคิดที่ไร้เหตุผล ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกผิด การปฏิเสธ อาการซึมเศร้า และทฤษฎี A-B-C ยืนยันว่า บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองด้านอารมณ์ ณ จุด C หลังจากเกิดเหตุการณ์กระตุ้นขึ้น ณ จุด A โดยเหตุการณ์กระตุ้น (A) ไม่ใช่สาเหตุของสภาวะทางด้านอารมณ์ (C) แต่ระบบความเชื่อ (B) หรือความเชื่อที่บุคคลมีต่อเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุหลักของ C

เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีเทคนิคที่หลากหลาย ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาสามารถเลือกนำไปใช้ได้ตามความเหมาะสมของผู้รับคำปรึกษาและปัญหาของเขา เทคนิคการให้คำปรึกษาในทฤษฎีนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มเทคนิคด้านการรู้คิดหรือเทคนิคทางการคิด (Cognitive Techniques) เป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถจัดหรือเอาชนะความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผล และพัฒนาความคิดความเชื่อที่มีเหตุผล ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคหลายประการ เช่น

1.1 เทคนิคการโต้แย้งเพื่อขจัดหรือเอาชนะความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผล (Disputing of Irrational Beliefs) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้การโต้แย้งหรือท้าทายผู้รับคำปรึกษาให้เหตุผลในการคิดพิจารณา เพื่อขจัดหรือเอาชนะความเชื่อที่ไร้เหตุผล

1.2 เทคนิคการทำการบ้านเพื่อฝึกการคิดหรือเทคนิคการคิดให้เป็นการบ้าน (Cognitive Homework) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษามอบให้ผู้รับคำปรึกษาได้ทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง

1.3 เทคนิคการปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาหรือเทคนิคการปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำ (Changing One's Language) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ภาษาของผู้รับคำปรึกษาให้เหมาะสมขึ้น

1.4 เทคนิคการใช้อารมณ์ขัน (Humor) เป็นเทคนิคหนึ่งที่ช่วยแก้ไขความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผล เพราะการใช้อารมณ์ขันจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระฉ่างในพฤติกรรมฟ่ายแพ่ แก่ตนเอง หรือการทำลายตนเองโดยไม่เกิดความรู้สึกหวาดกลัว

2. กลุ่มเทคนิคด้านอารมณ์ (Emotive Techniques) เป็นเทคนิคที่ใช้ในการพัฒนาสภาวะทางอารมณ์ของผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้มีอารมณ์ที่เหมาะสมขึ้น ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคหลายประการ เช่น

2.1 เทคนิคการจินตนาการแบบพิจารณาเหตุผล และอารมณ์ (Rational-Emotive Imagery) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาจินตนาการว่าอยู่ในสภาพการณ์ที่รู้สึกเคยชิน และมีอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม ต่อมาผู้รับคำปรึกษาจะพยายามปรับเปลี่ยนอารมณ์ ความรู้สึกดังกล่าวมาเป็นอารมณ์ที่เหมาะสมขึ้น รวมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมขึ้นด้วย

2.2 เทคนิคการใช้บทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นเทคนิคที่มีจุดมุ่งเน้นเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผลกับอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เหมาะสม โดยการให้ผู้รับคำปรึกษาทดลองสวมบทบาท และแสดงพฤติกรรมนั้น

2.3 เทคนิคการฝึกสู้กับความรู้สึกอับอายหรือเทคนิคหักล้างความละอายใจ (Shame-Attacking Exercises) เป็นเทคนิคในการลดความรู้สึกอับอายของผู้รับคำปรึกษา

2.4 เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาจะแสดงพฤติกรรมเพื่อเป็นตัวอย่างให้ผู้รับคำปรึกษาสังเกตและเรียนรู้ที่จะมีความคิดความเชื่อ มีอารมณ์ความรู้สึก และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้น

3. กลุ่มเทคนิคพฤติกรรม (Behavioral Techniques) เป็นเทคนิคที่ใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้มีพฤติกรรมเหมาะสมขึ้น ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคหลายประการ เช่น

3.1 เทคนิคการผ่อนคลายความเครียด (Relaxation)

3.2 เทคนิคการจัดความรู้สึกหวาดวิตกอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization)

3.3 เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling)

3.4 เทคนิคการกำหนดงานด้านพฤติกรรมให้ฝึกเป็นงานบ้าน (Behavioral Homework Assignments)

3.5 การเสริมแรงและการปรับโทษ (Reinforcements and Penalties)

3.2.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์

(Gestalt Group Counseling Theory)

Frederick S. Perls เป็นจิตแพทย์ที่ได้นำทฤษฎีการรับรู้ของจิตวิทยาเกสตัลท์ มาปรับใช้ในการบำบัดทางอารมณ์ ความรู้สึก และการรับรู้ในตนเอง ซึ่งมุ่งการมีสติหรือการตระหนักรู้ (awareness) ถึงความรู้สึกของตนเองที่เกิดขึ้นในขณะนั้น มีลักษณะการวิเคราะห์เป็นแบบองค์รวม (holistic approach) โดยทฤษฎีนี้เชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์มีความพยายามที่จะพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ต้องการแก้ปัญหา หรือขจัดสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจ (unfinished business) ให้สำเร็จจุลวง เมื่อมีปัญหาหรือความเครียดเกิดขึ้น ก็จะสามารถปรับตัว แก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง สามารถ ตัดสินใจเลือก และรับผิดชอบในสิ่งที่ตนตัดสินใจ ซึ่งการพยายามที่จะทำให้เกิดความสมดุลในตนเอง เพื่อลดความเครียดนั้น การตระหนักรู้ความต้องการ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ และการรับรู้ของตน จะช่วยในการตัดสินใจได้เหมาะสมขึ้น

จิตบำบัดแบบเกสตัลท์ แบ่งบุคลิกภาพออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ สภาพที่เป็นอยู่ (being) ตนเอง (self) และภาพลักษณ์ (self image) ซึ่งภาพลักษณ์ตนเองเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับการยอมรับจากสังคม (approbation) เป็นสิ่งที่เราควรกระทำ แต่ส่วนของ self เป็นการรู้จักตนเอง เป็นความต้องการที่เราอยากทำ ซึ่งพัฒนาการของบุคคลที่เป็นไปตามปกติ จะมี

ความสมดุลระหว่างตน กับภาพลักษณ์ของตนเอง ทฤษฎีนี้เชื่อว่า บุคลิกภาพของคนเราเป็นผลมาจาก การมีสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิดผ่านกระบวนการของการปรับตัว การยอมรับในส่วนที่เป็นตนเอง และการที่บุคคลได้รับการยอมรับจากสังคม โดยผ่านขั้นตอนของพัฒนาการทางบุคลิกภาพ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นสังคม ขั้นสรีรจิต และขั้นความคิด ซึ่ง Perls มีความเชื่อว่า ทุกคนเกิดมามี ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ และมีความต้องการทางสังคม เช่น ความต้องการที่จะเป็น ตัวของตัวเอง และความต้องการการยอมรับ เป็นต้น พฤติกรรมต่างๆ ที่เราแสดงออกจึงมีแรงจูงใจและมีเหตุผลในการกระทำสิ่งนั้น ดังนั้นจุดมุ่งหมายสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ คือ การช่วยให้บุคคลได้ค้นพบตนเอง ตระหนักรู้ในตน เป็นตัวของตัวเอง และพึ่งพาตนเอง โดยไม่ยึดมั่นต่อค่านิยมบางอย่างของสังคม จนขาดความเป็นตัวของตัวเอง (Corey. 2004)

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์

บุคคลแต่ละคนมีความสามารถในการ “ควบคุมตนเอง” ยิ่งจะเกิดขึ้นถ้าเขามีความตระหนักรู้ต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกตนเอง โดยหลักการพื้นฐานประกอบด้วย 1) ทฤษฎีองค์รวม ซึ่งองค์รวมเป็นหลักการพื้นฐานหลักการหนึ่งของการบำบัดแบบเกสตัลท์ โดยส่วนรวมมีค่ามากกว่าผลรวมของส่วนย่อย กล่าวคือ ความเข้าใจในตนเองจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้คิดพิจารณาทุกๆ ด้านของบทบาทหน้าที่ การปฏิบัติแบบเกสตัลท์จึงให้ความสนใจกับความนึกคิด ความรู้สึก พฤติกรรม ร่างกาย และความฝัน 2) ทฤษฎีสนาม สิ่งแวดล้อมเป็นส่วนหนึ่งของสนามซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อย่างสม่ำเสมอ และต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน 3) กระบวนการสร้างความชัดเจนของภาพ สิ่งที่เห็นมองนั้นจำแนกออกเป็น “ภาพและพื้นหลัง” ส่วนจุดที่เรียกความสนใจที่ค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นมานั้น ถูกเรียกว่าภาพ กระบวนการสร้างความชัดเจนของภาพจึงเป็นร่องรอยที่บอกให้ทราบว่า ลักษณะบางอย่างของสิ่งแวดล้อมที่ปรากฏให้เห็นมาจากพื้นหลังจนกลายเป็นจุดที่เรียกความสนใจ 4) การควบคุมตนเองของอินทรีย์ เมื่อความสมดุลถูก “รบกวน” ด้วยความต้องการ ความรู้สึก หรือความสนใจ อินทรีย์จะจำแนกวิธีการที่ใช้เพื่อสร้างความพึงพอใจในการตอบสนองต่อความต้องการนั้นๆ อินทรีย์จะควบคุมตนเองได้ดีเพียงใด จะขึ้นอยู่กับความสามารถและพลังของสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งการลงมือปฏิบัติและทำการสัมผัสเพื่อทำให้เกิดการกลับเข้าสู่ภาวะสมดุล และความเจริญงอกงาม 5) ภารกิจของสมาชิกกลุ่มเกสตัลท์ คือ การให้ความสนใจโครงสร้าง ประสบการณ์ และการตระหนักรู้ในสิ่งที่ประสบ และวิธีการในการประสบ โดยผู้นำกลุ่มมักจะใช้คำถาม อะไร และอย่างไร ในทุกๆ ช่วงเวลาในการให้คำปรึกษา เพื่อให้สมาชิกได้ตระหนักรู้อย่างต่อเนื่อง 6) ที่นี้และเดี๋ยวนี้ การมุ่งเน้นภาวะ “ที่นี้ และเดี๋ยวนี้” ช่วยกระตุ้นจิตใจของสมาชิกให้เกิดความตื่นตัว มีส่วนร่วม และมีชีวิตชีวา ผู้นำกลุ่มจะนำเสนอสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นปัญหาในอดีตมาสู่ปัจจุบัน โดย การนำเสนอสถานการณ์ในอดีตกลับมา เสมือนว่าเกิดขึ้นในปัจจุบัน 7) ภาวะค้างใจและการหลีกเลี่ยง การประสบกับอารมณ์ที่เจ็บปวดต่างๆ อารมณ์ต่างๆ เหล่านั้นจะกลายเป็นคลื่นใต้น้ำที่

รบกวนเราตลอดเวลา และยังขัดขวางไม่ให้เราใช้ชีวิตได้อย่างเต็มที่ 8) การสัมผัสและการรบกวน การสัมผัส เมื่อใดที่เราสัมผัสสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม การเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมจะถูกทำให้จางลงได้หลาย ๆ วิธี ซึ่งจะทำให้เราได้รับการปกป้องจากประสบการณ์เดิมและอยู่กับปัจจุบันอย่างเต็มที่ และ 9) พลังงานและอุปสรรคขัดขวางพลัง สำหรับพลังงานเป็นสิ่งสำคัญในทฤษฎีนี้ และพลังงานที่ถูกขัดขวางยังเป็นการต่อต้านอีกด้วย เช่น ไหลหรือ คอติ่ง ตัวเกร็ง ปากสั่น เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่แสดงออกทางร่างกาย (Corey. 2004)

เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์

ฟริทซ์ เพิร์ลส (Fritz Perls) เกสตัลท์ เป็นภาษาเยอรมัน หมายถึง ส่วนรวมทั้งหมดที่มีความหมาย ซึ่งตามทฤษฎีนี้ หมายถึง รูปแบบที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งเกิดจากส่วนต่างๆ มาบูรณาการเป็นส่วนทั้งหมด ซึ่งเป็นงานพื้นฐานของร่างกายและจิตใจ โดยงานของเกสตัลท์จะไม่กำหนดความจริงที่แท้ แต่เป็นความจริงตามประสบการณ์ของบุคคล จึงกล่าวได้ว่า เกสตัลท์อิงปรากฏการณ์ และอิงสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลในขณะนั้นเรียกว่า Existential หรืออัตถิภาวนิยม (ดวงมณี จงรักษ์. 2549: 132) การให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์มีลักษณะเป็นภาวนิยม เพราะเป็นการให้คำปรึกษาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของที่นี่ และเดี๋ยวนี้ (The here-and-now) ซึ่งให้ความสำคัญต่อทางเลือกของบุคคล และความรับผิดชอบของบุคคล ตลอดจนการให้ความสนใจพิเศษต่อการดำรงอยู่ตามที่บุคคลประสบกับการดำรงอยู่นั้นและยืนยันถึงความสามารถเพื่อความมั่งคั่งของมนุษย์ (เสรี ไหมจันทร์. 2553: 111)

เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ ได้แก่

คอร์เรีย (2004) ได้เสนอเทคนิค สำหรับกลุ่มแนวเกสตัลท์ ดังนี้

1. เทคนิคการเพ้อฝัน (fantasy) เป็นการให้ผู้รับคำปรึกษาพยายามใช้จินตนาการโดยเปรียบเทียบรับรู้ในลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง (identify) ว่าเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วบรรยายออกมา

2. การอยู่กับความรู้สึก (Staying with feelings) คือเทคนิคที่ให้สมาชิกกลุ่มกล่าวถึงความรู้สึกที่ไม่น่าพึงพอใจของตนเองและต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกดังกล่าว ผู้นำกลุ่มแนะนำให้สมาชิกกลุ่มเผชิญกับความรู้สึกดังกล่าวในปัจจุบันขณะ และเข้าถึงความรู้สึกและการกระทำที่ตนเองต้องการหลีกเลี่ยง ในระดับที่ลึกซึ้งมากขึ้น การเผชิญและประสบกับความรู้สึกดังกล่าว นอกจากจะเป็นการแสดงความกล้าหาญแล้ว ยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเต็มใจที่จะอดทนต่อความเจ็บปวดอันเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการปลดปล่อย และเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความมั่งคั่งได้อีกด้วย

3. เทคนิคการเล่นสวมบทบาท (role playing) เป็นการแสดงบทบาทบนเก้าอี้ที่ว่างเปล่า เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญเหตุการณ์จากจินตนาการด้วยตนเอง โดยการเปลี่ยนไปนั่งเก้าอี้ตรงข้ามและแสดงบทบาทในสิ่งที่ขัดแย้งตามความรู้สึกในอุดมคติที่ต้องการ ซึ่งจะทำให้ความรู้สึกทั้งสองด้านของผู้รับคำปรึกษาชัดเจนขึ้น

4. การพูดรอบวง (Making the rounds) คือเทคนิคที่กระตุ้นให้สมาชิกเดินไปรอบๆ สมาชิกกลุ่มแต่ละคนและพูดกับสมาชิกคนอื่นๆ ในสิ่งที่ตนเอง มักจะไม่ได้สื่อสารด้วยการพูดเพื่อให้สมาชิกสามารถ รู้สึกได้อย่างเต็มที่ต่อประสบการณ์ของตนเอง

5. การเผชิญหน้า (Confrontation) คือเทคนิคที่ผู้นำกลุ่มชี้และยืนยันให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจ และตระหนักถึงความไม่สอดคล้อง ของตนเอง และตระหนักถึงศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ด้วยการให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของตนเองใหม่ ดังนั้น ผู้รับคำปรึกษาจำเป็นต้องระบุถึงความไม่สอดคล้อง ความขัดแย้ง หรือสภาวะที่ยุ่งเหยิง ในการแสดงพฤติกรรม ความคิด และความรู้สึกของตนเอง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาจะสามารถแสดงทัศนะเกี่ยวกับการแก้ไขความไม่สอดคล้องดังกล่าวแล้วจึงจะระบุกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขความขัดแย้งในตนเองได้

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่ม

มีงานวิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษากลุ่ม ดังเช่น ชัยวัฒน์ เดชพิทักษ์ (2555) ได้ศึกษาผลการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมต่อการมองโลกแง่ดี เพื่อ การปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการมองโลกแง่ดี เพื่อ การปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติด้วยการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอายุระหว่าง 15-18 ปี ผล การศึกษาพบว่า ในกลุ่มทดลองมีคะแนนการมองโลกแง่ดีเพื่อการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่ม ควบคุมในระยะหลัง การทดลอง และระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่ม ทดลองมีคะแนน การมองโลกแง่ดีเพื่อการปรับตัวทางสังคมหลังการทดลอง และระยะหลังติดตามผล สูงกว่าจากระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ นิมิตา ปาลวงศ์ (2556) ได้ศึกษาผลของวรรณกรรมบำบัดและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของวรรณกรรมบำบัดและการให้คำปรึกษา กลุ่มแบบเกสตัลท์ต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัย พบว่า คะแนน ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมวรรณกรรมบำบัดและกลุ่มที่ได้รับโปรแกรม การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์สูงขึ้นกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม หลังจากได้รับโปรแกรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้อรุปรีย์ เกิดในมงคล (2557) ได้ศึกษาและพัฒนารูปแบบการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อเสริมสร้างความหวังทางการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า ระยะหลังการติดตามผล ความหวัง ทางการศึกษา โดยรวมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความหวังทาง

การศึกษา ด้านวิถีทางที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษา และด้านความตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตลอดจน วินัส ศรีศักดิ์ (2557) ได้ศึกษาและพัฒนาคุณลักษณะการทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นโดยการให้คำปรึกษากลุ่มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาคใต้ พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยรวม ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ คุณลักษณะด้านการอุทิศตน คุณลักษณะด้านการเอื้ออาทร คุณลักษณะด้านการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น คุณลักษณะด้านความรับผิดชอบ และคุณลักษณะด้านความซื่อสัตย์

งานวิจัยในต่างประเทศที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษากลุ่ม ดังเช่น ซอฮาบี; มูฮัมหมัด; และอาดัม (2013) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มด้วยวิธีการแก้ปัญหาต่อการพัฒนาศักยภาพทางการศึกษาของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีระดับศักยภาพแห่งตนด้านการศึกษาน้อยที่สุด จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มด้วยวิธีการแก้ปัญหาจำนวน 10 ครั้ง และหลังจาก 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามศักยภาพแห่งตนทางด้านการศึกษามาให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ทำอีกครั้ง พบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มด้วยวิธีการแก้ปัญหาสามารถพัฒนาศักยภาพแห่งตนทางด้านการศึกษาได้ และโกโคเซีย (2014) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มในเยาวชนเชื้อชาติแอฟริกัน-อเมริกันที่มีปัญหา กรณีการให้ความร่วมมือระหว่างนักบำบัดกับ นักศิลปิน ซึ่งทำการทดลองกับเยาวชนเชื้อชาติแอฟริกัน-อเมริกันที่มีอายุระหว่าง 7-12 ปี และอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่ติดยาเสพติด ซึ่งในการช่วยเหลือนั้นได้รับความร่วมมือจากนักบำบัดลักษณะแบบศิลปะด้านการแสดงออกของความรู้สึกตนเอง ความมั่นใจในตนเอง การควบคุมอารมณ์ และการรับมือกับทักษะการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น พบว่า พัฒนาการของเยาวชนและความเข้มแข็งของชุมชนดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ซีเวล เอนเดห์ (2015) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อความตระหนักรู้และการยอมรับตนเองและผู้อื่น โดยใช้กระบวนการความคิด -พฤติกรรมในการศึกษาความตระหนักรู้ตนเอง โครงสร้างความคิด การควบคุมอารมณ์ และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในมหาวิทยาลัย รูปแบบของการศึกษาเป็นแบบการทดสอบก่อนการทดลอง และรูปแบบของกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบทดสอบการสะท้อนคิดด้วยตนเองและระดับการหยิ่งรู้ แบบทดสอบความคิด การควบคุมอารมณ์ และการคิดอัตโนมัติ สถิติที่ใช้ในการศึกษา คือ การทดสอบแมนและวิทนี และทดสอบวิลคอกซัน ผลการศึกษา พบว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มมีผลต่อความตระหนักรู้ตนเอง การคิดอัตโนมัติ และการควบคุมอารมณ์

นอกจากนี้ บุณญามิน อติส (2016) ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเพื่อต่อสู้การลาออกจากโรงเรียน วัดอุปประสงค์ในการวิจัยเพื่อวิเคราะห์ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเมื่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาดิ้นรนต่อการลาออก การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบการทดลองก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยใช้การสุ่มกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาสาสมัครที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลของเอชิจาร์ระหว่างปี 2014-

2015 สำหรับเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถามการลาออกจากโรงเรียน และข้อมูลส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ t-test และ One Factor ANCOVA ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มมีผลต่อการลาออกจากโรงเรียน และตัวแปรเพศไม่มีผลต่อการลาออกจากโรงเรียน

จากการทบทวนวรรณกรรม มีผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งเป็นโปรแกรมระยะสั้นหรือแบบต่อเนื่องมาราธอนในการพัฒนา ดังเช่น อภินันท์ บุษบก (2542) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มมาราธอนต่อการพัฒนาคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีของโรเจอร์ส ในนักศึกษาที่เตรียมตัวเป็นบาทหลวง วิทยาลัยแสงธรรม นครปฐม พบว่า การพัฒนา คุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีของโรเจอร์สของกลุ่มทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มมาราธอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเปรียบเทียบ ความแตกต่างของคะแนนการพัฒนาคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎี ของโรเจอร์สของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า การพัฒนาคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎี ของโรเจอร์สของกลุ่มทดลองสูงกว่าการพัฒนาคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีของโรเจอร์ส ของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และอัญชลี ประคำทอง และคณะ (2547) ได้ศึกษาผลของ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบมาราธอนต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ พบว่า นักเรียนกลุ่มสหชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบมาราธอนเกิดการสร้างสัมพันธภาพที่ดี มีความรู้สึกอบอุ่นเป็นกันเองในกลุ่ม มีความจริงใจ รู้จักตนเองมีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่นมากยิ่งขึ้น จึงเกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นผลให้มีการพัฒนาบุคลิกภาพของตนไปในทางที่ดีขึ้น ส่วนภายหลังจากการได้รับการให้คำปรึกษาแล้วมีการพัฒนาบุคลิกภาพโดยรวมและเป็นรายด้าน 11 ด้าน คือ การเข้าสังคม สถิติปัญญา การกล้าแสดงออก ความร่าเริง ความกล้าหาญ ความระแวดระวัง การจินตนาการ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ความวิตกกังวลและความอิสระเสรี มีการพัฒนาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านความเครียดมีการพัฒนาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

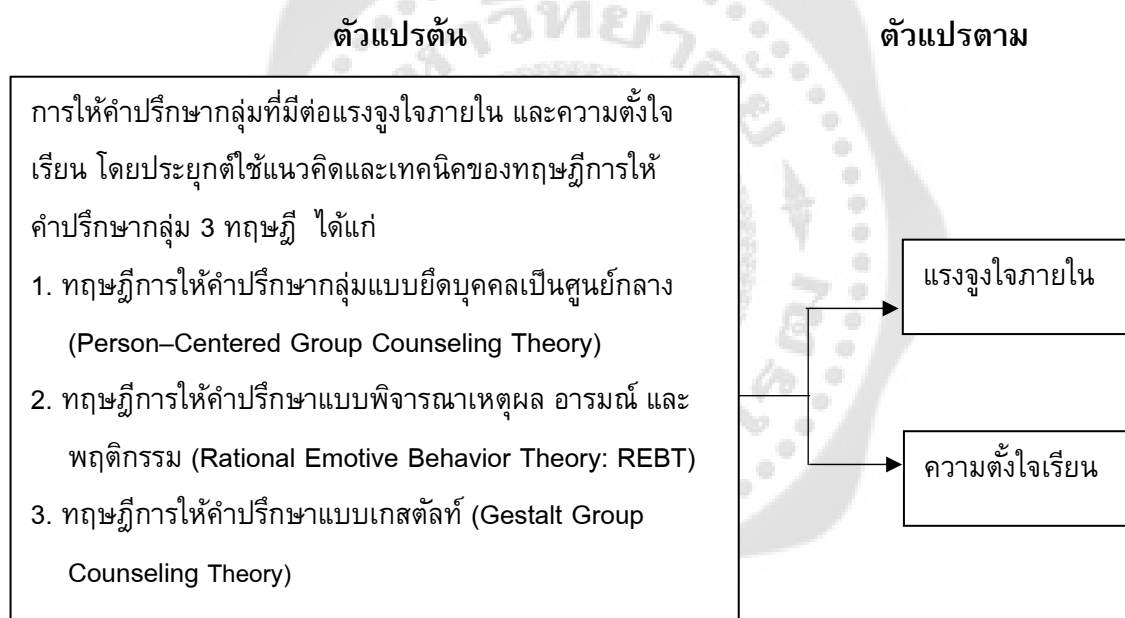
ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในข้างต้นนี้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กระบวนการให้คำปรึกษากลุ่มสามารถพัฒนาให้บุคคลได้สามารถพัฒนาศักยภาพของนักเรียนในหลายๆ ด้าน ตลอดจนองค์ประกอบของแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียน ทั้งนี้มีการเลือกใช้เทคนิคจากทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบ ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และ การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ มาใช้ประยุกต์รวมกับการให้คำปรึกษากลุ่ม

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการพัฒนาแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดและเทคนิคของทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่ม 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Group Counseling Theory), ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล

อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) ประกอบด้วย ตัวแปรต้น คือ การให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จากนักเรียนที่มีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจภายในตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 16 คน ซึ่งก่อนการให้คำปรึกษาผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความตั้งใจเรียน และเมื่อการให้คำปรึกษาเสร็จสิ้นลงแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจภายใน และแบบวัดความตั้งใจเรียนให้กลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวสามารถสร้างเป็นภาพกรอบแนวคิดผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายในหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายใน หลัง

การทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียน หลังการทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi – Experimental Research Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น ระยะของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ และระยะของการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ดังนี้

1.1 ระยะของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

ประชากร

ประชากร (Population) ที่ใช้ในระยะพัฒนาของการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 717 คน (ข้อมูลจากงานทะเบียนวัดผล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2558)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง (Participants) ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย เป็นจำนวน 16 คน และแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ตามแนวคิดการให้คำปรึกษากลุ่มของคอรีย์ (2012:99) กลุ่มทดลองจะเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ซึ่งเกณฑ์คัดเข้ากลุ่มตัวอย่าง (Inclusion criteria) คือ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ซึ่งมีแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ จากแบบวัดแรงจูงใจภายใน และไม่เคยเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบ

กลุ่มมาก่อน รวมทั้งสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่ผู้วิจัยจัดขึ้นได้ตลอด และได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง

1.2 ระยะของการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจ ภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจ ภายในต่ำ

ประชากร

ประชากร (Population) ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 2,159 คน (ข้อมูลจากงานทะเบียนวัดผล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2558)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง (Participants) ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย เป็นจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ตามแนวคิดการให้คำปรึกษากลุ่มของคอรีย์ (2012:99) กลุ่มทดลองจะเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ซึ่งเกณฑ์คัดเข้ากลุ่มตัวอย่าง (Inclusion criteria) คือ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ซึ่งมีแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ จากแบบวัดแรงจูงใจภายใน และไม่เคยเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาก่อน รวมทั้งสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่ผู้วิจัยจัดขึ้นได้ตลอด และได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แบบวัดแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2. แบบวัดความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ 3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบวัดแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้วิจัยสร้างแบบวัดแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายในเพื่อให้ข้อคำถามอยู่ในกรอบแนวคิดที่กำหนดตามแนวคิดของดีซี และไรอัน (1990) ซึ่งได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของแรงจูงใจภายใน ซึ่งประกอบไปด้วยความต้องการสิ่งท้าทาย ความสนใจ – เพลิดเพลิน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น และศึกษางานวิจัยของอรพินทร์ ชูชม และคณะ (2542) ซึ่งได้พัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายในตามแนวคิดของดีซี และไรอัน (1990)

1.2 ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายในที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริง ก่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ก่อนข้างไม่แน่ใจ ไม่จริงให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการให้ครบทั้ง 5 องค์ประกอบ จำนวน 35 ข้อ

1.3 นำแบบวัดแรงจูงใจภายในที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณา และทำการปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

1.4 หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบวัดแรงจูงใจภายในที่ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาที่ใช้พิจารณาข้อคำถามในแบบวัดที่สร้างขึ้น ว่าสามารถวัดได้ตรงตามนิยามปฏิบัติการของการศึกษาวิจัยครั้งนี้หรือไม่ มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Congruence) โดยมีเกณฑ์ประเมินจากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ และข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ซึ่งจากการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าตั้งแต่ -0.20 – 1.00 แล้วนำแบบวัดมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้ ซึ่งพบว่ามีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จำนวน 32 ข้อ

1.5 นำแบบวัดที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 50 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.6 นำแบบวัดที่ได้มาตรวจวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดรายองค์ประกอบ และทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของความต้องการสิ่งท้าทายอยู่ที่ระดับ 0.79 ค่าความเชื่อมั่นของความสนใจ – เพลิดเพลินอยู่ที่ระดับ 0.79 ค่าความเชื่อมั่นของความเป็นตัวของตัวเองอยู่ที่ระดับ 0.80 ค่าความเชื่อมั่นของความต้องการมีความสามารถอยู่ที่ระดับ 0.80 และค่าความเชื่อมั่นของความมุ่งมั่นอยู่ที่ระดับ 0.80 ส่วนค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ อยู่ที่ระดับ .70

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง: โปรดอ่านข้อความที่ให้ไว้ทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก ความคิดและสิ่งจูงใจในการเรียนของนักเรียนตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ไม่แน่ใจ” “ค่อนข้างไม่จริง” หรือ “ไม่จริง” เพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อ ที่	ข้อความ	จริง	ค่อนข้าง จริง	ไม่ แน่ใจ	ค่อนข้าง ไม่ แน่ใจ	ไม่ จริง
0	ฉันชอบทำงานที่ซับซ้อนและยาก					
0	ความสำเร็จของฉันมักเกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ					
0	ฉันผลิตเฟลีนและจذبใจในการค้นหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้					

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้คือ

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริง	ให้คะแนน	5 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่จริง	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริง	ให้คะแนน	1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่จริง	ให้คะแนน	5 คะแนน

3. เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนแรงจูงใจภายใน(วิเชียร เกตุสิงห์.2538:9)

4.50 – 5.00	หมายถึง	แรงจูงใจภายในระดับสูงมาก
3.50 – 4.49	หมายถึง	แรงจูงใจภายในระดับสูง
2.50 – 3.49	หมายถึง	แรงจูงใจภายในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	แรงจูงใจภายในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	แรงจูงใจภายในระดับน้อยมาก

2. แบบวัดความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนเพื่อให้ข้อคำถามอยู่ภายในกรอบแนวคิดที่กำหนดและศึกษางานวิจัยของพิษณุ ลิ้มพะสูตร (2555)

2.2 ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดความตั้งใจเรียนที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริง ก่อนข้างจริง ไม่แน่ใจ ก่อนข้างไม่แน่ใจ ไม่จริง ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ จำนวน 35 ข้อ

2.3 นำแบบวัดความตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณา และทำการปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

2.4 หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบวัดความตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาที่ใช้ โดยพิจารณาข้อคำถามในแบบวัดที่สร้างขึ้น ว่าสามารถวัดได้ตรงตามนิยามปฏิบัติการของการศึกษาวิจัยครั้งนี้หรือไม่ มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) โดยมีเกณฑ์ประเมินจากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ และข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50ต้องปรับปรุง ซึ่งจากการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าตั้งแต่ -0.20-1.00 แล้วนำแบบวัดมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้ ซึ่งพบว่ามีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จำนวน 32 ข้อ

2.5 นำแบบวัดที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 50 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.6 นำแบบวัดที่ได้มาตรวจวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่า ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ อยู่ที่ระดับ 0.80

ตัวอย่างแบบวัดความตั้งใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง: โปรดอ่านข้อความที่ให้ไว้ที่ละเอียด แล้วพิจารณาว่าข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก ความคิดและสิ่งจริงใจในการเรียนของนักเรียนตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ไม่แน่ใจ” “ค่อนข้างไม่จริง” หรือ “ไม่จริง” เพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อ ที่	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ค่อนข้าง มาก	ค่อนข้าง น้อย	น้อย	น้อย ที่สุด
0	ฉันเข้าเรียนตรงเวลา						
0	ฉันใช้เวลาค้นคว้าเรื่องการเรียน ต่างๆได้ไม่นานก็รู้สึกเบื่อ						
0	ฉันถามครูทันที หากไม่เข้าใจใน เนื้อหาระหว่างการเรียนการสอน						

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้คือ

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริง	ให้คะแนน	5 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่จริง	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริง	ให้คะแนน	1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่จริง	ให้คะแนน	5 คะแนน

3. เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนความตั้งใจเรียน(วิเชียร เกตุสิงห์.2538:9)

4.50 – 5.00	หมายถึง	ความตั้งใจเรียนระดับสูงมาก
3.50 – 4.49	หมายถึง	ความตั้งใจเรียนระดับสูง
2.50 – 3.49	หมายถึง	ความตั้งใจเรียนระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ความตั้งใจเรียนระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ความตั้งใจเรียนระดับน้อยมาก

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิค แนวคิดทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม รวมทั้งหลักการเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.2 ผู้วิจัยพิจารณาเลือก เทคนิค แนวคิดทฤษฎีการให้คำปรึกษาและโปรแกรมการให้คำปรึกษาที่มีผู้ศึกษาไว้ก่อนหน้านี้ มาประยุกต์ใช้ในการจัดทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจภายในในแต่ละองค์ประกอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.3 ดำเนินการจัดทำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่เพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักการ เทคนิคแนวคิด ทฤษฎีการให้คำปรึกษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 เป็นโปรแกรมที่พัฒนาแรงจูงใจภายในซึ่งมี 5 องค์ประกอบ คือ ความต้องการสิ่งท้าทาย ความสนใจ – เพลิดเพลิน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

3.3.2 เป็นโปรแกรมที่ดำเนินการโดยการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 10 ครั้ง รวมการปฐมนิเทศและการยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยดำเนินการครั้งละ 1 ชั่วโมงถึง 1.30 ชั่วโมงเป็นเวลา 5 วัน ซึ่งรวมทั้งหมด 15 ชั่วโมงโปรแกรม ประกอบไปด้วย หัวเรื่อง วัตถุประสงค์ เวลา ทฤษฎี และเทคนิคที่ใช้ และวิธีดำเนินการ ซึ่งได้แก่ ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ขั้นยุติการให้คำปรึกษา และการประเมินผล

3.3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณา และทำการปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

3.3.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนที่ได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและพิจารณาความถูกต้องของความสอดคล้องทั้งในด้านเนื้อหา แนวคิด ทฤษฎี เทคนิค วัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินการ และการประเมินผลในการให้คำปรึกษากลุ่ม จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Congruence) โดยมีเกณฑ์ประเมินจากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ และข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ซึ่งจากการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าตั้งแต่ 0.60-1.00 และนำโปรแกรมไปทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์และเหมาะสมมากยิ่งขึ้น และสามารถที่จะนำไปใช้พัฒนานักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 สรุปโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

ครั้งที่ / หัวข้อ	วัตถุประสงค์	แนวคิดทฤษฎีการให้ คำปรึกษา และเทคนิคที่ใช้	IOC	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ
ครั้งที่ 1 การปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้สมาชิกทราบ วัตถุประสงค์ และ ประโยชน์ที่ได้รับจากการ ให้คำปรึกษากลุ่ม 2. เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับ สมาชิก และ ระหว่าง สมาชิกภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้เกิดความรู้สึก ปลอดภัย และเกิดความ ไว้วางใจ 4. เพื่อให้เกิดการยอมรับ อย่างไม่มีเงื่อนไข	ทฤษฎียึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) 2. การตั้งคำถาม 3. การสะท้อนเนื้อหา 4. การยอมรับโดย ปราศจากเงื่อนไข (Unconditional Positive Regard and Acceptance)	1	-
ครั้งที่ 2 ความคิด ความรู้สึก ณ ขณะนี้	1. เพื่อให้สมาชิกรับรู้ เกี่ยวกับความคิด และ ความรู้สึกของตนเอง 2. เพื่อให้สมาชิกอธิบาย เกี่ยวกับความคิด และ ความรู้สึกของตนเอง 3. เพื่อให้สมาชิกทบทวน ความคิดและความรู้สึก ของตนเองที่ผ่านมาใน ช่วงเวลาปัจจุบัน	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ การอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling)	1	-
ครั้งที่ 3 ความท้าทาย	1. เพื่อให้สมาชิกเกิด ความชอบ ความพึงพอใจ กับเหตุการณ์ที่ท้าทายใน การเรียนรู้ 2. เพื่อให้สมาชิกได้ ทบทวนตนเอง และรู้จัก ตนเองในการเรียนรู้สิ่งที่ แปลกใหม่ ไม่จำเจ	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบเกสตัลท์(Gestalt Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ การอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling)	0.8	พยายามใช้เกมที่ เชื่อมโยงและเห็นภาพ ชัดเจนของความท้า ทายมากกว่านี้ และ พยายามชวนให้เห็น ความท้าทาย ความ พอใจที่เกิดขึ้นในการ เรียนของสมาชิก

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่ / หัวข้อ	วัตถุประสงค์	แนวคิดทฤษฎีการให้ คำปรึกษา และเทคนิคที่ใช้	IOC	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ
ครั้งที่ 4 ความสนใจ – เฟลิดเฟลิน	1. เพื่อให้สมาชิกบอกถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และ เฟลิดเฟลิน 2. เพื่อให้สมาชิกค้นหา วิธีการเรียนที่ทำให้ตนเอง มีความสุขในการเรียน	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) 2. การ ตั้งคำถาม 3. การสะท้อน เนื้อหา 4. การสร้างความ กระจำ 5. การสรุปความ	0.9	ผู้วิจัยต้องอธิบายให้ ชัดเจนถึงเหตุการณ์ที่ จะชวนสมาชิกนึกถึง แล้วเกิดความรู้สึก สนุกสนาน เฟลิดเฟลิน
ครั้งที่ 5 เป็นตัวของตัวเอง	1. เพื่อให้เกิดความอิสระ ทางความคิด 2. เพื่อให้เกิดความมั่นใจ ในตนเอง 3. เพื่อให้เกิดการกล้าคิด กล้าทำ และกล้าตัดสินใจ	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy : REBT) เทคนิคที่ใช้ การใช้ตรรกะวิทยา	0.8	ปรับเปลี่ยนกิจกรรม เพื่อให้สมาชิกเห็น ภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น เกี่ยวกับความมั่นใจ กล้าคิดและกล้าทำ โดยใช้เทคนิคตรรกะ วิทยาที่ชัดเจนมาก ยิ่งขึ้น
ครั้งที่ 6 ความสามารถ	1. เพื่อให้เกิดความ ภาคภูมิใจใน ความสามารถของตนเอง 2. เพื่อให้เกิดการยอมรับ ความสามารถของตน 3. เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น ในตนเอง	ทฤษฎี แบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) 2. การตั้งคำถาม 3. การสะท้อนเนื้อหา 4. การสร้างความกระจำ 5. การสรุปความ	0.8	ปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้ สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ เพื่อชวน ให้สมาชิกได้ทบทวน ความถนัด ความชอบ และความสนใจของ ตนเอง เพื่อนำไปสู่ ความภาคภูมิใจในการ ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งต่อไป

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่ / หัวข้อ	วัตถุประสงค์	แนวคิดทฤษฎีการให้ คำปรึกษา และเทคนิคที่ใช้	IOC	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ
ครั้งที่ 7 ความสามารถ	1. เพื่อให้เกิดความ ภาคภูมิใจใน ความสามารถของตนเอง 2. เพื่อให้เกิดการยอมรับ ความสามารถของตน 3. เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น ในตนเอง	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ 2. การตั้งคำถาม 3. การสะท้อนเนื้อหา 4. การสร้างความกระจำ 5. การสรุปความ	0.8	ปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้ สมาชิกได้นึกถึง เหตุการณ์ของ ความสำเร็จมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำปรึกษากลุ่ม ในการให้สมาชิกได้ เห็นภาพของเรื่องราว ที่เกิดขึ้นชัดเจนมาก ยิ่งขึ้น
ครั้งที่ 8 ความ มุ่งมั่น	1. เพื่อให้เกิดการเห็น คุณค่าในตนเอง 2. เพื่อให้เห็นคุณค่าและ ความสำคัญในการเรียน 3. เพื่อให้เกิดความทุ่มเท และความพยายามในการ เรียน	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ 2. การตั้งคำถาม 3. การสะท้อนเนื้อหา 4. การสร้างความกระจำ 5. การสรุปความ	0.9	ปรับเปลี่ยนกิจกรรม อาจเป็นการให้สมาชิก ได้ถ่ายทอดเรื่องราว ผ่านการเขียน เป้าหมายในการเรียน และแบ่งปันเรื่องราว กันภายในกลุ่ม
ครั้งที่ 9 ความ มุ่งมั่น	1. เพื่อให้เกิดการเห็น คุณค่าในตนเอง 2. เพื่อให้เห็นคุณค่าและ ความสำคัญในการเรียน 3. เพื่อให้เกิดความทุ่มเท และความพยายามในการ เรียน	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy : REBT) เทคนิคที่ใช้ การวิเคราะห์ตนเองอย่าง มีเหตุผล	0.8	ปรับเปลี่ยนกิจกรรม เพื่อให้สมาชิกได้เห็น ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับ เป้าหมายที่ตนเองได้ ตั้งไว้ พร้อมบอกถึง อุปสรรคและแนว ทางการแก้ไขปัญหาที่ เกิดขึ้น เพื่อให้เห็น ภาพของเป้าหมาย ชัดเจนขึ้น

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่ / หัวข้อ	วัตถุประสงค์	แนวคิดทฤษฎีการให้ คำปรึกษา และเทคนิคที่ใช้	IOC	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ
ครั้งที่ 10 ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้สมาชิกในกลุ่ม คิดถึงผู้อื่น และรู้จัก ช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อเผชิญ ปัญหา	ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง (The Person- Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ 1. การฟังอย่างตั้งใจ 2. การตั้งคำถาม 3. การสะท้อนเนื้อหา 4. การสร้างความกระจำ 5. การสรุปความ)	1	สร้างกิจกรรมที่ให้ สมาชิกได้ทบทวนสิ่งที่ ได้รับ และเห็นภาพ ของความคิด ความรู้สึกที่นำไปสู่ แรงจูงใจภายในและ ความตั้งใจเรียนมาก ยิ่งขึ้น

3.3.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิจารณาความเหมาะสม และเพื่อหาข้อบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทดลองเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มก่อนนำไปใช้จริง

3.3.6 ผู้วิจัยจัดทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลองในการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งเป็น ระยะของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ และระยะของการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ดังนี้

1. ระยะของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

1.1 ขั้นการศึกษาแรงจูงใจภายใน

1.1.1 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

1.1.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจภายใน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา ที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 50 คน

1.1.3 ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจภายใน มาวิเคราะห์แรงจูงใจภายในของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมการทดลองใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

1.2 ขั้นการศึกษาความตั้งใจเรียน

1.2.1 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

1.2.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดความตั้งใจเรียน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา ที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 50 คน

1.2.3 ผู้วิจัยนำแบบวัดความตั้งใจเรียน มาวิเคราะห์ความตั้งใจเรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

1.3 ขั้นการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายใน

1.3.1 ผู้วิจัยดำเนินการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน ที่มีความสนใจและมีความพร้อมในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตลอดระยะเวลาดำเนินการ ซึ่งได้มาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเป็นจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

1.3.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มกับกลุ่มทดลอง เพื่อสังเกตความเป็นไปของกลุ่ม หากพบปัญหาจะทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุด เกิดความราบรื่นในการทดลองจริง

1.3.3 วิเคราะห์ข้อมูลก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

2. ระยะของการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

2.1 ขั้นการศึกษาแรงจูงใจภายใน

2.1.1 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

2.1.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดแบบวัดแรงจูงใจภายในที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปวัดกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) หลังจากนั้น ผู้วิจัยตรวจสอบและคัดเลือกแบบวัดอีกครั้ง แล้วนำมาวิเคราะห์แรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม และใช้วัดหลังสิ้นสุดโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

2.2 ขั้นการศึกษาความตั้งใจเรียน

2.2.1 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

2.2.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดความตั้งใจเรียน ฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปวัดกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) หลังจากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบและคัดเลือกแบบวัดอีกครั้ง แล้วนำมาวิเคราะห์ความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

2.3 ขั้นการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

2.3.1 ผู้วิจัยดำเนินการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน ซึ่งมีความสมัครใจและมีความพร้อมในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตลอดระยะเวลาดำเนินการซึ่งได้มาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเป็นจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

2.3.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มกับกลุ่มทดลอง หลังจากยุติการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดแรงจูงใจภายในและแบบวัดความตั้งใจเรียน นำมาใช้เป็นข้อมูลหลังการทดลอง

2.3.3 วิเคราะห์ข้อมูลก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายใน และตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสาร การสังเกต และการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือนักเรียนชั้น ม.3 ที่เข้าร่วมการทดลอง ผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 10 กิจกรรม ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิจัยในลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้

ด้านข้อมูลของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เข้าร่วมการทดลอง โดยผู้วิจัยนำผลการประเมินโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม รวมทั้งข้อมูลการให้ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญนำไปพัฒนาปรับปรุงโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 10 ครั้ง ใช้เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งละ 90 นาที เป็นเวลา 10 วัน รวม 15 ชั่วโมง โดยโปรแกรมที่นำไปทดลองในแต่ละสัปดาห์นั้น เมื่อปรับแก้และเพิ่มเติมข้อมูลตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว กลุ่มตัวอย่างการแบ่งปันเรื่องราว ความคิด และความรู้สึกร่วมกันมาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนห้องเดียวกัน เมื่อมีสมาชิกเล่าเรื่องใดก็ตามสมาชิกภายในกลุ่มจะภาพเห็นภาพเหตุการณ์นั้นชัดเจน เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ซึ่งทำให้การดำเนินกลุ่มเป็นไปด้วยดี สมาชิกเปิดใจยอมรับและให้กำลังใจกันและกัน ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรมสัญลักษณ์ประจำตัว สมาชิกแต่ละคนมีความตั้งใจ และร่วมกันแบ่งปันคำอธิบายของสัญลักษณ์ประจำตัวของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่มมีท่าท่างที่ดี พักหน้ารับฟัง ยิ้ม และหัวเราะไปกับสมาชิกด้วยกัน ในกิจกรรมนี้ใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person - Centered Group Counseling Theory) และเทคนิคที่ใช้ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถามการสะท้อนเนื้อหาการสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ อีกตัวอย่างกิจกรรมคือ ความเป็นตัวของตัวเอง โดยผู้วิจัยชวนให้สมาชิกนึกถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการเรียน คนละ 1 เรื่อง และผู้วิจัยใช้ตรรกวิทยาโดยวิเคราะห์ผลจากอดีต และปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น เพื่อให้สมาชิกเห็นภาพเหตุการณ์ให้ชัดเจนขึ้น และไม่ให้สมาชิกมีความคิดที่ผิดๆเกี่ยวกับการเรียน เพื่อให้สร้างความมั่นใจ กล้าคิด และกล้าทำมากยิ่งขึ้น สมาชิกแต่ละคนได้แบ่งปันเรื่องราวอย่างตั้งใจ ใส่ใจ และสนใจกับสมาชิกที่กำลังเล่าเรื่องราวต่างๆ ตลอดจนการให้กำลังใจกันซึ่งกันและกัน

ในช่วงหลังจากทดลองวิจัย ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่ม สมาชิกในกลุ่มได้สรุปถึงประโยชน์ที่ตนเองได้รับ และได้ให้กับสมาชิกคนอื่นๆในกลุ่ม พบว่า ตรงตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรม เช่น เพื่อให้เกิดความอิสระทางความคิด ความมั่นใจในตนเอง และการกล้าคิดกล้าทำ และกล้าตัดสินใจ รวมทั้งสมาชิกได้ฝึกการเห็นใจและให้กำลังใจผู้อื่น และสิ่งที่พบจากการทดลองครั้งนี้ คือ หากมองในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างมีความสนิทสนมกัน แต่การชวนสมาชิกนึกถึงเหตุการณ์ และการแบ่งปันเรื่องราวทำให้พบว่าความรู้สึกบางอย่างของสมาชิกที่ยังรู้สึกอึดอัดกับสมาชิกบางคน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยมองข้าม และต้องนำข้อบกพร่องจุดนี้มาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ก่อนนำโปรแกรมไปใช้จริง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มในกลุ่มทดลองเสร็จสิ้น โดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples (Paired-Samples) และเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสนทนา ผู้วิจัย จะใช้การวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปข้อมูล (content analysis)

2. ผลการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อน และหลังการใช้โปรแกรม

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมสิ่งที่ได้จากการทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสนทนา ผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปข้อมูล (Content analysis)

จากโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 10 ครั้ง ใช้เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งละ 90 นาที เป็นเวลา 10 วัน รวม 15 ชั่วโมง โดยโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วย ครั้งที่ 1 จะเป็นการปฐมนิเทศ และสร้างความคุ้นเคย ครั้งที่ 2 การรับรู้ และทบทวนความคิดความรู้สึกของตนเอง ครั้งที่ 3-9 เป็นการเสริมสร้างตามวัตถุประสงค์ขององค์ประกอบแรงจูงใจภายใน คือ ความต้องการ สิ่งที่ทำหาย ความสนใจ-เพลิดเพลิน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น และครั้งที่ 10 เป็นการยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งแต่ละครั้งมีรายละเอียด 4 ขั้นตอน ได้แก่ หัวเรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และการประเมินผล ขั้นตอนที่ 1 จะเป็นหัวเรื่องของกิจกรรม ขั้นตอนที่ 2 วัตถุประสงค์ของกิจกรรม ซึ่งมีเพื่อใช้ในการกำหนดให้เห็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหา วิธีดำเนินการ ตลอดจนการประเมินผล ขั้นตอนที่ 3 วิธีดำเนินการ จะเป็นการกำหนดรายละเอียดของโปรแกรมว่าใช้ทฤษฎีและเทคนิคใดบ้าง อย่างไรก็ตาม โดยใช้ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่ม ได้แก่ ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่ม ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มและขั้นตอนยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล มีการกำหนดขึ้นเพื่อใช้

ประกอบ ในการวิเคราะห์ผลของโปรแกรมที่นักเรียนได้ทำ โดยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบ ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory) ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory) (REBT) และ ทฤษฎีของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ มาเป็นฐานในการใช้พัฒนาโปรแกรมโดยโปรแกรม ที่ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน ได้ทำการตรวจสอบ และ นำ คะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item-Objective Congruence) และคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้ค่าดัชนี ความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จากนั้นนำโปรแกรมไปทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์ เหมาะสมมากยิ่งขึ้น และสามารถที่จะนำไปใช้ พัฒนาได้อย่างมีคุณภาพ

จากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ พบว่า โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มต้องมีการปรับแก้และ เพิ่มเติม ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควร เพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่จะแบ่งปันกันให้ชัดเจน และให้นำเรื่องราวรอบตัวของนักเรียนมา เป็นประเด็นเพื่อใช้ในการจุดประเด็นแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษา ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้ คำปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรอธิบายเกี่ยวกับเรื่องราวที่จะแบ่งปันแต่ละ ครั้งให้ชัดเจน เห็นภาพชัดเจน และเปลี่ยนจากการแลกเปลี่ยน แสดงความคิดเห็นเป็นการแบ่งปัน เรื่องราวความรู้สึกกัน เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งด้วยเหตุและผลของการแสดงความคิดเห็น ในการ ให้คำปรึกษาในขั้นนี้ ควรมีการปรับเปลี่ยนบางกิจกรรมเพื่อไม่ให้เป็นการทำกิจกรรมกลุ่ม และการใช้ เทคนิค การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งให้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมมากยิ่งขึ้น และการให้คำปรึกษา ในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยต้องพยายามให้สมาชิกได้เห็นภาพของตัวเองชัดเจน มองเห็นเป้าหมายของ ตนเอง และ รู้สึกภาคภูมิใจ เพื่อนำไปสู่แรงจูงใจภายใน และตั้งใจเรียน จากเดิมผู้ให้คำปรึกษาใช้เกม เพื่อ เป็นการเปิดกลุ่ม แต่เนื่องจากยังไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ผู้เชี่ยวชาญจึงแนะนำให้ ปรับเปลี่ยนกิจกรรมเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในแต่ละครั้งมากยิ่งขึ้น และขั้นสรุปนั้น ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่จะสรุปแต่ละครั้งให้ ชัดเจน

จากผลการวิเคราะห์การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายใน และตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีเชิงคุณภาพที่ได้ จากการสังเคราะห์เอกสาร การสังเกต และการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Validity) กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือนักเรียนชั้น ม.3 ที่เข้าร่วมการทดลอง ผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรม การให้ คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 10 กิจกรรม ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิจัยในลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้

ด้านข้อมูลของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เข้าร่วมการ ทดลอง โดยผู้วิจัยนำผลการประเมินโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม รวมทั้งข้อมูลการให้ ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญนำไปพัฒนาปรับปรุงโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 10 ครั้ง ใช้

เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งละ 90 นาที เป็นเวลา 10 วัน รวม 15 ชั่วโมง โดยโปรแกรมที่นำไปทดลองในแต่ละสัปดาห์นั้น เมื่อปรับแก้และเพิ่มเติมข้อมูลตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว กลุ่มตัวอย่างการแบ่งปันเรื่องราว ความคิด และความรู้สึกร่วมกันมาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนห้องเดียวกัน เมื่อมีสมาชิกเล่าเรื่องใดก็ตามสมาชิกภายในกลุ่มจะภาพเห็นภาพเหตุการณ์นั้นชัดเจน เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ซึ่งทำให้การดำเนินกลุ่มเป็นไปด้วยดี สมาชิกเปิดใจยอมรับและให้กำลังใจกันและกัน ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรมสัญลักษณ์ประจำตัว สมาชิกแต่ละคนมีความตั้งใจ และร่วมกันแบ่งปันคำอธิบายของสัญลักษณ์ประจำตัวของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่มมีท่าทที่ดี พยักหน้ารับฟัง ยิ้ม และหัวเราะไปกับสมาชิกด้วยกัน ในกิจกรรมนี้ ใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) และเทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ อีกตัวอย่างกิจกรรมคือ ความเป็นตัวของตัวเอง โดยผู้วิจัยชวนให้สมาชิกนึกถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการเรียน คนละ 1 เรื่อง และผู้วิจัยใช้ตรรกวิทยาโดยวิเคราะห์ผลจากอดีต และปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น เพื่อให้สมาชิกเห็นภาพเหตุการณ์ให้ชัดเจนขึ้น และไม่ให้สมาชิกมีความคิดที่ผิดๆ เกี่ยวกับการเรียน เพื่อให้สร้างความมั่นใจ กล้าคิด และกล้าทำมากยิ่งขึ้น สมาชิกแต่ละคนได้แบ่งปันเรื่องราวอย่างตั้งใจ ใส่ใจ และสนใจกับสมาชิกที่กำลังเล่าเรื่องราวต่างๆ ตลอดจนการให้กำลังใจกันซึ่งกันและกัน

ในช่วงหลังจากทดลองวิจัย ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่ม สมาชิกในกลุ่มได้สรุปถึงประโยชน์ที่ตนเองได้รับ และได้ให้กับสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม พบว่า ตรงตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรม เช่น เพื่อให้เกิดความอิสระทางความคิด ความมั่นใจในตนเอง และการกล้าคิดกล้าทำ และกล้าตัดสินใจ รวมทั้งสมาชิกได้ฝึกการเห็นใจและให้กำลังใจผู้อื่น และสิ่งที่พบจากการทดลองครั้งนี้ คือ หากมองในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างมีความสนิทสนมกัน แต่การชวนสมาชิกนึกถึงเหตุการณ์ และการแบ่งปันเรื่องราวทำให้พบว่าความรู้สึกบางอย่างของสมาชิกที่ยังรู้สึกอึดอัดกับสมาชิกบางคน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยมองข้าม และต้องนำข้อบกพร่องจุดนี้มาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ก่อนนำโปรแกรมไปใช้จริง

2. ผลการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อนและหลังการใช้โปรแกรม

ผลการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อนและหลังการใช้โปรแกรม กลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 16 คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 1 คน และเพศหญิงจำนวน 7 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 8 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 3 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.1.1 ผลของการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม

ผลการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้โปรแกรม โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติทีคู่ (dependent t-test) แสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคะแนนแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม

องค์ประกอบ	ระยะการทดลอง	ค่าเฉลี่ย (M)	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	t	p value
ความต้องการสิ่งท้าทาย	ก่อนทดลอง	2.38	0.50	5.16**	.00
	หลังทดลอง	2.78	0.89		
ความสนใจ – เพลิดเพลิน	ก่อนทดลอง	2.61	0.85	4.67**	.00
	หลังทดลอง	3.17	0.97		
ความเป็นตัวของตัวเอง	ก่อนทดลอง	3.05	0.65	6.42**	.00
	หลังทดลอง	3.43	0.70		
ความต้องการมีความสามารถ	ก่อนทดลอง	2.25	0.68	2.68*	.04
	หลังทดลอง	2.80	0.80		
ความมุ่งมั่น	ก่อนทดลอง	2.50	0.73	7.28**	.00
	หลังทดลอง	3.00	0.82		
แรงจูงใจภายในโดยภาพรวม	ก่อนทดลอง	2.60	0.71	3.86*	.03
	หลังทดลอง	3.08	0.84		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มของกลุ่มทดลอง องค์ประกอบที่มีคะแนนสูงสุดได้แก่ ด้านความเป็นตัวของตัวเอง (M= 3.43, SD = 0.70) ด้านความสนใจ-เพลิดเพลิน (M= 3.17, SD = 0.97) ด้านความมุ่งมั่น (M= 3.00, SD = 0.82) ด้านความต้องการมีความสามารถ (M= 2.80, SD = 0.80) ด้านความต้องการสิ่งท้าทาย (M= 2.78, SD =

0.89) ตามลำดับ โดยคะแนนในองค์ประกอบด้านความต้องการสิ่งท้าทาย ความสนใจ-เฟลิตเฟลิน ความเป็นตัวของตัวเอง และความมุ่งมั่นของกลุ่มทดลองหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนในองค์ประกอบด้าน ความต้องการมีความสามารถของกลุ่มทดลองหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำให้คะแนนแรงจูงใจภายในโดยภาพรวมของกลุ่มทดลองหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ($M = 3.08$, $SD = 0.84$) เพิ่มขึ้นจากก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ($M = 2.60$, $SD = 0.71$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.2 ผลของการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม

ผลการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ของกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติที่อิสระ (independent t-test) แสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคะแนน
แรงงูใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรม กับกลุ่ม
ควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม

องค์ประกอบ	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย (M)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	t	p value
ความต้องการสิ่งท้าทาย	ทดลอง	2.78	0.89	2.53*	.02
	ควบคุม	2.06	0.50		
ความสนใจ-เฟลิตเฟลีน	ทดลอง	3.17	0.97	6.33**	.00
	ควบคุม	2.36	0.84		
ความเป็นตัวของตัวเอง	ทดลอง	3.43	0.70	2.68*	.02
	ควบคุม	2.66	0.69		
ความต้องการ มี ความสามารถ	ทดลอง	2.80	0.80	5.86**	.00
	ควบคุม	2.10	0.80		
ความมุ่งมั่น	ทดลอง	3.00	0.82	4.33**	.00
	ควบคุม	2.56	0.60		
แรงงูใจภายในโดย ภาพรวม	ทดลอง	3.08	0.84	8.49**	.00
	ควบคุม	2.43	0.73		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มของกลุ่มทดลองมีคะแนนองค์ประกอบด้านความต้องการสิ่งท้าทาย ความเป็นตัวของตัวเอง สูงกว่าควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และกลุ่มทดลองมีคะแนนองค์ประกอบด้านความสนใจ-เฟลิตเฟลีน ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงทำให้คะแนนแรงงูใจภายในโดยภาพรวมหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มของกลุ่มทดลองมีคะแนนแรงงูใจภายในโดยภาพรวม (M=3.08, SD=0.84) แตกต่างกับกลุ่มควบคุม (M=2.43, SD=0.73) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.3 ผลของการเปรียบเทียบคะแนนความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม

ผลการศึกษาการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมโดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples (Paired-Samples) แสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคะแนนความตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม

คะแนน ความตั้งใจ	ค่าเฉลี่ย (M)	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	t	p value
ก่อนทดลอง	66.75	5.65	8.88**	.00
หลังทดลอง	86.75	5.06		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม กลุ่มทดลองมีคะแนนความตั้งใจเรียน ($M = 86.75$, $SD = 5.06$) เพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง ($M = 66.75$, $SD = 5.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 8.88$, $p < .01$)

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมสิ่งที่ได้จากการทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

จากการทำกิจกรรมทั้งหมด 10 กิจกรรม เป็นระยะเวลา 5 วัน รวมจำนวนชั่วโมงทั้งหมด 15 ชั่วโมง ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสาร การสังเกต และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ เพื่อเก็บข้อมูลในระหว่างการดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งแสดงให้เห็นถึง การเปลี่ยนแปลงของสมาชิกกลุ่มในแต่ละครั้ง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.2.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 1

ในการปฐมนิเทศ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา และการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข ตามทฤษฎี ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกทราบวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ได้รับจากการให้คำปรึกษากลุ่ม สร้างความคุ้นเคยสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับสมาชิก และระหว่างสมาชิก

ภายในกลุ่ม เกิดความรู้สึกปลอดภัย ความไว้วางใจ และการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ซึ่งเริ่มต้นจากการชวนให้สมาชิกพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ทั่วไป แนะนำตนเองกับเพื่อสมาชิกเพื่อสร้างความคุ้นเคย จากนั้นผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ และสร้างข้อตกลงร่วมกับสมาชิกเพื่อให้กลุ่มดำเนินไปได้ อย่างราบรื่น ดังนั้นในการเริ่มต้นของการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้วิจัยจึงนำเอาทฤษฎีการให้คำปรึกษา แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) ซึ่งเทคนิคที่นำมาใช้ได้แก่ ทักษะการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) และเทคนิคการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข (Unconditional Positive Regard and Acceptance) เพื่อสร้างให้บรรยากาศภายในกลุ่มรับฟังซึ่งกันและกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ตลอดจนการให้กำลังใจซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิก ภายในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาชวนให้สมาชิกได้ร่วมเปิดเผยตนเองและรู้จักกันมากขึ้นผ่านกิจกรรม “จับคู่สิ่งของ” ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะแนะนำตนเอง สมาชิกยังรู้สึกเขิน น้ำเสียงเบา ผู้ให้คำปรึกษาจึงชวนให้สมาชิกพูดคุยเรื่องราวต่างๆ จนกระทั่งบรรยากาศภายในกลุ่มเริ่มดีขึ้น เริ่มมีการแบ่งปันเรื่องราวกันมากขึ้น จากนั้นจึงเริ่มขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ซึ่งสมาชิกหยิบของ 1 ชิ้น ในถุงทึบ เมื่อสมาชิกทุกคนหยิบของแล้ว ให้จับคู่กับเพื่อนที่ถือสิ่งของที่คิดว่าคู่กับเราได้ สมาชิกอธิบาย เหตุผลของการจับคู่สิ่งของกับเพื่อน ซึ่งสมาชิกแต่ละคู่พยายามหาเหตุผลที่ทำให้สิ่งของทั้ง 2 สิ่ง สามารถจับคู่กันได้ ในขณะที่สมาชิกอธิบายเหตุผลนั้น ต่างมีรอยยิ้ม และสมาชิกคนอื่นๆ ต่างรับฟัง เรื่องราวอย่างตั้งใจ ดังที่สมาชิกเล่าว่า

C “คู่ของหนูคือ ปากกา และดินสอ เพราะ 2 สิ่งนี้ต่างใช้ประโยชน์เหมือนกัน เราต่างใช้ เขียนเหมือนกัน ลักษณะคล้ายๆ กัน”

G “ส่วนของหนูคือ ยางลบและลิตวิด ของ 2 สิ่งนี้ เราใช้ลบเหมือนกันค่ะ จริงๆ แล้วหนูคิดว่ายางลบก็สามารถจับคู่กับดินสอ หรือปากกาก็ได้ค่ะ ขึ้นอยู่กับว่าเราพอใจและอยากจับคู่กับของสิ่งไหนมากกว่ากัน”

H “ใช่ๆ คู่ของเราวางขายอยู่ในแผนกเดียวกันนะ (หัวเราะ) ตอนแรกเราก็คิดว่าไม่ได้ เราเหมือนเป็นสิ่งที่เหลือเพียง 2 อัน แต่พอเราลองหาเหตุผลให้กัน มันก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกันนะ”

สมาชิกได้แสดงถึงการตอบสนองในเรื่องราวที่สมาชิกแบ่งปันเหตุผล โดยการพยักหน้า ยิ้ม ซึ่งทำให้กลุ่มเกิดบรรยากาศที่ดี เกิดความสนิทสนมมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การยอมรับซึ่งกันและกัน สมาชิกทุกคนได้อธิบายเหตุผลของตนเองในการจับคู่กับสมาชิกได้อย่างชัดเจน รวมทั้งสมาชิกยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับทัศนคติในมุมมองการใช้ชีวิต และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้สมาชิกเกิดความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไม่เกิดความรู้สึกขัดแย้งหรือไม่พอใจ

2.2.2 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 2

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมความคิด ความรู้สึก ณ ขณะนี้ โดยใช้เทคนิคการอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling) ตามทฤษฎี การให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group

Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกรับรู้เกี่ยวกับความคิด และความรู้สึกของตนเอง สมาชิกอธิบายเกี่ยวกับความคิด และความรู้สึกของตนเอง ทบทวนความคิด และความรู้สึกของตนเอง ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยให้สมาชิกในกลุ่มฟังอยู่กับความรู้สึกตนเอง (Staying with the feeling) ซึ่งเป็นการให้สมาชิกได้รับรู้ความรู้สึกของตนเองในสภาวะปัจจุบันให้ได้ ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มทั้งหมดหลับตาเป็นเวลา 3 นาที จากนั้นให้พิจารณาว่า ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการเรียนตนเอง มีความรู้สึกใดเกิดขึ้นบ้าง เหตุการณ์นั้นเป็นอย่างไร เมื่อครบเวลา 3 นาที ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้น ผู้ให้คำปรึกษาสอบถามความรู้สึกที่เกิดขึ้นของสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา จนครบทุกคน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มได้แสดงความรู้สึกจากเรื่องที่สมาชิกแบ่งปันเรื่องราวที่เกิดขึ้น ดังนี้

A: ในรอบสัปดาห์ที่ผ่านมา นึกถึงตอนเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ครูที่สอนชอบแวมมาก เล่าแต่เรื่องแมวที่บ้าน แล้วพอตอนท้ายคาบก็มาเฉลยแบบฝึกหัดแบบเร็วมาก โอ้โห...มือเขียนจนเกือบไม่ทันอะ แต่มันก็ผ่านไป ตอนนั้นนะสมาธิ สติ ต้องเรียกมาเลยอะ ถ้าหลุดคือไม่ทันอะ

B: ห้องเราก็คือเป็นนะ เร็วมาก เร็วสุดๆ ครูเคยแอบเอาแวมมาด้วยนะ ใส่กระเป๋ามา คาบเรียนนั้นพวกเราแอบแวมเล่นกันใหญ่เลย สนุกไปอีกแบบ

D: ของเราเป็นตอนสอบเก็บคะแนนคณิตศาสตร์ แบบยากมาก ยากจนคิดว่าถ้าสอบปลายภาคจะไหวไหมเนี่ย แอบเครียดเหมือนกันเนี่ย ข้อสอบโหดจริงๆ

F: ตอนนั้นเป็นตอนท่องกลอนภาษาไทย เป็นการเก็บคะแนน เราไปสอบวันสุดท้ายที่ครูกำหนดเลยนะ ตอนเราไปคนเยอะมาก วันสุดท้ายมีแต่คนมาสอบ จนครูต้องมานั่งสอบพวกเรานอกห้องพักครู เราท่องผิดด้วยอะ แต่ครูช่วยบอก ครูบอกไม่ต้องแต่งเอง เอาบทในหนังสือ เราตลกตัวเรามากอะ

2.2.3 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 3

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมความท้าทาย โดยใช้เทคนิคการอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling) ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกเกิดความชอบ ความพึงพอใจกับเหตุการณ์ที่ท้าทายในการเรียน ทบทวนตนเอง และรู้จักตนเองในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจเวลา ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยการเล่นเกม 24 ซึ่งกำหนดตัวเลข 4 หลัก และให้สมาชิกดำเนินการทางคณิตศาสตร์ โดยต้องให้ได้ผลลัพธ์เท่ากับ 24 เท่านั้น เมื่อเล่นเกมจบ ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกทุกคนหลับตา นั่งในท่าทางที่รู้สึกผ่อนคลาย และให้นึกถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ทำให้รู้สึกพอใจในการได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจ มีความยากและพอเหมาะกับความสามารถ ตลอดจนมีความซับซ้อน ซึ่งสมาชิกนั่งหลับตาอย่างตั้งใจ เงียบสงบ จากนั้นสมาชิกเริ่มลืมตาและเล่าเรื่องราวที่ตนเองนึกถึง ซึ่งในครั้งแรกเมื่อเริ่มเล่านักเรียนยังไม่ค่อย

เล่า แต่มีอาสาสมัครเริ่มเล่าคนแรก และก็มีอาสาสมัครเล่าต่อๆ กัน เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ดังนี้

A “เราเริ่มก่อนก็ได้ละ เรานึกถึงวิชาพลนะ ที่เรียนบาส ตอนสอบเราก็เครียดเหมือนกันนะ คือเราเล่นกีฬาไม่เก่ง แต่เราอยากทำได้ วันนั้นเราจำได้เลยนะเรากดดันเหมือนเมื่อกี้ที่เล่นเกม กดดันทั้งเพื่อน เวลา แต่สุดท้ายเราซู้ตลงนะ เรากะโดดดีใจมากอะ พอเปลี่ยนจุดซู้ตเรายืนตื่นเต้นอีก มันท้าทายดี”

C “เหมือนกันๆ เราก็ไม่ชอบ แต่เราอยากลองทำอะไรใหม่ๆ บ้าง เราไม่ค่อยเล่นกีฬานะ เราชอบเล่นเกมส์ (หัวเราะ)”

D “ของเราราชการงานอาชีพนะ ที่ทำกระถางต้นไม้ ยากมากครับ ตอนแรกทำก็แตก อีกครั้งก็ร้าว และเติมพื้นห้องเรียนไปหมด อาจารย์แต่ละวิชาเข้ามาก็บ่นให้ทำความสะอาด แต่สุดท้ายมันต้องทำให้ได้ เราก็เริ่มกันใหม่ สุดท้ายก็เสร็จ พอทำเสร็จแล้วเดินไปส่ง พวกเราเหนื่อยมาก (หัวเราะ)”

E “ห้องเราก็เป็นนะ แต่นัดกันมาทำกันวันเสาร์ งานนี้ยากจริงๆ พอเสร็จสมบูรณ์แล้ว มันภูมิใจ (ยิ้ม)”

สมาชิกได้แสดงถึงการตอบสนองในเรื่องราวที่สมาชิกแบ่งปันเหตุผล โดยการพยักหน้า ยิ้ม ประทับมือ ซึ่งทำให้กลุ่มเกิดบรรยากาศที่ดี เกิดความสนิทสนมมากขึ้น สมาชิกทุกคนได้เล่าเหตุการณ์ และแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนในมุมมองของตนเองที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หรือเรื่องราวที่ทำทนายในการเรียนของตนเองอย่างสนุกสนาน และภูมิใจ

2.2.4 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 4

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมความสนใจ-ผลิตเพลิน โดยใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกบอกถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และผลิตเพลิน สมาชิกค้นหาวิธีการเรียนที่ทำให้ตนเองมีความสุขในการเรียน ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยชวนให้สมาชิกนึกถึงเหตุการณ์ที่มีความสุขในการเรียน เพื่อให้สมาชิกกลุ่มบอกถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และผลิตเพลิน และสมาชิกค้นหาวิธีการเรียนที่ทำให้ตนเองมีความสุขในการเรียน ซึ่งสมาชิกเริ่มพูดคุย แบ่งปันความคิดเห็นกันมากขึ้น เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ดังนี้

B “ตอนไปลูกเสืออะ สนุกดี ไม่ชอบเรียนแต่ในห้องเรียน”

D “ตอนไปลูกเสือ สนุกนะ ชอบตอนเดินทางไกล แดดร้อนนะ แต่ได้พัก แวะซื้อขนมตลอดทาง”

F “ใช่ๆ อาหารก็อร่อย ดีกว่าตอน ม.2 อีกนะ รอบกองไฟก็สนุกดี นั้รอบกองไฟจริงๆ ”

A “เราชอบฐานสุททธรรม ที่ทำอาหารอะ สนุกอะ เราชอบมากได้ทำรวมๆ กัน หลายๆ คน ลองผัดลองถูกว่าต้องใส่อะไรก่อน ผัดไปก็กลัวไหม้สุก”

H “เห้ยๆ แต่ก่อนผัด ก็ว่าจะจุดไฟติดยากมากนะ แต่บ่ายที่เรียน อาจารย์สอนก็ดูง่ายนะ แต่พอทำเองจริงๆ ไม่ง่ายเลย โดยรวมคือสนุก ชอบๆ ”ซึ่งสมาชิกทุกคนได้เล่าเหตุการณ์และแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับสถานการณ์ ที่มีความสุขในการเรียน เพื่อให้สมาชิกเกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และผลิตเพลิน และสมาชิกค้นหาวิธีการเรียนที่ทำให้ตนเองมีความสุขในการเรียน

2.2.5 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 5

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมเป็นตัวของตัวเอง โดยใช้เทคนิคการใช้ตรรกะวิทยา ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิดริเริ่ม มีอิสระในการคิด มีความมั่นใจในตนเอง สามารถควบคุมและเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ดีขึ้น ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยให้สมาชิกเห็นภาพเหตุการณ์ให้ชัดเจนขึ้น และไม่ให้สมาชิกมีความคิดที่ผิดๆ เกี่ยวกับการเรียน เพื่อให้สร้างความมั่นใจ กล้าคิดและกล้าทำมากยิ่งขึ้น ดังนี้

F “เราเห็นคนไม่ค่อยชอบทำการบ้านนะ ชอบทำเวลาใกล้ส่ง แต่พอช่วงใกล้สอบนะป็นหนักมาก หนังสือเลยไม่ค่อยอ่าน”

G “เป็นเหมือนกัน (หัวเราะ)”

F “เดี๋ยวนี้เราว่าเราเป็นน้อยลงแล้วนะ คือเล่นเกมส่น้อยลงอะ แล้วมาทำการบ้านก่อน ช่วงหลังๆ คะแนนเราดีขึ้นกว่าเดิม เราลองทบทวนดูนะ เกรดเราเพิ่มขึ้น”

B “เรารู้สึกเป็นเหมือนไม้เบื่อไม้เมากับคณิตศาสตร์มากอะ (หัวเราะ) เราเรียนไม่รู้เรื่องแล้วยังไม่ถูกกับครูที่สอนอีก เราชอบซักสีหน้า ครูเลยไม่ค่อยชอบเรา แรกๆ เราเครียดนะ แต่สุดท้ายเราเข้าไปคุยกับครูคนนั้นเลย ว่าอึดอัดมากนะ แต่วันนี้เราไม่เข้าใจข้อไหนเราก็ไปถามตลอด ทำให้เราเปลี่ยนทัศนคตินั้นไปเลยนะ ถ้าวันนั้นเราไม่เข้าไปคุยเราคงอึดอัดมาถึงวันนี้”

2.2.6 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 6-7

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมความสามารถ โดยใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง การยอมรับความสามารถของตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยชวนสมาชิกทบทวนความถนัด ความชอบ และความ

สนใจในการเรียน ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว บอกเล่าถึงความกดดัน ความชอบ และความสนใจในการเรียน ซึ่งสังเกตได้จากสิ่งใดบ้าง และมีความรู้สึกอย่างไรกับสิ่งเหล่านั้น และใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวเหล่านั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น มีบุคคลใดบ้าง ทุกคนพูดอย่างไรกับสมาชิก ความรู้สึกของสมาชิกเป็นอย่างไรบ้าง สีหน้า ท่าทางเป็นอย่างไร เป็นต้น ดังนี้

H “ปกติเราไม่ค่อยวางแผนเกี่ยวกับการเรียนเท่าไรนะ แต่พี่สาวเราเรียนเก่ง พอวันนี้เราเลยวางแผน

ว่าจะกำหนดช่วงเวลาอ่านหนังสือมากขึ้น เราติดโซเซียลมากนะ เล่นตลอด เราว่าจะเล่นให้น้อยลง”

E “ของเรวางแผนว่าจะทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์เพิ่มมากขึ้น จะได้อัปเดตคะแนนขึ้นมากขึ้นหน่อย”

A “ของเพื่อนๆ แต่ละคนก็เป็นการวางแผนที่ดีเลย เราจะเอามาปรับใช้กับตัวเราบ้าง แต่ที่เราระเน้นๆ ของเราเลยนะ ก็คงเป็นการแบ่งเวลาให้ดีกว่านี้ เล่นเกมกับเรียน ให้ความสำคัญกับเรื่องเรียนมากกว่าน้อย (หัวเราะ)”

2.2.7 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 8-9

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมความมุ่งมั่น โดยใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) และเทคนิคการวิเคราะห์ตนเองอย่างมีเหตุผล ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เพื่อให้สมาชิกเกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง คุณค่าและความสำคัญในการเรียน เกิดความทุ่มเท และความพยายามในการเรียน ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยชวนสมาชิกนึกถึงภาพเหตุการณ์ของความสำเร็จที่สมาชิกแต่ละคนคิดไว้ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวเหล่านั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น มีบุคคลใดบ้าง ทุกคนพูดอย่างไรกับสมาชิก ความรู้สึกของสมาชิกเป็นอย่างไรบ้าง สีหน้า ท่าทางเป็นอย่างไร เป็นต้น ดังนี้

C “เครียดนะ ตอนนั้นที่รู้ว่าเกรดคณิตไม่ถึง 3 ทำให้พลาดโอกาสโควตาเข้าวิทย์ ต้องรอลุ้นคะแนนสอบปลายภาคกับโอเน็ต แต่ตอนนี้ก็พยายามมากขึ้นนะ ลดชั่วโมงเล่นเกม เรียนพิเศษมากขึ้น อ่านหนังสือมากกว่าเดิม แต่ผมอยากเรียนวิศวะ ผมคิดว่าจะนั่งเครียดไม่ได้แล้ว ต้องลุกขึ้นสู้อีกสักตั้ง”

A “เราก็คือเป็นนะ เราอยากเข้าสถาปัตย์ แต่ติดที่คณิต เราเคยท้อไปแล้วรอบนึงนะ แต่ก็พยายามให้มากกว่าเดิม วางแผนการอ่านหนังสือ การเรียนใหม่ให้ดีขึ้น”

D “จริงๆ เราเป็นคนขีวๆ เลยอะ ไม่ค่อยสนใจอะไร ผ่านไปวัน แต่พอมาวันนี้ รู้สึกว่าไม่ได้ละ เราได้ลองตั้งเป้าหมาย หาแนวทาง เราคิดเลยว่าเราต้องมุ่งมั่นไปถึงจุดนั้นให้ได้”

G “เราเป็นคนทีกลัวผัดผัวงนะ แต่เราคิดว่าถ้าเราไม่ลองตั้งเป้าหมาย เราจะใช้ชีวิตไปเรื่อย ๆ ผัดผังบ้างก็ได้ รสชาติชีวิต (หัวเราะ)”

2.2.8 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 10

ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทำกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ โดยใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม การสะท้อนเนื้อหา การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มคิดถึงผู้อื่น และรู้จักช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อเผชิญปัญหา ระยะเวลา รูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 90 นาที ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษาโดยชวนสมาชิกนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านตลอดการเข้าร่วมการให้คำปรึกษารั้งนี้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และความประทับใจ เป็นต้น ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวนั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับเป้าหมายการเรียนรู้ และมีรายละเอียดมากขึ้น ดังนี้

E: เรารู้มาตลอดนะ ว่าเราไม่ชอบเลข เราพอได้เข้ากลุ่มตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้ มันทำให้เราเห็นเป้าหมายชัดเจนขึ้น เห็นอุปสรรค จากเดิมที่เราเฉยๆ กับทุกอย่าง ไม่มีเป้าหมาย รู้แต่ไม่ชอบเลข ไม่อยากเรียนเลข แต่พอเห็นเป้าหมายแล้ว ทำให้คิดว่า จะปล่อยเป้าหมายที่เราอยากเรียนบัญชีไปได้อย่างไร เราต้องสู้กับวิชาเลขดี สู้กันสักตั้ง มันทำให้เรามีแรงลุกขึ้นสู้อีกครั้งนะ

D: เราก็ก่อนเหมือนกัน เราคิดว่าตัวเราไม่ชอบวิชาพละ เราไม่ชอบแดด มันร้อน กลัวดำ แต่พอมาคิดๆ ดูแล้ว วิชาพละมันก็ทำให้เราได้ออกมาสูดอากาศภายนอก ไปขยับตัว ได้เล่นกับเพื่อน ได้หัวเราะกัน มันทำให้เราอยากเรียนวิชานี้มากขึ้น มองหาข้อดีของมันดู มันก็ดีเหมือนกัน ถ้าไม่ได้มานั่งคิดทบทวน คงยังไม่ชอบพละอยู่อย่างนั้น

C: หลังจากที่เข้ากลุ่มมาตลอด 10 ครั้ง เราได้แรงใจอะ (หัวเราะ) เราคิดตลอดตั้งแต่รู้เกณฑ์ของโรงเรียน เรารู้สึกหวังหวังอะ แต่ครูแบ่งบอกว่ายังมีลุ้นนะ กับเกรด 6 ภาคเรียน และโอเน็ต แล้วยิ่งพอได้เข้ากลุ่ม ก็ได้ทบทวนตัวเอง เจอเป้าหมายของตนเอง มองสิ่งที่ทำอยู่ให้เป็นสิ่งที่ท้าทาย ณ ตอนนี้จะตั้งใจสอบของโรงเรียนและโอเน็ตให้ดีที่สุด จะสู้เต็มที่

F: ตามตรงนะ ก่อนเข้ากลุ่มเราไม่อยากเข้าเลย ขี้เกียจอะ อยากเล่นเกมอยู่บ้านมากกว่า แล้วอีกไม่กี่เดือนจะต้องขึ้น ม. 4 กลุ่มการเรียนอะไรยังไม่วั้ เกรดที่มีอยู่ก็คงเลือกอะไรมาไม่ได้ เราเลยปล่อยผ่าน เล่นเกมส์ดีกว่า แต่เพื่อนๆ ชวนมาเข้ากลุ่ม ก็เลยมาก็ได้ ลองดู พอมารวันนี้ ความคิดและความรู้สึกเปลี่ยนไปมากครับ เห็นเป้าหมายตัวเองบ้าง จากเดิมที่ไม่มีเลย รู้สึกว่าการเรียนก็สนุกดีนะ ไม่แพ้กับการเล่นเกม แต่ตรงนี้นันก็ดีนะ รู้สึกไม่ผัดผัวงที่ได้เข้ากลุ่มครั้งนี้

จากการทำกิจกรรมทั้งหมดที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า สมาชิกให้ความร่วมมือ และมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ในช่วงแรกสมาชิกยังไม่ค่อยคุ้นเคยกัน ทำให้ไม่ค่อยได้พูด และแบ่งปันเรื่องราวกันเท่าไร รู้สึกเขินอาย แต่พอเข้ากลุ่มประมาณ 1- 2 ครั้ง สมาชิกเริ่มคุ้นเคย แลกเปลี่ยนเรื่องกันมากขึ้น ให้กำลังใจกันและกันมากขึ้น และมีการพูดคุยกันมากขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ มีการเล่าเรื่องราวที่ละเอียด ชัดเจน สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมกันมากขึ้น ซึ่งในวันสุดท้ายของการทำกิจกรรม พบว่า สมาชิกภายในกลุ่ม มีความสนิทสนมกัน และพูดคุยกันในบรรยากาศที่สนุกสนานเป็นกันเอง หัวเราะและยิ้มไปด้วยกันตลอดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีความวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อในพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ และศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อน และหลังการใช้โปรแกรม

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้ 1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายในหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง 2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายใน หลังการทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และ 4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำของกลุ่มทดลอง ที่เข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียน หลังการทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยตามแบบแผนการทดลองแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research Design) ร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยมีการวัดผล 2 ครั้ง ได้แก่ การวัดผลก่อนทดลอง (Pretest) และการวัดผลหลังทดลอง (Posttest) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ระยะของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

1.1 ขั้นการศึกษาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย จากนั้นนำแบบวัดแรงจูงใจภายใน และแบบวัดความตั้งใจเรียน ที่ได้ปรับปรุงและพัฒนา ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) จำนวน 50 คน หลังจากนั้น นำผลของการวิเคราะห์แรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มาใช้เป็นข้อมูลเพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมทดลองใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

1.2 ขั้นการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน ซึ่งมีความสมัครใจ และมีความพร้อมในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตลอดระยะเวลาดำเนินการ ซึ่งได้มาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเป็นจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองจะต้องเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน โดยผู้วิจัยสังเกตความเป็นไปของกลุ่ม หากพบปัญหาจะทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุด เกิดความราบรื่นในการทดลองจริง หลังจากนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลก่อนการทดลอง และ หลังการทดลอง สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

2. ระยะของการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

2.1 ขั้นการศึกษาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เพื่อขออนุญาต และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย จากนั้นนำแบบวัดแรงจูงใจภายใน และแบบวัดความตั้งใจเรียน ที่ได้ปรับปรุงและพัฒนา ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) หลังจากนั้นนำผลของการวิเคราะห์แรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มาใช้เป็นข้อมูลเพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม และ นำผลวิเคราะห์แรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนมาใช้เพื่อเป็นข้อมูลก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม การให้คำปรึกษากลุ่ม

2.2 ขั้นการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน ซึ่งมีความสมัครใจ และมีความพร้อมในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตลอดระยะเวลาดำเนินการ ซึ่งได้มาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีคะแนนแรงจูงใจภายในต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในกลุ่มรวมที่ 25 เปอร์เซนต์ไทล์ ซึ่งได้มาจากแบบวัดแรงจูงใจภายใน แล้วเลือกตามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย เป็นจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองจะต้องเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน หลังจากยุติการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดแรงจูงใจภายในและแบบวัดความตั้งใจเรียน เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลหลังการทดลองหลังจากนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มในกลุ่มทดลองเสร็จสิ้น โดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples (Paired-Samples) และเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามลำดับความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ
2. การศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและ ความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อน และหลังการใช้โปรแกรม

1. ผลของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่พัฒนาขึ้น หลังจากผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม มีจำนวน 10 ครั้ง ใช้เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งละ 90

นาที่ เป็นเวลา 10 วัน ซึ่งรวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง โดยโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ประกอบด้วย ครั้งที่ 1 จะเป็นการปฐมนิเทศ และสร้างความคุ้นเคย ครั้งที่ 2 การรับรู้ และทบทวนความคิด ความรู้สึกของตนเอง ครั้งที่ 3-9 เป็นการเสริมสร้างตามวัตถุประสงค์ขององค์ประกอบแรงจูงใจภายใน คือ ความต้องการ สิ่งที่ทำหาย, ความสนใจ – เพลิดเพลิน, ความเป็นตัวของตัวเอง, ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น และครั้งที่ 10 เป็นการยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งแต่ละครั้งมีรายละเอียด 4 ขั้นตอน ได้แก่ หัวเรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และการประเมินผล และผู้วิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน ได้ทำการตรวจสอบ และนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) และคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จากนั้นนำไปทำโปรแกรมไปทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์ เหมาะสมมาก และสามารถที่จะนำไปใช้พัฒนาได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .88 จึงมีความเหมาะสมกับการนำไปใช้พัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมที่ใช้เทคนิคต่างๆ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้นักเรียนได้แบ่งปันเรื่องราว ความคิด และความรู้สึก สำหรับขั้นตอนการดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มประกอบไปด้วย ขั้นตอนเริ่มต้นให้คำปรึกษา ขั้นตอนการให้คำปรึกษา และขั้นยุติ การให้คำปรึกษา รวมทั้งการประเมินผล ซึ่งจัดให้สอดคล้องกับองค์ประกอบแรงจูงใจภายใน 5 องค์ประกอบ ของแรงจูงใจภายในให้กับนักเรียน และส่งผลให้เกิดความตั้งใจเรียนอีกด้วย โดยผ่านกิจกรรมที่ชวนให้นักเรียนคิดถึงเหตุการณ์ หรือสถานการณ์เกี่ยวกับการเรียน การวิเคราะห์เกี่ยวกับอดีตที่ส่งผลถึงปัจจุบัน เป็นต้น ตลอดจนการยอมรับและให้กำลังใจกันและกัน

2. ผลของการศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

2.1 หลังจากทีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน จะมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2.1

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อแรงจูงใจภายในต่ำกลุ่มทดลอง ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีแรงจูงใจภายในหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2.2

2.3 หลังจากให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน จะมีความตั้งใจเรียนสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2.3

2.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อแรงจูงใจภายในต่ำกลุ่มทดลอง ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน มีความตั้งใจเรียนหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2.4

อภิปรายผล

จากข้อค้นพบในการศึกษาครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปรายจำนวน 2 ประเด็น ประเด็นแรก คือ การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ และประเด็นที่สอง คือ ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อน และหลังการใช้โปรแกรม สรุปรายละเอียดของแต่ละประเด็น ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ พบว่า

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่พัฒนาขึ้น หลังจากผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม มีจำนวน 10 ครั้ง ใช้เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งละ 90 นาที เป็นเวลา 10 วัน ซึ่งรวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง โดยโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ประกอบด้วย ครั้งที่ 1 จะเป็นการปฐมนิเทศ และสร้างความคุ้นเคย ครั้งที่ 2 การรับรู้ และทบทวนความคิด ความรู้สึกของตนเอง ครั้งที่ 3-9 เป็นการเสริมสร้างตามวัตถุประสงค์ขององค์ประกอบแรงจูงใจภายใน คือ ความต้องการ สิ่งที่ทำหาย, ความสนใจ – เพลิดเพลิน, ความเป็นตัวของตัวเอง, ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น และครั้งที่ 10 เป็นการยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งแต่ละครั้งมีรายละเอียด 4 ขั้นตอน ได้แก่ หัวเรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และการประเมินผล ซึ่งใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่ม 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ ซึ่งผู้วิจัยนำให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน ได้ทำการตรวจสอบ และนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) และคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จากนั้นนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์ เหมาะสมมาก และสามารถที่จะนำไปใช้พัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .88 จึงมีความเหมาะสมกับ การนำไปใช้พัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมที่ใช้เทคนิคต่างๆ ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ให้นักเรียนได้แบ่งปันเรื่องราว ความคิด และความรู้สึก สำหรับขั้นตอนการดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มประกอบไปด้วย ขั้นตอนเริ่มต้นให้คำปรึกษา ขั้นตอนดำเนินการให้คำปรึกษา และขั้นตอนยุติการให้คำปรึกษา รวมทั้งการประเมินผล

นอกจากนี้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการนำแนวคิด ทฤษฎี ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบแรงจูงใจภายใน 5 องค์ประกอบ (อรพินทร์ ชูชม; และคณะ. 2543) ภายในให้กับนักเรียน และส่งผลให้เกิดความตั้งใจเรียนอีกด้วย โดยผ่านกิจกรรมที่ชวนให้นักเรียน คิดถึงเหตุการณ์ หรือสถานการณ์เกี่ยวกับการเรียน การวิเคราะห์เกี่ยวกับอดีตที่ส่งผลถึงปัจจุบัน เป็นต้น ตลอดจนการยอมรับและให้กำลังใจกันและกัน มาเป็นฐานในการพัฒนาโปรแกรม และ มีการนำทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person – Centered Group Counseling Theory) ซึ่งเชื่อว่าบุคคลสามารถเข้าใจตนเองและนำตนเองได้ ตลอดจนความรู้สึกไว้วางใจในความสามารถของกลุ่มที่จะพัฒนาศักยภาพของสมาชิกได้ ขณะที่ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory: REBT) มีเป้าหมายเฉพาะของการให้คำปรึกษา คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความมุ่งมั่น ตั้งใจจริงที่จะทำในสิ่งที่สนใจ และให้ความสำคัญจนบรรลุผลสำเร็จ และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เชื่อว่า การตระหนักรู้ความต้องการ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ และการรับรู้ของตนเองจะช่วยให้การตัดสินใจได้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของบุคคลนั้น หากบุคคลนั้นมีความเข้าใจตนเอง มีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และมีความมุ่งมั่น จะนำไปสู่การพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน ซึ่งการให้คำปรึกษากลุ่มยังเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษา ใช้เทคนิคและวิธีการทางจิตวิทยาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสสำรวจความรู้สึก ค่านิยม ตลอดจนข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับตนเอง (อาภา จันทรสกุล. 2535: 2) ดังนั้นวิจัยของกิริณา วชิโรภาสกรณ์ (2548) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อเพิ่มแรงจูงใจภายในด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทดลองกับระยะเวลาทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษาในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจภายในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น หลังได้รับการให้คำปรึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัตถุประสงค์ที่ 2 คือ ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ ก่อน และหลังการใช้โปรแกรม ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลการศึกษาดังนี้

ผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มมีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ โดยทำการนำเอาทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษามาใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน โดยผู้วิจัยได้แบ่งการพัฒนาออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ความต้องการความท้าทาย ความสนใจ-เพลิดเพลิน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการมีความสามารถ และความมุ่งมั่น ซึ่งโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่สร้างขึ้นได้มีการปรับปรุงพัฒนาโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา มีการนำปilotทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน โดยผู้วิจัยได้สุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 10 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มใดๆ เมื่อทดลองเสร็จผู้วิจัยได้ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดแรงจูงใจภายในและแบบวัดความตั้งใจเรียนอีกครั้ง แล้วนำคะแนนแรงจูงใจภายในและคะแนนความตั้งใจก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบ ความแตกต่าง เพื่อตอบความมุ่งหมายของการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจภายในโดยรวมหลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า แรงจูงใจภายในทั้ง 5 องค์ประกอบ หลังการให้คำปรึกษากลุ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มมีแรงจูงใจภายในหลังทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง ประกอบกับการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ผู้วิจัยพบว่า ในครั้งแรกของการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยผู้วิจัยเริ่มต้นจากการชวนให้สมาชิกพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ทั่วไป แนะนำตนเองกับเพื่อสมาชิก เพื่อสร้างความคุ้นเคย จากนั้นผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ และสร้างข้อตกลงร่วมกับสมาชิก เพื่อให้กลุ่มดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ดังนั้นในการเริ่มต้นของการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้วิจัยจึงนำเอาทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) ซึ่งเทคนิคที่นำมาใช้ได้แก่ ทักษะการฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) และเทคนิค การยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข (Unconditional Positive Regard and Acceptance) เพื่อสร้างให้บรรยากาศภายในกลุ่มรับฟังซึ่งกันและกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ตลอดจนการให้กำลังใจซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาชวนให้สมาชิกได้ร่วมเปิดเผยตนเองและรู้จักกันมากขึ้นผ่านกิจกรรม “จับคู่สิ่งของ” ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะแนะนำตนเอง สมาชิกยังรู้สึกเขิน น้ำเสียงเบา ผู้ให้คำปรึกษาจึงชวนให้สมาชิกพูดคุยเรื่องราวต่างๆ จนกระทั่งบรรยากาศภายในกลุ่มเริ่มดีขึ้น เริ่มมีการแบ่งปัน เรื่องราวกันมากขึ้น จากนั้นจึงเริ่มขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ซึ่งสมาชิกหยิบของ 1 ชิ้น ในถุงทึบ เมื่อสมาชิกทุกคนหยิบของแล้ว ให้จับคู่กับเพื่อนที่ถือสิ่งของที่คิดว่าคู่กับเราได้ สมาชิกอธิบายเหตุผลของการจับคู่สิ่งของกับเพื่อน ซึ่งสมาชิกแต่ละคู่พยายามหาเหตุผลที่ทำให้

สิ่งของทั้ง 2 สิ่งสามารถจับคู่กันได้ ในขณะที่สมาชิกอธิบายเหตุผลนั้นต่างมีรอยยิ้ม และสมาชิกคนอื่นๆ ต่างรับฟังเรื่องราวอย่างตั้งใจ

สมาชิกได้แสดงถึงการตอบสนองในเรื่องราวที่สมาชิกแบ่งปันเหตุผล โดยการพยักหน้า ยิ้ม ซึ่งทำให้กลุ่มเกิดบรรยากาศที่ดี เกิดความสนิทสนมมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การยอมรับซึ่งกันและกัน สมาชิกทุกคนได้อธิบายเหตุผลของตนเองในการจับคู่กับสมาชิกได้อย่างชัดเจน รวมทั้งสมาชิกยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับทัศนคติในมุมมองการใช้ชีวิต และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้สมาชิกเกิดความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไม่เกิดความรู้สึกขัดแย้งหรือไม่พอใจ สอดคล้องกับ คาร์ล โรเจอร์ (Carl Rogers) ที่กล่าวไว้ว่า มนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผล มีแนวโน้มที่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Actualizing tendency) หากมนุษย์มีการยอมรับนับถือตนเอง ยอมรับนับถือผู้อื่นมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ย่อมทำให้บุคคลพัฒนาไปในทิศทางที่จะช่วยรักษาและส่งเสริมให้เกิดความเจริญงอกงามแก่ตน และสามารถบรรลุ การพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ด้วย (อัศนีย์ ณ. คีรี. 2558: 72)

ในขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาใน 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความต้องการความท้าทาย

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการ ความท้าทาย ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการความท้าทายสูงขึ้นหลังเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มอาจเป็นเพราะผู้วิจัยเลือกใช้การให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความพึงพอใจอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ พร้อมทั้งเกิด การแบ่งปันเรื่องราวต่างๆ ทั้งความรู้สึกนึกคิดของเรื่องนั้นๆ ผู้วิจัยเริ่มต้นการให้คำปรึกษา โดยการเล่นเกม 24 ซึ่งกำหนดตัวเลข 4 หลัก และให้สมาชิกดำเนินการทางคณิตศาสตร์ โดยต้องให้ได้ผลลัพธ์เท่ากับ 24 เท่านั้น เมื่อเล่นเกมจบ ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกทุกคนหลับตา นั่งในท่าทางที่รู้สึกผ่อนคลาย และให้นึกถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ทำให้รู้สึกพอใจในการได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจ มีความยากและพอเหมาะกับความสามารถ ตลอดจนมีความซับซ้อน ซึ่งสมาชิกนั่งหลับตาอย่างตั้งใจ เงียบสงบ จากนั้นสมาชิกเริ่มลืมนิดาและเล่าเรื่องราวที่ตนเองนึกถึง ซึ่งในครั้งแรกเมื่อเริ่มเล่านักเรียนยังไม่ค่อยเล่า แต่มีอาสาสมัครเริ่มเล่าคนแรก และก็มีอาสาสมัครเล่าต่อๆ กัน เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

สมาชิกได้แสดงถึงการตอบสนองในเรื่องราวที่สมาชิกแบ่งปันเหตุผล โดยการพยักหน้า ยิ้ม ประทับมือ ซึ่งทำให้กลุ่มเกิดบรรยากาศที่ดี เกิดความสนิทสนมมากขึ้น สมาชิกทุกคนได้เล่าเหตุการณ์และแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนในมุมมองของตนเองที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หรือเรื่องราวที่ทำลายในการเรียนของตนเองอย่างสนุกสนาน และภูมิใจ สอดคล้องกับอารี พันธุ์ณี ที่กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสภาวะที่บุคคลต้องกระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของแต่ละบุคคลจะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรม ได้แก่ อยากรู้ อยากเห็น ความสนใจ ความรัก และความศรัทธา เป็นต้น นอกจากนี้

Locke & Latham ยังกล่าวว่า เมื่อบุคคล มีเป้าหมายที่ท้าทายในการทำกิจกรรม และบุคคลทำได้สำเร็จ ตามระดับที่ตั้งไว้ เขาจะรู้สึกพึงพอใจ และทำให้เกิดความสนใจภายใน (วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี. 2542: 30-36) และเฮย์วูด และสวิทซ์กี (Haywood; & Switzky.1986) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะทางบุคลิกภาพของนักเรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ เปลี่ยนแปลงได้ โดยอาศัยแรงจูงใจภายในของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันของแต่ละบุคคล เพื่อผลักดันให้นักเรียนแสดงพฤติกรรม ความตั้งใจเรียนที่แตกต่างกัน เช่น ความท้าทายความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ (พิชรินวรรณชัย. 2547: 20)

2. ความสนใจ-ผลิตเพลิน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการ ความสนใจ – ผลิตเพลินก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการความสนใจ – ผลิตเพลินสูงขึ้นหลังเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่ม อาจเป็นเพราะผู้วิจัยเลือกใช้การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกกลุ่มบอกถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และผลิตเพลิน และสมาชิกค้นหาวิธีการเรียนที่ทำให้ตนเองมีความสุขในการเรียน ซึ่งสมาชิกเริ่มพูดคุย แบ่งปันความคิดเห็นกันมากขึ้น เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

สอดคล้องกับนพรัตน์ สิงห์ธรรม กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมที่แสดงว่าได้รับการจูงใจภายในจะแสดงออกถึงความสนใจ และผลิตเพลินขณะทำกิจกรรมนั้น อารมณ์จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายในเนื่องจากบุคคลทำกิจกรรมที่ตรงกับความสนใจของตน ความสนใจจึงเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึง ความต้องการภายในจิตใจและบอกถึงระดับความท้าทายที่เหมาะสมกับบุคคลผู้นั้น เมื่อบุคคลรู้สึกว่าเป็นคนมีความสามารถและรู้สึกว่าเป็นผู้ลิขิตตนเอง ความรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้นจึงเกิดขึ้นในขณะทำงานหรือกิจกรรมต่างๆ (นพรัตน์ สิงห์ธรรม. 2549. 35) และเลปเปอร์ (Lepper. 1975) กล่าวว่า ถ้านักเรียนสนุกในการเรียนแล้ว นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจภายในที่จะเรียนรู้ การพยายามให้นักเรียนเกิดความสนุก อาจจะใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น การใช้เกม การท้าทาย การกระตุ้นให้อยากที่จะเรียนรู้ การให้กำลังใจ หรือการใช้สิ่งแวดล้อมเพื่อกระตุ้นให้ต้องการเรียนรู้ ความรู้สึกเหล่านี้คือรางวัลของพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายใน

3. ความเป็นตัวของตัวเอง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความเป็นตัวของตัวเอง ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความเป็นตัวของตัวเองสูงขึ้นหลังเข้ารับ การให้คำปรึกษากลุ่ม อาจเป็นเพราะผู้วิจัยเลือกใช้การให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความคิดริเริ่ม มีอิสระในการคิด มีความมั่นใจในตนเอง สามารถควบคุมและเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ดีขึ้น เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

สอดคล้องกับสาระสำคัญประการแรกของทฤษฎีการประเมินการรู้คิด ได้แก่ เหตุการณ์ภายนอก เช่น การให้ผลป้อนกลับ การสื่อสาร และรางวัล ที่ส่งเสริมการระบุนสาเหตุของการกระทำมาจากภายใน ตัวบุคคล (internal perceived locus of causality) จะส่งเสริมแรงจูงใจภายใน นั่นคือเหตุการณ์ที่ให้ อิสระสามารถกำหนดได้ด้วยตัวเอง เป็นเหตุการณ์ที่ส่งเสริมความเป็นตัวของตัวเอง ส่วนเหตุการณ์ ภายนอกที่ส่งเสริมการระบุนสาเหตุของการกระทำมาจากภายนอกตัวบุคคลจะทำลายแรงจูงใจ ภายใน นั่นคือ เหตุการณ์ที่ไม่สามารถกำหนดได้ด้วยตัวเอง เป็นเหตุการณ์ที่ควบคุมพฤติกรรม (เรวดี. 2548: 22-23) และฮาร์เตอร์ (Harter. 1984) กล่าวว่าความชอบสิ่งท้าทาย สนใจ อยากรู้อยาก เห็น และความรอบรู้อย่างอิสระจะทำให้การเรียนของนักเรียนมีประสิทธิผลและ เกิดแรงจูงใจ

4. ความต้องการมีความสามารถ

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการ มีความสามารถ ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการมีความสามารถ สูงขึ้นหลังเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่ม อาจเป็นเพราะผู้วิจัยเลือกใช้การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิด ความภาคภูมิใจ ยอมรับในความสามารถของตนเอง และเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อแต่ละสมาชิกพูด จบเพื่อน ๆ พักหน้า ประเมิน และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

สอดคล้องกับเรวดี กล่าวว่า เหตุการณ์ที่เอื้อต่อความรู้สึกว่าตนมีความสามารถจะ ส่งเสริมแรงจูงใจภายใน ส่วนเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกว่ตนไม่มีความสามารถจะทำลายแรงจูงใจ ภายใน ทฤษฎียังระบุร่วมกับที่มีผลวิจัยยืนยันว่า ความรู้สึกว่มีความสามารถจะไม่เพิ่มแรงจูงใจ ภายใน ถ้าบุคคล ไม่รู้สึกว่ตนมีอิสระตามมาด้วย หรือในแง่การรับรู้สาเหตุ คือ ไม่รับรู้ว่สาเหตุมา จากภายในตน และงานวิจัยของเจมส์ (กิธนา วชิโรภาสกรณ. 2548: 49; อ้างอิงจาก James. 1993: 217) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึง ความสามารถ และ การตัดสินใจในห้องเรียน กับระดับของแรงจูงใจ กลุ่มทดลองคือผู้ที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 132 คน โดยให้ทุกคนกรอแบบสอบถาม และ เลือกผู้เรียน จำนวน 7 คน จากผู้เรียนทั้งหมดมาตอบแบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิด โดยให้ครูภาษาอังกฤษ จำนวน 6 คน เป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยวิธีการคล้าย ๆ กัน ผลการศึกษพบว่า มี ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึงความสามารถ และการ ตัดสินใจในห้องเรียนของผู้เรียน กับระดับความเข้มข้นของแรงจูงใจ อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และฮาร์เตอร์ (Harter. 1983) เชื่อว่ การเกิดแรงจูงใจภายในของนักเรียนเป็นผลมาจากการ เสริมแรงทางบวก หรือการยอมรับ จากผู้ใหญ่ที่ช่วยให้นักเรียนรู้สึกอยากจะเป็นผู้มีความสามารถ พัฒนาตนเอง และนำมาสู่ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนได้

5. ความมุ่งมั่น

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความต้องการ ความ มุ่งมั่นก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในขององค์ประกอบด้านความมุ่งมั่นสูงขึ้นหลังเข้ารับ การให้คำปรึกษากลุ่ม อาจเป็นเพราะผู้วิจัยเลือกใช้การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเห็นคุณค่า ในตนเอง รู้จักการตั้งเป้าหมายและตั้งเป้าหมายอย่างชัดเจน พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเรียน เมื่อแต่ละสมาชิกพูดจบเพื่อนๆ พยักหน้า ประทับมือ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

สอดคล้องกับฮันท์ (Hunt, 1965) กล่าวว่าแรงจูงใจภายในของนักเรียน ในการที่กระทำหรือรวบรวมข้อมูลให้ประสบความสำเร็จ มีความมุ่งมั่น พยายาม ทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม

การเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม เมื่อทำการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม พบว่า แรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน หลังการให้คำปรึกษากลุ่มที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม มีแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ให้คำปรึกษากลุ่ม แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้เข้าร่วมให้คำปรึกษากลุ่มมีการพัฒนาแรงจูงใจภายในทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ความต้องการความท้าทาย ความสนใจ-เพลิดเพลิน ความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการ มีความสามารถ และความมุ่งมั่น อาจเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิค ในการให้คำปรึกษาที่มีความเหมาะสมในการเข้าไปช่วยพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดระยะเวลาในการให้คำปรึกษากลุ่มนั้น สมาชิกแบ่งปันเรื่องราว ความคิดและความรู้สึกซึ่งกันและกัน พร้อมรับฟังเรื่องราวของสมาชิกอย่างตั้งใจ ใส่ใจ ทั้งสี หน้า ท่าทาง และน้ำเสียง เกิดความเข้าใจและยอมรับสมาชิกภายในกลุ่ม เกิดความไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน รู้จักให้กำลังใจเมื่อสมาชิกเกิดปัญหา และเรื่องที่ไม่สบายใจ ตลอดจนการให้ ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง การให้คำปรึกษากลุ่มสิ่งที่สำคัญคือการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ของสมาชิก สอดคล้องกับนิรันดร์ (นิรันดร์ จุลทรัพย์, 2554: 249) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มนั้นถือว่าเป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลได้แสดงออก พูดคุย และระบายความรู้สึกสับสน ช่วยให้สำรวจความต้องการของตนเอง เข้าใจและสามารถเปิดเผยความรู้สึกหรือสิ่งที่คับข้องใจได้อย่างอิสระ ในขณะที่เดียวกันสมาชิกภายในกลุ่มก็สามารถรับฟัง เข้าใจปัญหา และช่วยเหลือกันและกัน

การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและ หลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มเมื่อทำการเปรียบเทียบความตั้งใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายใน ซึ่งมีผลต่อความตั้งใจที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ สมพร พรหมจรรย์ ได้กล่าว

ว่าความสำคัญของแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงาน หากผู้เรียนหรือผู้ทำงาน ได้รับแรงจูงใจในระดับสูงย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียนและตั้งใจทำงานอีกด้วย

นอกจากนี้ระยะเวลาที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน นั้น คือ เวลา 15.30 – 17.00 น. สัปดาห์ละ 3 วัน คือวันจันทร์ พุธ และศุกร์ ซึ่งเป็นเวลาหลังเลิกเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งผู้วิจัยได้ยืดหยุ่นช่วงเวลาให้กับนักเรียน โดยสังเกตจากความเหนื่อยล้า กิจกรรมของทางโรงเรียน และกิจกรรมในแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษากลุ่มที่ได้ นำมาปรับปรุง เพื่อให้เป็นไปตามพลวัตรของกลุ่ม และไม่ให้สมาชิกเหนื่อยล้าจนเกินไป ผู้วิจัยได้ใช้สถานที่ คือ ห้องแนะแนว ที่มีอากาศปลอดโปร่ง ถ่ายเท ปราศจากเสียงรบกวน เพื่อให้สมาชิกมีสมาธิและรู้สึกปลอดภัยในการแบ่งปันเรื่องราวต่างๆ

จากการพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน โดยการให้คำปรึกษากลุ่มนั้น มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ทั้งลักษณะของรูปแบบการให้คำปรึกษา จำนวนสมาชิก และระยะเวลา ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างสอดคล้องที่เน้นทั้ง 5 องค์ประกอบของแรงจูงใจ ภายใน และสามารถพัฒนาให้เกิดความตั้งใจเรียนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มดังกล่าวไปใช้นั้น ควรมีความรู้เกี่ยวกับเทคนิค และทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มรูปแบบต่างๆ และควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้เทคนิค ผักการใช้เทคนิคต่างๆ จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการให้คำปรึกษาก่อนนำไปใช้
2. ผลจากการศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียนสำหรับครู ผู้บริหาร และผู้เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนกับนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลของการพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียนในนักเรียนระดับชั้นต่างๆ
2. ควรมีการจัดโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้รูปแบบอื่นในการพัฒนาแรงจูงใจภายในและความตั้งใจเรียน เช่น กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ภูประเสริฐ. แนวทางการดำเนินงานการวิจัยเพื่อการพัฒนาผลงานวิชาการ. ใน เอกสารรายงานการวิจัยทางการศึกษา อันดับที่134/2535. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2535. (อัดสำเนา)
- กิริณา วชิโรภาสภรณ์. (2548). ผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรมเพื่อเพิ่มแรงจูงใจภายในด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 มหาวิทยาลัยอาคเนย์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2547). ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพ วิชาการ
- จินดา ประเสริฐ. (2554). ผลของการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้และความสามารถในการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (วิจัยพฤติกรรม ศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยวัฒน์ เดชพิทักษ์. (2555). ผลการให้การปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และ พฤติกรรมต่อการมองโลกในแง่ดีเพื่อการปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่ถูกคุม ประพฤติ. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- นพรัตน์ สิงห์ธรรม. (2549). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนกับรูปแบบผลป้อนกลับใน บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่4. ปรินญานิพนธ์ คศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล เนตรวิเชียร. (2556). ผลการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีอัตภาวะนิยมต่อการกำหนด ตนเองของ นิสิตปริญญาโทระหว่างการทำวิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา แก้วสอน. (2548). แรงจูงใจภายในและพฤติกรรมควบคุมน้ำตาลในเลือดของผู้ที่เป็น เบาหวานชนิดที่ 2. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (พยาบาลผู้ใหญ่). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นิมิตา ปาละวงศ์. (2556). ผลของวรรณกรรมบำบัดและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ ต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา

- การศึกษาและการให้คำปรึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
 ถ่ายเอกสาร.
- นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2554). การแนะแนวเบื้องต้น. สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ: กราฟ-อาร์ต.
- ปราณี รามสูตร. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2534). ทักษะการให้บริการปรึกษา การผ่อนคลายและการลดความ
 วิตกกังวลอย่างเป็นระบบเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย
 สุโขทัยธรรมาธิราช.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2557). ทฤษฎีและเทคนิคการให้บริการปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรสิริ สุขทอง. (2552). การศึกษาสาเหตุและการให้ความช่วยเหลือนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีแนวโน้มออกกลางคัน: การศึกษารายกรณี. ปรินิพนธ์
 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
 วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาสุริยันต์ สัตตะยาภูมิ. (2555). ผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติที่มีผลต่อ
 พฤติกรรมการตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดปทุม
 วนาราม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชริน วรรณชัย (2547). ความสัมพันธ์ของทักษะการเรียนรู้ แรงจูงใจภายในกับผลสัมฤทธิ์
 ทางเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. ปรินิพนธ์
 กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิด วิธีและ
 เทคนิคการสอน 1. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- พิษณุ ลิ้มพะสูตร. (2555). พฤติกรรมการตั้งใจเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาค
 พิเศษ. สารนิพนธ์นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภูวดล แก้วมณี. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์
 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
 วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- มณฑา อนุรัตน์ศร. (2546). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ที่มีต่อ แรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). ชลบุรี:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2527). วิธีการสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- เรวดี ทรงเที่ยง. (2548). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในเพื่อสร้างสัมพันธภาพในการ
ทำงานของหัวหน้าช่างในศูนย์บริการรถยนต์. วารสารพวงแสง.
- ลลนา พรหมสุวรรณ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้าน
ครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักเรียน
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วัชร ประทาน. (2556). การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุ และการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่าน
การรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเครือสาธิต. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและ
พัฒนาศักยภาพมนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วัชร ทรัพย์มี. (2550). กระบวนการปรึกษา ขั้นตอน สัมพันธภาพ ทักษะ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา. (2526). ผลการฝึกวิธีพัฒนาตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาสลักษณ์ ชวัลลี. (2542). ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของคนที่
มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินัส ศรีศักดิ์. (2557). การศึกษาและพัฒนาคุณลักษณะการทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นโดยการให้
คำปรึกษากลุ่มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาคใต้. วารสารคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ. 13: 2.
- วีรวรรณ บุญวงศ์. (2546). ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่เน้นการ
รู้คิดที่มีต่อความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยโรคเบาหวานชนิดที่2 โรงพยาบาลส่งเสริม

- สุขภาพศูนย์อนามัยที่ 11 จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. สมใจ บุญดี. (2552). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพิษณุโลก. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สิริพร ปาณางษ์. (2545). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแบบพหุระดับของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา แยมยี่ม. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกิจ ทวีศักดิ์. (2555). การพัฒนาคู่มือเสริมสร้างแรงจูงใจสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาที่ขาดแรงจูงใจ: การวิจัยแบบผสมวิธี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันท์เอม. (2522). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: พีระพรีนา.
- สุพัตรา ผลรัตน์ไพบูลย์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภากร อธิโชคติ. (2548). ผลของกระบวนการกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- สุวิไล เรียงวัฒนสุข; และอุมาภรณ์ สุขารมณ. (2556). รายงานการวิจัยแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เสมอใจ ชื่นจิต. (2533). การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษา โดยเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยเส็ง.
- อภิรักษ์ บุษบก. (2542). ผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมาราธอนต่อการพัฒนา
คุณสมบัติของผู้ให้การปรึกษาตามทฤษฎีของโรเจอร์ส ในนักศึกษาที่เตรียมตัวเป็น
บาทหลวง วิทยาลัยแสงธรรม นครปฐม. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการให้
คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินท์ ชูชม; และอัจฉรา สุขารมณ. (2543). การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของ
แรงจูงใจภายใน: ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจภายใน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรพินท์ ชูชม; และคนอื่นๆ. (2542). การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายใน. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรอนงค์ อินทรจิตร. (2540). ผู้หญิงและเด็ก: เหยื่อความรุนแรงในครอบครัว. กรุงเทพฯ:
สถาบันจิตวิทยาออนไลน์.
- อรุณศรี กุมุท. (2515). ความถนัดทางการเรียนความตั้งใจเรียนและสุขภาพของนักเรียน
สอบตกซ้ำชั้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 สายสามัญศึกษาโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา
2513 จังหวัด พระนคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชิสา อยู่ยืนยง. (2550). การศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผลให้เยาวชนตัดสินใจออกจาก
โรงเรียนกลางคันในระดับมัธยมศึกษา ตำบลบ้านบัว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์:
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อัญชลี ประคำทอง และคณะ. (2547). ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบมาราธอนต่อ
การพัฒนาบุคลิกภาพ. การประชุมวิชาการสุขภาพจิตนานาชาติ ครั้งที่ 13, 152.
- อัศนีย์ ณ.คีรี. (2558). ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างอัตลักษณ์แห่งตนของ
วัยรุ่น ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อาภา จันทรสกุล. (2551). เทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 5. นนทบุรี: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ไยใหม่.
- อุทัยวรรณ ปัญญาวัน. (2553). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนคณิตศาสตร์ ของ
นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 5.
วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.

อุมาภรณ์ สุขารมณ. (2550). การศึกษาและการสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อุรปริย เกิดในมงคล. (2557). การศึกษาและพัฒนารูปแบบการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างความหวังทางการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ด. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Ahmad Althunibat. (2015, November). Determining the factors influencing students' intention to use m-learning in Jordan higher education. **Computers in Human Behavior**. 30(52): 65-71.

Albert Ellis. (1984, October). The Responsibility of Counselors and Psychologists in Preventing Nuclear Warfare. **Journal of Counseling & Development**. 63(2): 75.

Amabile, T.M. (1985). Motivation and creativity: Effects of motivational orientation on creative writers. **Journal of Personality and Social Psychology**. 48: 393-397.

Anthony Elliott; & Larry Ray. (2000). **Key Contemporary Social Theorists**. Washington: Wiley-Blackwell.

Baron, R.M.; & Ganz, R.L. (1972). Effects of focus of control and type of feedback on the task performance of lower class black children. **Journal of Personality and Social Psychology**. 21: 126.

Bünyamin Ates. (April. 2016). Effect of Solution Focused Group Counseling for High School Students in Order to Struggle with School Burnout. **Journal of Education and Training Studies**. 4: 27-34.

Butler-Barnes, S.T., Chavous, T.M.; & Zimmerman, M.A. (2011). Exposure to Violence and Achievement Motivation Beliefs: Moderating Roles of Cultural-Ecological Factors. **Race and Social Problems**. 3(2): 75-91.

Corey, G. (2008). **Theory and Practice of group counseling**. 8th ed. Belmont, CA: Brooks/Cole.

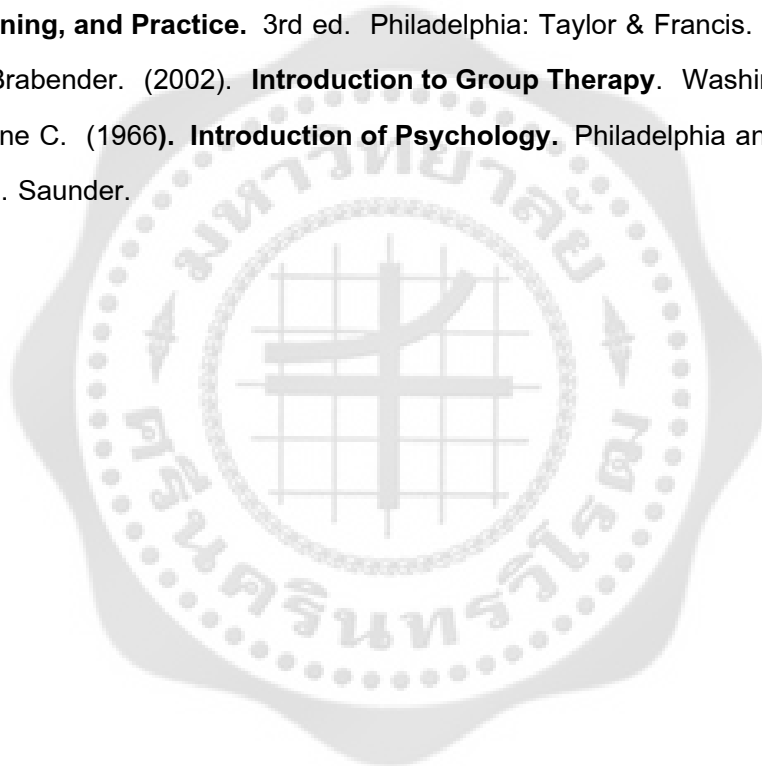
Corey, M.S.; & Corey, G. (1997). **Group Process and Practice** 5th ed. Belmont, CA: Brooks/Cole.

----- (1991). **A motivational approach to self: Integration in personality**. Lincoln: University of Nebraska Press.

- Corey, M.S.; & Corey, G. (2000). **Theory and Practice of Group Counseling**. 5th ed. California: Brooks/Cole Publishing Company.
- (2004). **Theory and Practice of Group Counseling**. 6th ed. California: Thomson Brook/Cole Inc.
- (2005). **Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy**. 7th ed. International Student Edition. California: Thomson Brook/Cole.
- Deci, E.L. (1971). **Effects of externally mediated rewards on intrinsic motivation**. Journal of Personality and Social Psychology.
- Deci, E.L.; & Ryan, R.M. (1985). **Intrinsic motivation and self-determination in human behavior**. New York: Plenum.
- Deci, L. Edward; & Ryan, M. Richard. (1990). **Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior**. New York: Plenum Press.
- Fettahlioglu; & Ekici. (2015). Affect of teacher candidates' academic self-efficacy beliefs on their motivations towards sciences. **Procedia Social and Behavioral Sciences**. 15: 2808-2812.
- Gökhan Daghan; Buket Akkoyunlu. (2016, July). Modeling the continuance usage intention of online learning environments. **Computers in Human Behavior**. 60(52): 198-211.
- Hackman, J.R.; & Oldham. (1980). **Motivation through the design of work**
- Harter, S.; & Connell, J.P. (1984). A comparison of alternation models of the relationships between academic achievement and children's perceptions of competence, control, and motivational orientation. In J. Nicholls (Ed.) **The development of achievement related cognitions and behaviors**. Greenwich, Conn: JAI Press
- Harun Cigdem; Abdullah Topcu. (2015). Predictors of instructors' behavioral intention to use learning management system: A Turkish vocational college example. **Computers in Human Behavior**. 30(52): 22-28.
- Haywood, H.C.; & Switzky, H.N. (1986). Intrinsic motivation and behavior effectiveness in retarded person. In N.R. Ellis & N.W. Bray (Eds.). **International review of research in mental retardation**. New York: Academic Press.
- Holton, Geraled. (1973). **Introduction to Concepts and Theories in Psychology**. Massachusetts: Addison – Wesley.
- Hunt, J. McV. (1965). **Intrinsic motivation and its role in psychological development**.

- Jessie Goicoechea, Kathryn Wagner, Jonathan Yahalom; & Teanna Medina. (2014, Mar). Group Counseling for At-Risk African American Youth: A Collaboration Between Therapists and Artists. **Journal of Creativity in Mental Health**. 9: 69-82.
- Lefton, L.A. (1997). **Psychology**. 6th ed. Weedham Heights, MA: A Viacom Company.
- Lepper, M.R. (1975). **Turning play into work: Effects of adult surveillance and extrinsic rewards on children's intrinsic motivation**. Journal of Personality and social Psychology.
- Mahler, C.A. (1969). **Group counseling in the schools**. Boston: Houghton Mifflin.
- Michael S. Nystul. (1999). **Introduction to Counseling: An Art and Science Perspective**. Michigan: Allyn and Bacon.
- Ohlsen, M.M. (1970). **Group counseling**. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Peter D. MacIntyre, Rebecca A. Blackie. (2012, December). **Action control, motivated strategies, and integrative motivation as predictors of language learning affect and the intention to continue learning French**. System, 30(40): 533-543.
- Posthuma, B.W. (2002). **Small groups in counseling and therapy**. 4th ed. Boston: Allyn & Bacon.
- Protheroe, N. (2004). Motivating reluctant Learners. **Principal**. 84: 1.
- Randolph H. Watts Jr, Craig S. Cashwell; & Wendi K Schweiger. (2015). Fostering Intrinsic Motivation in Children: A Humanistic Counseling Process. **The Journal of Humanistic Counseling, Education and Development**. 12(43): 16-24.
- Richard Sheldrake. (2014). Calibration of self-evaluations of mathematical ability for students in England aged 13 and 15, and their intentions to study non-compulsory mathematics after age 16. **International Journal of Educational Research**. 30(64): 49-61.
- Ryan, R.M.; & Deci, E.L. (2000). **Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being**. American Psychology.
- Seval Erden. (2015, February). Awareness: The effect of group counseling on awareness and acceptance of self and others. **Procedia-Social and Behavioral Sciences**. 7(174): 1465-1473.

- Sohrabi, Roghayeh; Mohammadi, Akbar; & Aghdam, Golnaz Adalatzadeh. (2013). Effectiveness of Group Counseling with Problem Solving Approach on Educational Self-Efficacy Improving. **Procedia-Social and Behavioral Sciences**. 84(2013): 1782–1784.
- Strang, Ruth. (1959). **An Introduction to Child Study**. 2nd ed. New York: John Wiley and Son.
- Tracy W. Altman. (2005). **Improving Academic Intrinsic Motivation through Counseling**. Master's Theses, The College at Brockport.
- Trotzer, James P. (1999). **The Counselor and the Group: Integrating Theory, Training, and Practice**. 3rd ed. Philadelphia: Taylor & Francis.
- Virginia M. Brabender. (2002). **Introduction to Group Therapy**. Washington: Wiley.
- Whittaker, Jane C. (1966). **Introduction of Psychology**. Philadelphia and London: W.B. Saunder.

ภาคผนวก

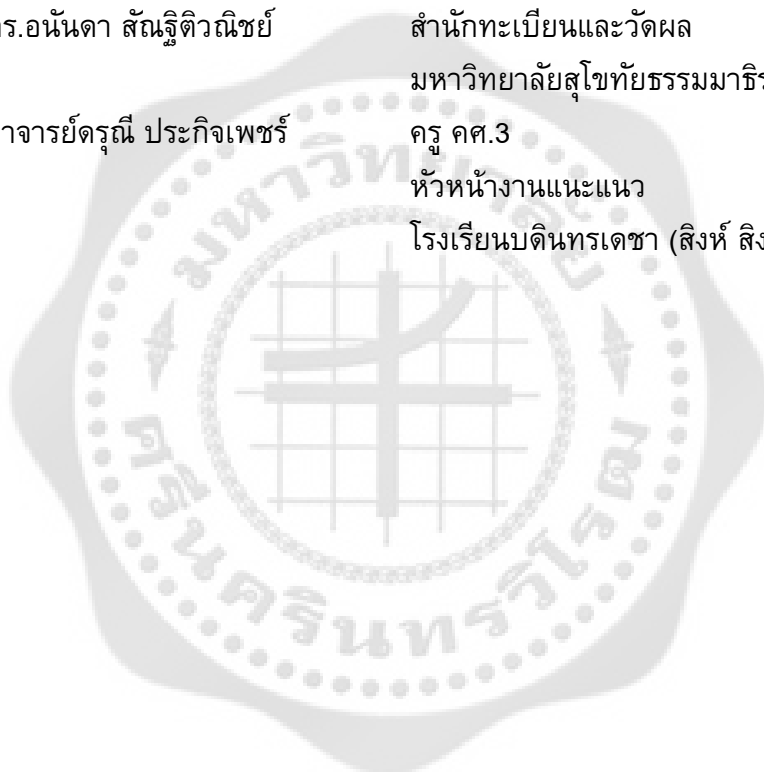
ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายใน
และความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจ
ภายในและความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจภายในต่ำ

1. อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร.ครรชิต แสนอุบล	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผศ.ดร.พินดา วราสุนันท์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. ดร.อนันดา สันฐิตวณิชย์	สำนักทะเบียนและวัดผล
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
5. อาจารย์ดร.ณัฏฐ์ ประกิจเพชร	ครู คศ.3
หัวหน้างานแนะแนว
โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ภาคผนวก ข

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 5 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจภายใน

ข้อ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
5	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
11	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
12	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
16	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
18	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
19	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
20	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
21	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
22	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
23	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
24	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
25	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
26	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
27	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
28	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
29	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
30	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
31	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
32	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
33	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
34	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
35	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 6 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดความตั้งใจเรียน

ข้อ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	1	1	-1	1	3	0.6	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
5	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6	1	1	1	-1	1	3	0.6	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
11	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
12	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15	-1	0	1	-1	1	0	0	ปรับปรุง
16	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
18	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
19	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
20	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
21	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
22	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
23	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
24	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
25	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
26	-1	-1	1	-1	1	-1	-0.2	ปรับปรุง
27	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
28	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
29	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
30	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
31	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
32	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
33	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง
34	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
35	0	0	1	0	1	2	0.4	ปรับปรุง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 7 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

หัวข้อการ พิจารณา	ด้านที่ ประเมิน	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1 ปฐมนิเทศ	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2 ความคิด ความรู้สึก ณ ขณะนี้	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3 ความท้าทาย	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4 ความสนใจ- เฟลิดเฟลีน	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
5 เป็นตัวของ ตัวเอง	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	0	0	1	3	0.6	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6 ความสามารถ	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 7 (ต่อ)

หัวข้อการ พิจารณา	ด้านที่ ประเมิน	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7 ความสามารถ	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8 ความมุ่งมั่น	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9 ความมุ่งมั่น	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	0	1	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10 ปัจฉิมนิเทศ	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
	การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดแรงจูงใจภายใน

คำชี้แจง: โปรดอ่านข้อความที่ให้ไว้ที่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก และความคิด ของนักเรียนตามสภาพความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ไม่แน่ใจ” “ค่อนข้างไม่จริง” หรือ “ไม่จริง” เพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อ	รายการ	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1.	ฉันชอบทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง					
2.	ฉันอยากเรียนรู้วิชาต่างๆ อย่างเต็มที่					
3.	ฉันชอบทำงานที่ซับซ้อนและยาก					
4.	ฉันรู้สึกกังวลเมื่อทำงานที่ยากเพราะเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถ					
5.	ฉันเรียนเพื่อให้ผ่านพ้นไปวันๆ					
6.	ฉันไม่มีการวางแผนใดๆ เพราะเป็นสิ่งที่ยากที่จะทำตามแผนที่ตั้งไว้					
7.	ฉันทำสิ่งต่างๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น					
8.	ฉันรู้สึกพอใจมาก หากเป็นคนตัดสินใจริเริ่มสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง					
9.	ฉันรู้สึกเบื่อเมื่อต้องทำงานซ้ำๆ					
10.	ฉันรู้สึกไม่มั่นใจถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนจากคนรอบข้าง					
11.	ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายกับการทำสิ่งต่างๆ					
12.	ฉันรู้สึกพอใจเมื่อได้ศึกษาสิ่งแปลกใหม่					
13.	เมื่อได้ยิน เห็น หรืออ่านเรื่องใด ฉันมักมีข้อสงสัยอยากรู้อยากเห็นเสมอ					
14.	ฉันต้องการความอิสระในการคิดและการกระทำ					
15.	ความสำเร็จของฉันมักเกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ					
16.	ฉันรู้สึกสนุกกับการเรียนจนลืมเวลา					

ข้อ	รายการ	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
17.	ฉันรู้สึกเบื่อในการเรียนรู้สิ่งๆ ต่างๆ					
18.	ฉันต้องการให้อธิบายเกี่ยวกับการทำงานทุกขั้นตอน					
19.	ฉันผลิตเพลินและจัดจ่อในการค้นหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้					
20.	ฉันวางแผนการกระทำทุกอย่างด้วยตนเอง					
21.	ฉันคิดถึงเรื่องคะแนนเป็นสำคัญในการเรียน					
22.	ฉันชอบงานที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก					
23.	ฉันรู้สึกพอใจมากที่จะค้นหาคำตอบในสิ่งที่ไม่รู้ แม้จะใช้เวลานาน					
24.	ฉันต้องการงานที่ให้โอกาสเพิ่มพูนความรู้ และทักษะ					
25.	สำหรับฉันแล้วความสำเร็จหมายถึงการทำสิ่งที่ดีกว่าคนอื่น					
26.	ฉันรู้สึกพอใจเมื่อได้ทำงานที่ได้รับผิดชอบอย่างเต็มที่					
27.	ฉันต้องการงานที่มั่นใจว่าจะทำสำเร็จมากกว่างานที่ท้าทายความสามารถ					
28.	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานฉันทำทันที					
29.	ความพอใจของครูเป็นสิ่งที่สำคัญที่กระตุ้นในการทำงานของฉัน					
30.	ฉันรู้สึกพอใจงานที่มีคนตั้งเป้าหมายหรือกำหนดวิธีการไว้ให้					
31.	ฉันต้องการงานที่ง่ายมากกว่างานที่ต้องใช้ความสามารถเต็มที่					
32.	ฉันชอบทำงานตามความคิดของตนเอง					

แบบวัดความตั้งใจเรียน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความที่ให้ไว้ทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก และ
ความคิด ของนักเรียนตามสภาพความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด กาเครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่อง “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ไม่แน่ใจ” “ค่อนข้างไม่จริง” หรือ “ไม่จริง” เพียงช่องเดียวใน
แต่ละข้อ

ข้อ	รายการ	จริง	ค่อนข้าง จริง	ไม่ แน่ใจ	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง
1.	ฉันให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม การเรียนการสอนทั้งกับครูและเพื่อนใน ชั้นเรียน					
2.	ฉันเข้าเรียนตรงเวลา					
3.	ฉันฟังครูสอนได้ไม่นาน ก็รู้สึกง่วง					
4.	ฉันส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตาม กำหนด					
5.	ฉันพูดคุยกับเพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน					
6.	เมื่อทราบกำหนดการสอบ ฉันวางแผน การอ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบทันที					
7.	ฉันไม่มาโรงเรียนเพราะไม่อยากเรียน					
8.	ฉันค้นหาคำตอบเมื่อทำข้อสอบไม่ได้					
9.	ฉันกล้าแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เมื่อครูเปิดโอกาสให้					
10.	ฉันเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่าง ครบถ้วนในการเรียน					
11.	ฉันทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้วแต่ละ วัน					
12.	ฉันเล่นโทรศัพท์มือถือขณะที่ครูกำลัง สอน					
13.	ในการสอบฉันใช้ความสามารถของ ตนเองอย่างเต็มที่					
14.	ฉันเหม่อลอยขณะที่ครูกำลังสอน					
15.	ฉันแบ่งเวลาเรียนได้อย่างเหมาะสม					

ข้อ	ข้อความ	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
16.	ฉันใช้เวลาศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากที่เรียนในชั้นเรียนเสมอ					
17.	ฉันถามครูทันที หากไม่เข้าใจในเนื้อหา ระหว่างการเรียนการสอน					
18.	ฉันจัดตารางเรียนทุกวัน					
19.	ฉันแอบทำงานวิชาอื่นขณะที่ครูกำลังสอน					
20.	ขณะอยู่ในห้องเรียนฉันไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน					
21.	ฉันให้ความสนใจในการอ่านหนังสือ เพื่อให้การสอบได้ผลดี					
22.	เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน ฉันจะค้นคว้าเพิ่มเติมทันที เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ					
23.	ฉันมักเข้าเรียนสาย					
24.	ฉันแอบทำกิจกรรมอื่นขณะที่ครูสอน					
25.	ฉันตั้งใจฟังครูสอน ไม่ว่าครูจะสอนเข้าใจหรือไม่ก็ตาม					
26.	ฉันลุกออกจากที่นั่งโดยพลการขณะที่ครูสอน					
27.	ฉันซักถามครูเพิ่มเติมนอกห้องเรียน					
28.	เมื่อมีเวลาว่าง ฉันจะทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน					
29.	ฉันทำการบ้านเสร็จตามเวลาที่กำหนด					
30.	ฉันใช้ค้นคว้าเรื่องการเรียนต่างๆ ได้ไม่นานก็รู้สึกเบื่อ					
31.	ฉันวางแผนการเรียนในทุกวิชา					
32.	ฉันจดเนื้อหาตามที่ครูกำลังสอน					

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ครั้งที่ 1 เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกทราบวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ได้รับจากการให้คำปรึกษากลุ่ม
2. เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับสมาชิก และระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม
3. เพื่อให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย และเกิดความไว้วางใจ
4. เพื่อให้เกิดการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening), การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา และการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข (Unconditional Positive Regard and Acceptance)

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ และทักทายสมาชิกภายในกลุ่มพร้อมทั้งแนะนำตนเอง
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกได้แนะนำตนเองทีละคน พร้อมทั้งตั้งชื่ออยากให้สมาชิกเรียกตนเอง
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจภายในที่มีต่อความตั้งใจเรียน พร้อมทั้งชี้แจงระยะเวลา จำนวนครั้ง สถานที่
- 1.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกร่วมสร้างข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม เช่น การเก็บรักษาความลับ การงดใช้เครื่องมือสื่อสาร เป็นต้น และขอให้สมาชิกทุกคนยอมรับและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

1.5 ผู้ให้คำปรึกษาขออนุญาตสมาชิกในกลุ่มอัดเทป เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษา และทำกิจกรรมในครั้งต่อไป โดยแจ้งว่าข้อมูลจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกหยิบสิ่งของคนละ 1 ชิ้น ซึ่งภายในถุงมีสิ่งของจำนวน 8 ชิ้น และเมื่อหยิบแล้วให้ย้ายที่นั่งไปนั่งกับสมาชิกอีกคนที่ต้องการจับคู่ด้วย

2.2 เมื่อสมาชิกแต่ละคนจับคู่กันเรียบร้อยแล้ว ให้แต่ละคู่บอกเหตุผลของสิ่งของทั้งสิ่ง 2 สิ่ง

2.3 เมื่อแต่ละคู่อธิบายเหตุผลของตนเองครบทุกคู่แล้ว ผู้ให้คำปรึกษากล่าวถึงสมาชิกทุกคนมีความแตกต่างกัน ขอให้ทุกคนเปิดใจยอมรับ และสมาชิกทุกคนมีความสำคัญ เท่าเทียมกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นเกี่ยวกับการอยู่ในสังคมที่มีความแตกต่างกัน พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 2

เรื่อง

ความคิด ความรู้สึก ณ ขณะนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกรับรู้เกี่ยวกับความคิด และความรู้สึกของตนเอง
2. เพื่อให้สมาชิกอธิบายเกี่ยวกับความคิด และความรู้สึกของตนเอง
3. เพื่อให้สมาชิกทบทวนความคิดและความรู้สึกของตนเองที่ผ่านมาในช่วงเวลาปัจจุบัน

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling)

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้าง
ความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ผ่านมา
ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกใน
กลุ่มทราบ และข้อตกลงร่วมกันอีกครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มพ่องอยู่กับความรู้สึกตนเอง (Staying with the feeling) ซึ่งเป็นการให้สมาชิกได้รับรู้ความรู้สึกของตนเองในสภาวะปัจจุบันให้ได้
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มทั้งหมดหลับตาเป็นเวลา 3 นาที จากนั้นให้พิจารณาว่า ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการเรียนตนเอง มีความรู้สึกใดเกิดขึ้นบ้าง เหตุการณ์นั้นเป็นอย่างไร
- 2.3 เมื่อครบเวลา 3 นาที ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้น ผู้ให้คำปรึกษาสอบถามความรู้สึกที่เกิดขึ้นของสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา จนครบทุกคน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มได้แสดงความรู้สึกจากเรื่องที่สมาชิกแบ่งปันเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาของการเรียน พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 3

เรื่อง

ความท้าทาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความชอบ ความพึงพอใจกับเหตุการณ์ที่ท้าทายในการเรียน
2. เพื่อให้สมาชิกได้ทบทวนตนเอง และรู้จักตนเองในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจ

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การอยู่กับความรู้สึก (Staying with feeling)

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้าง
ความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่
ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกใน
กลุ่มทราบ
- 1.4 ผู้ให้คำปรึกษานำชุดเกม 24 ได้เล่นกัน โดยจะมีตัวเลขทั้งหมด จำนวน 4 ตัว
และให้ใช้การบวก, ลบ, คูณ หรือหารเพื่อให้ได้คำตอบเท่ากับ 24

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มแบ่งอยู่กับความรู้สึกตนเอง (Staying with the feeling) ซึ่งเป็นการให้สมาชิกได้รับรู้ความรู้สึกของตนเองในสภาวะปัจจุบันให้ได้
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มทั้งหมดหลับตาเป็นเวลา 2 นาที จากนั้นให้พิจารณาว่า ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับความท้าทาย ความชอบความพึงพอใจ หรือต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเจ มีความซับซ้อน และมีความยากพอเหมาะกับความสามารถในการเรียน มีความรู้สึกใดเกิดขึ้นบ้าง เหตุการณ์นั้นเป็นอย่างไร
- 2.3 เมื่อครบเวลา 3 นาที ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกในกลุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้น ผู้ให้คำปรึกษาสอบถามความรู้สึกที่เกิดขึ้นของสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา จน

ครบทุกคน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มได้แสดงความรู้สึกจากเรื่องที่สมาชิกแบ่งปันเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาของความท้าทาย ความชอบความพึงพอใจ หรือต้องการเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ ไม่จำเจ มีความซับซ้อน และมีความยากพอเหมาะกับความสามารถในการเรียน พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 4

เรื่อง

ความสนใจ – เพลิดเพลิน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกบอกถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความสนใจ ความกระตือรือร้น และเพลิดเพลิน
2. เพื่อให้สมาชิกค้นหาวิธีการเรียนที่ทำให้ตนเองมีความสุขในการเรียน

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา, การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องทั่วๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ผ่านมาที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ และข้อตกลงร่วมกันอีกครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกนึกถึงเหตุการณ์ใดบ้างที่ทำให้รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกคนอื่นๆ ได้ร่วมแบ่งปันความคิด ความรู้สึกตลอดจนการให้กำลังใจกันและกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

- 3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการเรียนที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน มีความสุข พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และ
นัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 5

เรื่อง

ความเป็นตัวของตัวเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดความอิสระทางความคิด
2. เพื่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง
3. เพื่อให้เกิดการกล้าคิด กล้าทำ และกล้าตัดสินใจ

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การใช้ตรรกะวิทยา

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ผ่านมาที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ และข้อตกลงร่วมกันอีกครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนให้สมาชิกนึกถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการเรียน คนละ 1 เรื่อง
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิค การใช้ตรรกะวิทยา โดยวิเคราะห์ผลจากอดีต และปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น
- 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาพยายามให้สมาชิกเห็นภาพเหตุการณ์ให้ชัดเจนขึ้น และไม่ให้สมาชิกมีความคิดที่ผิดๆ เกี่ยวกับการเรียน เพื่อให้สร้างความมั่นใจ กล้าคิดและกล้าทำมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเรื่องราว การเรียนที่ความมั่นใจ กล้าคิดและกล้าทำมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วม โปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และ นัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 6

เรื่อง

ความต้องการมีความสามารถ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง
2. เพื่อให้เกิดการยอมรับความสามารถของตน
3. เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา, การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนความถนัด ความชอบ และความสนใจในการเรียน
- 2.2 ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว บอกเล่าถึงความถนัด ความชอบ และความสนใจในการเรียน ซึ่งสังเกตได้จากสิ่งใดบ้าง และมีความรู้สึกอย่างไรกับสิ่งเหล่านั้น
- 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกคนอื่นๆ ได้ร่วมแบ่งปันความคิด ความรู้สึก ตลอดจนการให้กำลังใจกันและกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับความถนัด ความชอบ และความสนใจในการเรียน พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 7

เรื่อง

ความต้องการมีความสามารถ (ต่อ)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง
2. เพื่อให้เกิดการยอมรับความสามารถของตน
3. เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา, การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกนึกถึงภาพเหตุการณ์ของความสำเร็จที่สมาชิกแต่ละคนคิดไว้
- 2.2 ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวนั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น มีบุคคลใดบ้าง ทุกคนพูดอย่างไรกับสมาชิก ความรู้สึกของสมาชิกเป็นอย่างไรบ้าง สีหน้า ท่าทางเป็นอย่างไร เป็นต้น

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาชนสมาชิกคนอื่นๆ ได้ร่วมแบ่งปันความคิด ความรู้สึก ตลอดจนการให้กำลังใจกันและกัน

ขั้นที่ 3 ขัณยติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับภาพของความสำเร็จ พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 8

เรื่อง

ความมุ่งมั่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. เพื่อให้เห็นคุณค่าและความสำคัญในการเรียน
3. เพื่อให้เกิดความทุ่มเท และความพยายามในการเรียน

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา, การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ผ่านมาที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกเขียนเป้าหมายการเรียนในอนาคต อาจจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว
- 2.2 ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวนั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับเป้าหมายการเรียน และมีรายละเอียดมากขึ้น
- 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกคนอื่นๆ ได้ร่วมแบ่งปันความคิด ความรู้สึกตลอดจนการให้กำลังใจกันและกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเป้าหมายในอนาคต พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 9

เรื่อง

ความมุ่งมั่น (ต่อ)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. เพื่อให้เห็นคุณค่าและความสำคัญในการเรียน
3. เพื่อให้เกิดความทุ่มเท และความพยายามในการเรียน

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Therapy: REBT) เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การวิเคราะห์ตนเองอย่าง มีเหตุผล

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องต่างๆ ไป เป็นสร้าง
ความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ผ่านมาซึ่งร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่
ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกใน
กลุ่มทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนให้สมาชิกนึกถึงเป้าหมายที่ตนเองได้ตั้งไว้ (ต่อจากครั้งที่
แล้ว)
- 2.2 สมาชิกทุกคนวิเคราะห์ตนเองว่า อุปสรรคให้การไปถึงเป้าหมายนั้นคืออะไร
แล้วจะอย่างไรให้ผ่านพ้นอุปสรรคนั้นไปได้
- 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และ
นัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับแนวทางและอุปสรรคของเป้าหมายที่ตั้งไว้ พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ให้อะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมประเด็นในการพูดคุย ให้กำลังใจสมาชิกในกลุ่ม และนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งถัดไป

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 10

เรื่อง

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อได้สรุปเนื้อหาที่ได้พูดคุยตลอดระยะเวลาการเข้ากลุ่ม
2. เพื่อให้บททวนและตัดสินใจ ตลอดจนการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

เวลา

15.30 – 17.00 น. (90 นาที)

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษากลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (The Person-Centered Group Counseling Theory) เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ การฟังอย่างตั้งใจ (Active Listening) การตั้งคำถาม, การสะท้อนเนื้อหา, การสร้างความกระจ่าง และการสรุปความ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวทักทายสมาชิก และสอบถามถึงเรื่องทั่วๆ ไป เป็นสร้างความคุ้นเคย
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกทบทวนเรื่องที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในครั้งที่ผ่านมา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาบอกถึงจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาในครั้งนี้ให้สมาชิกในกลุ่มทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาชวนสมาชิกนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านตลอดการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาครั้งนี้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และความประทับใจ เป็นต้น
- 2.2 ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนแบ่งปันเรื่องราว ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการชวนให้สมาชิกที่แบ่งปันเรื่องราวนั้นเห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการเป้าหมายการเรียนรู้ และมีรายละเอียดมากขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคน ช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญ พร้อมทั้งบอกความรู้สึกที่ได้มาเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ รวมทั้งบอกว่าตนเองได้รับอะไร และได้ทำอะไรแก่สมาชิกในการเข้าโปรแกรมครั้งนี้บ้าง

3.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกทำแบบวัดแรงจูงใจภายใน และแบบวัดความตั้งใจเรียน

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากความตั้งใจ และการมีส่วนร่วม
2. ประเมินผลจากการสรุปประเด็นสำคัญของผู้รับคำปรึกษา

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวชุตติภรณ์ พัดเอี่ยม
วันเดือนปีเกิด	23 สิงหาคม 2531
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	15 นิมิตรใหม่ 32 สามวาตะวันออก คลองสามวา กรุงเทพมหานคร 10510
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	คศ.1 (งานแนะแนว)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2549	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒
พ.ศ. 2554	ปริญญาตรี ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ) คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2559	ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาประยุกต์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ